Scanned with CamScanner

COLECȚIA

Jubiri de poveste

SERIA „ÎNTÂLNIRI CLANDESTINE"

O SEDUCȚIE CARE AR PUTEA RUINA TOTUL...

Hanna Zaydan a luptat pentru a deveni cea mai bună tămăduitoare de oase din Londra, dar un nou pacient atrăgător amenință să distrugă tot ceea ce a realizat ea. Cu fiecare programare, emancipata fiică a unei familii arăbești este sedusă încet-încet de misteriosul fost soldat. Este suficient de inteligentă pentru a ști că Griff urmărește mai mult decât îi va dezvălui el, dar orice ar fi, atracția tot mai mare a vindecătoarei față de acest bărbat ar putea să o tenteze să i se ofere.

O ATRACȚIE CARE NU POATE FI NEGATĂ...

Zvonurile conform cărora și-ar fi ucis propriii părinți l-au urmărit pe Thomas Ellis, viconte Griffin, practic de când era copil. La mai bine de un deceniu de la tragedie, Griff primește un pont despre ucigașul părinților săi... unul care îl duce direct la o frumoasă moștenitoare. Griff este convins că Hanna este o impostoare, dar ea trezește în el sentimente autentice pe care le credea pierdute odată cu familia sa.

Hanna are darul de a repara fracturi de oase, dar poate ea să repare și o inimă frântă? Și mai important, o va lăsa Griff să îl ispitească?

Autoarea de bestselleruri Diana Quincy este o jurnalistă de televiziune premiată, care a decis să își inventeze propriile povești în care finalul fericit este întotdeauna garantat. Cărțile ei au fost incluse pe listele de recomandări din *Library Journal* și *The Washington Post*.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-8564-3
9 786063 385643

Alma

Scanned with CamScanner

DIANA QUINCY

Ispita unui vicont

Scanned with CamScanner

The Viscount Made Me Do It
Diana Quincy
Copyright © 2021 by Dora Mekouar
Toate drepturile rezervate

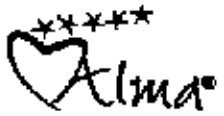

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Ispita unui viconte
Diana Quincy
Copyright © 2022 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fii
Redactor: Laura Runcanu
Corector: Păunița Ana
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare și prepress: Laura Carîp

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
QUINCY, DIANA
Ispita unui viconte / Diana Quincy
trad. din limba engleză: Liliana Dănescu . –
București: Litera, 2022

ISBN 978-606-33-8564-3

I. Dănescu, Liliana (trad.)

821.111

Scanned with CamScanner

DIANA QUINCY

Ispita unui viconte

Traducere din limba engleză
Liliana Dănescu

LITERA
București

Scanned with CamScanner

Pentru Clti[1] *Fatima, o figură matriarhală aprigă*
și o femeie de afaceri pricepută, care a fost
o vizionară a vremurilor în care a trăit.

[1] Bunică (în limba arabă în original)

Scanned with CamScanner

Capitolul 1

Londra
1816

Thomas Ellis, viconte de Griffin, era un bărbat chinuit. Suferința îi marca toate acțiunile și îi influența majoritatea deciziilor zilnice, inclusiv faptul că în această după-amiază se afla la vechea cafenea de lângă Red Lion Square. Însă localul mucegăit și băutura acră nu-i ofereau soluții pentru necazurile lui.

Până când *ea* a intrat pe ușă.

A observat-o imediat. Era genul de femeie care atrăgea atenția. Avea o postură mândră. Ochii, precum miezul nopții, încondeiați cu negru, străluceau de o inteligență ascuțită. Lăsase în urma ei o aură de mister, asemenea cozii unei comete.

– A venit impostoarea! s-a auzit glasul unui tânăr aflat la o masă din apropiere, care tremura de emoție.

– Ea este, a confirmat unul dintre tovarășii lui, un băiat cu părul roșcat și creț. E tămăduitoarea de oase.

Al treilea bărbat de la masă, un dandy cu părul nisipiu, ciufulit artistic, a tras în grabă o fașă de protecție albă peste încheietura mâinii și și-a întins brațul pe masă.

– Aici, doamnă, a strigat unul dintre bărbați, înainte de a le șopti prietenilor săi: Cât bănet crezi că vrea ca să-l trateze?

– E o tămăduitoare de oase, ca vraciul de taică-său, a răspuns tinerelul cu fașa de protecție. Va încerca să mă stoarcă de cât mai mulți bani. Sunt lacomi, străinii aceștia.

Pe măsură ce ea se apropia, pulsul lui Griff a bătut mai tare. Pielea arămie, perfectă, și trăsăturile puternic conturate erau punctate de o gură mare, roz, care putea să facă un bărbat să uite de toate problemele. Chiar și atunci când acel bărbat era Griff, în ciuda

Scanned with CamScanner

a ceea ce se întâmplase cu părinții săi și a durerii agonizante din braț – o amintire din război.

Femeia a evaluat atmosfera încărcată de anticipare cu o privire ageră, aruncată printre genele dese. Li s-a adresat tinerilor pe un ton calm, aproape plictisit:

– Băiatul care m-a chemat mi-a spus că cineva are un os dislocat. Cine e persoana?

Vocea ei profundă și aspră i-a provocat lui Griff un val de căldură.

– Eu sunt, Mansfield. Ochii pacientului reflectau mai degrabă exaltare, decât durerea la care te-ai fi putut aștepta de la un bărbat rănit. Nu-mi pot mișca încheietura.

– Înțeleg. Și-a scos mantia lungă cenușie scoțând la iveală o rochie violet, decolteul ei modest fiind pus în evidență de șalul de dantelă de un alb imaculat, înfipt în marginile corsetului. Un colier lung de aur aproape că îi ajungea peste talia cambrată. Cum s-a întâmplat, domnule Mansfield?

– Am căzut.

– Lasă-mă să arunc o privire.

Lăsându-și haina deoparte, femeia s-a așezat în fața tânărului și i-a scos ușor fașa de la încheietura mâinii. Din locul unde era, Griff nu vedea dacă avea și alte răni. Femeia ținea antebrațul tânărului cu o mână în timp ce testa mobilitatea și îi mișca încheietura mâinii cu cealaltă.

– Aici te doare? a întrebat ea, cu atenția concentrată asupra articulației în cauză.

– Ca naiba! A zâmbit peste capul ei spre cei doi însoțitori ai săi, dar apoi a părut să-și amintească de rolul lui și a făcut o grimasă. Cred că mi-am luxat încheietura.

Ea i-a mișcat încheietura mâinii în direcția opusă.

– Dar asta? Te doare acum?

– Asta este și mai rău.

Mansfield a ridicat din sprâncene spre tovarășii săi, care îi priveau captivați, abia abținându-se să nu zâmbească.

Ea și-a retras mâinile.

– Te rog, mișcă-ți încheietura cât poți de mult, ca să-ți pot evalua mobilitatea.

– Mă tem că nu pot. Ochii lui sclipeau. Este agonie curată.

Ea a pus mai multe întrebări, apoi i-a spus:

Scanned with CamScanner

– Am înțeles care este problema.

Unul dintre complicii lui Mansfield s-a auzit destul de aproape.

– Zău?

– Poți să mă vindeci? a întrebat pacientul. Ce părere ai?

– Cred că îmi irosesc timpul cu tine.

– Serios? a zâmbit el. Cum așa?

Ceva de rău augur strălucea în ochii ei întunecați ca miezul nopții. Lui Griff aproape că îi era milă de tinerelul fără minte. Băiatul era prea lipsit de experiență pentru a-și da seama că fusese prins cu minciuna.

– Nu *a fost* nimic în neregulă cu tine, a spus ea.

Confuzia i-a umbrit chipul lui Mansfield.

– *A fost*?

– A fost. Prinzându-l ferm de antebraț, ea i-a întors încheietura pe spate, cu o smucitură bruscă și puternică. Dar acum este.

Tinerelul a țipat și și-a smuls încheietura din mâinile ei.

– Ce naiba ai făcut?

– Ți-am dislocat încheietura.

Ea s-a ridicat și a întins mâna după mantie, aruncând-o în jurul umerilor ei cu aerul unui general încununat de victorie.

– De ce ai făcut asta? a întrebat prietenul îngrozit al lui Mansfield. Nu avea nimic înainte să apari tu.

– Am amânat vizita la un pacient care avea nevoie de mine ca să mă ocup de domnul Mansfield, a spus ea. Nu îmi place deloc să-mi pierd timpul.

– Doamne, Dumnezeule! a gemut Mansfield, legănându-și încheietura mâinii, cu fața purpurie chinuită de durere. Este o vrăjitoare.

– Așteaptă! a implorat-o roșcovanul, ridicând speriat vocea ca să poată fi auzit peste scâncetele prietenului său. Nu-l poți abandona pe Mansfield în starea asta. Uită-te la el! Are dureri groaznice.

Ea a aruncat o privire superficială spre bărbatul roșu la față, care se aplecase peste încheietura lui dureroasă.

– Dacă domnul Mansfield dorește să-i vindec încheietura mâinii, poate veni să mă caute în după-amiaza asta.

Fără nici un alt cuvânt sau vreo privire înapoi, ea a plecat cu pași mari, care nu se potriveau cu o lady. Pandantivul strălucitor, într-o nuanță deschisă de safir, se legăna pe lanțul din jurul gâtului, strălucind și captând lumina ca o stea căzătoare.

Scanned with CamScanner

Privirea lui Griff a surprins colierul și o durere ascuțită i-a înjunghiat pieptul. Aproape că era să alunece de pe bancheta cafenelei. Nu observase pandantivul de la început, dar, revăzând acea piatră ovală, s-a trezit aruncat înapoi în anii adolescenței, în cea mai teribilă noapte din viața lui.

Cunoștea acea bijuterie.

Foarte bine.

Tămăduitoarea de oase purta colierul furat de la gâtul mamei sale, în seara în care fusese ucisă.

Elliot Townsend, duce de Huntington, s-a încruntat.

– Ești sigur că mama ta purta colierul, a făcut el o pauză, în seara cu pricina?

– Foarte sigur.

Griff era încă afectat. Venise direct de la cafenea la casa somptuoasă a lui Hunt, din piața Sf. James din Mayfair. Ducele era prietenul cel mai bun al lui Griff, mai bine zis, era singurul lui prieten adevărat. Toți ceilalți erau doar cunoștințe. Hunt fusese singurul care îl apărase cu înverșunare la Harrow, după crime. Chiar și acum, Griff prefera să-și petreacă timpul mai mult singur. Venea rar la Londra, pentru că îi venea foarte greu să se amestece cu cei din înalta societate, din moment ce jumătate dintre ei credeau că și-a ucis părinții.

– Colierul a fost furat în acea noapte. Mama îl purta practic în fiecare zi. Griff a încercat să-și oprească tremuratul mâinilor, ca să ia un pahar de la Hunt. Dar nu asta este partea cea mai ciudată.

Hunt s-a așezat pe un scaun tapițat, vizavi de prietenul său.

– Ce poate fi mai ciudat decât apariția colierului mamei tale la paisprezece ani de la moartea ei?

– Asta.

Griff a scos din buzunar un inel cu sigiliu de aur și i l-a pus în palmă pentru ca Hunt să-l poată examina. Metalul rece imprimase un cerc de foc pe pielea lui.

– Ce-i asta?

– Inelul mamei mele. Se uita la cercul de metal cu multe gravuri, întrebându-se cine îl scosese de pe degetul unei femei moarte. Îl purta în noaptea aceea. Și acesta a fost furat.

Scanned with CamScanner

Hunt a ridicat din sprâncene, mirat.

– De unde îl ai?

– Inelul a fost expediat la conacul Ashby acum câteva săptămâni. Desigur, nu eram acolo. Griff nu se mai întorsese la locul crimelor din ziua în care cadavrele părinților fuseseră înmormântate în cavoul familiei. A sosit prin poștă ambalat într-un pachet care mi-era adresat mie. Doar inelul. Nici un bilet, nimic.

Hunt s-a aplecat pentru a examina cercul de metal prețios.

– De unde a fost trimis?

– De la un oficiu poștal de lângă Red Lion Square. De aceea sunt la Londra. Am fost la poștă sperând să aflu cine l-a trimis. Dar acolo nu-și amintește nimeni nimic.

– Chiar că este o coincidență.

– Exact așa m-am gândit și eu. Încercând să-și calmeze nervii, Griff a luat o înghițitură mare de whisky. Lichidul i-a produs o arsură binefăcătoare pe gât și pe piept. După paisprezece ani, cineva din apropierea pieței îmi trimite inelul mamei. Și apoi azi, în același cartier, văd o femeie purtând colierul ei.

– Presupun că intenționezi să o găsești pe această femeie.

– Am început deja s-o caut.

S-a mișcat, încercând să-și pună brațul rănit într-o poziție mai confortabilă. Hunt a sesizat mișcarea.

– Cum îți mai e umărul?

– Este în regulă, a mințit Griff. Femeia care are colierul mamei mele este o tămăduitoare de oase. Proprietarul cafenelei mi-a dat adresa ei.

– O tămăduitoare de oase? Asta nu sună prea promițător. Cel mai probabil e o escroacă.

– Posibil.

– Ce ai de gând să faci? S-o întrebi direct?

– Nu prea cred că am șanse să primesc un răspuns sincer dacă întreb o străină de ce poartă bijuterii furate.

– Dacă e să mă iau după expresia feței tale, aș bănui că ai deja un plan.

– Poți să fii sigur de asta. Griff înghițit și ultima gură de whisky. E timpul să profit de această blestemată rană de război.

*

Scanned with CamScanner

– Ai umezit degetul? a întrebat-o Hanna Zaydan pe vecina ei.

– O, da. L-am înfășurat într-o pungă cu tărâțe, așa cum mi-ai spus. Claudia Lockhart era văduvă și proprietara unui magazin alimentar din apropiere. Ești sigură că îl poți vindeca?

– Da, a spus Hanna. Țesuturile din jurul articulației ar trebui să fie înmuiate până acum.

Doamna Lockhart a privit-o pe Hanna cum îndepărtează ușor bandajul din jurul degetului mijlociu.

– Nu știam că tratezi bolnavi.

– Mai mult prieteni și cunoștințe.

Hanna refuzase să renunțe complet la pacienți după moartea tatălui ei, chiar dacă familia ei nu fusese de acord cu acest lucru. Continuase să-i trateze în vechea cameră de consultații a lui *baba*, în spatele casei strâmte, de lângă Red Lion Square.

Nu fusese ușor, având în vedere că împărțea casa cu o serie de rude aflate în continuă mișcare, de la frați și veri, la mătuși și unchi, în funcție de cine se afla la Londra la un moment dat. Chiar acum, dincolo de ușa închisă, o puteau auzi pe *Citi*, bunica Hannei, care zdrăngănea prin salon.

– Doctorul spune că articulația este umflată și că ar trebui să o tamponez cu iod.

Cuvintele văduvei au fost punctate de o tuse lungă și grea. Ținând în palmă mâna rănită a doamnei Lockhart, Hanna a evaluat rana.

– Se înșală.

– Cum poți fi atât de sigură?

Hanna a tras de deget cu o mișcare bruscă. Un trosnet ascuțit, asemănător cu pocnitul degetelor, a sfâșiat aerul.

Doamna Lockhart a țipat și și-a smuls mâna.

– Ce naiba...

– Asta ar trebui să rezolve problema.

– Ce anume?

– Ți s-a deplasat articulația. Am pus-o la loc.

– Serios?

Îndreptându-se de spate, doamna Lockhart a testat cu prudență degetul afectat. Spre surprinderea ei, acesta se mișca ușor.

– Mai simți vreo durere? a întrebat Hanna.

Scanned with CamScanner

– Nici una. Femeia mai în vârstă a deschis şi a închis în mod repetat mâna plină de venc. Deşi maniera ta lasă de dorit, domnişoară.

– Dacă te-aş fi avertizat, te-ai fi încordat. Hanna a aruncat punga cu tărâţe. Nu vei mai avea nevoie de asta.

Doamna Lockhart s-a uitat mirată la mâna ei, care se mişca uşor.

– Habar nu aveam că mă poţi vindeca.

Sinceritatea bătrânei nu a jignit-o pe Hanna. Aflase de când era copilă că oamenii apelau la tămăduitorul de oase ca la o soluţie extremă, după ce tratamentul medical tradiţional dădea greş.

– Te-ai hotărât să devii tămăduitoare de oase, la fel ca tatăl tău? a întrebat-o doamna Lockhart.

– Sunt novice.

Mama şi bunica ei ar fi fost scandalizate să o audă vorbind aşa. Dar Hanna nu-şi putea nega adevărata chemare, la fel cum nu şi-ar fi putut schimba culoarea ochilor.

– Tatăl meu a încercat să mă înveţe tot ce ştia. Am lucrat alături de el în fiecare zi, încă de când eram o copilă.

– Credeam că eşti doar asistenta lui.

– Până la urmă, am devenit ucenica lui. Tata spunea că am un talent natural de vindecătoare.

– Sunt de acord cu tatăl tău.

Cuvintele amabile ale doamnei Lockhart s-au încheiat cu o altă tuse prelungită.

– Într-o zi, voi deschide un dispensar unde pacienţii să poată veni pentru a fi trataţi.

Un loc în afara casei ei, departe de familie.

Sprâncenele doamnei Lockhart s-au arcuit de uimire.

– Intenţionezi să devii femeie de afaceri?

– Îmi doresc să pot trata pacienţii fără să mai am de-a face cu restricţiile impuse de familia mea.

Hanna şi-a îndreptat umerii, pregătindu-se să fie criticată de femeia în vârstă.

Însă doamna Lockhart a surprins-o.

– Întotdeauna este mai bine ca o femeie să poată avea grijă de ea însăşi. Sunt o văduvă fără copii. Dacă răposatul meu soţ nu mi-ar fi lăsat băcănia, aş fi fost săracă şi aş fi depins de generozitatea rudelor şi a străinilor.

Scanned with CamScanner

– Mama și *Citi* nu sunt de acord cu munca mea. Ele ar vrea să mă căsătoresc.

– Nu le poți învinovăți. Căsătoria asigură viitorul unei fete. Doamna Lockhart a bătut-o pe mână. Dar, dacă vei deschide vreodată acel dispensar al tău, voi fi primul tău pacient.

– Este doar un vis.

Hanna a ajutat-o pe femeia în vârstă să coboare de pe masa de consultații. Ea și prietenul ei Evan Bridges, medicul din cartier, vorbeau adesea despre deschiderea unui dispensar, dar le lipseau fondurile.

Și-a însoțit pacienta până la ușa de la intrare.

– Ai grijă cu tusea asta.

După ce și-au luat la revedere, Hanna s-a întors la biroul lui *baba*, dar a fost întreruptă de o bătaie în ușă. S-a întors să-i răspundă.

– Ai uitat ceva? a întrebat Hanna în timp ce deschidea ușa de la intrare.

Dar nu era doamna Lockhart.

S-a trezit, în schimb, în fața unui bărbat bine făcut, de statură potrivită, îmbrăcat într-un palton bleumarin bine croit. Acesta privea în jos, iar marginea pălăriei sale negre, din blană de castor, îi ascundea fața. Și-a ridicat încet bărbia, dezvăluind o față elegantă, subliniată de un nas fin și buze subțiri, arcuite.

Privirile lor s-au întâlnit, iar Hanna a rămas cu privirea ațintită în ochii albaștri și reci ca oțelul, care îi aminteau de o dimineață rece de iarnă. Nu avea o înfățișare prea atrăgătoare, dar ceva în pieptul ei a tresărit.

– Dumneavoastră sunteți tămăduitoarea de oase?

Cuvintele erau rostite sacadat.

– Da.

În mod inexplicabil, Hanna s-a înroșit.

– Eu sunt Griffin. Am nevoie de serviciile dumneavoastră.

Scanned with CamScanner

Capitolul 2

Noul pacient al Hannei avea dureri groaznice.

Nu l-a putut refuza. Chiar dacă de obicei trata doar pacienții pe care îi cunoștea sau care veneau cu o recomandare din partea cuiva de încredere. Invitarea străinilor în propria casă însemna asumarea unor riscuri, cea mai descurajantă fiind privirea de uliu a bunicii ei.

– Vă rog să vă așezați, a spus Hanna când au ajuns la biroul lui *baba*. Sunt doamna Zaydan.

Faptul că se prezenta cu titlul de doamnă impunea respect. Oamenii aveau tendința de a face presupuneri greșite despre o femeie care consulta pacienți de sex masculin. Familia ei nu ar accepta nici o bârfă de genul acesta. La primul semn de scandal, mama și *Citi* i-ar fi interzis să mai consulte vreun pacient.

Așezându-se la biroul lui *baba*, ea a întins mâna după creionul ei din lemn.

– Numele dumneavoastră, vă rog. Mi se pare că ați spus *Griffin*? Domnul Griffin?

El a făcut o pauză.

– Ăă... domnul Thomas. Numele meu este Griffin Thomas.

Vorbea pe un ton rece, elevat. Cu siguranță era vreun bogătaș.

Ea i-a trecut numele în vechiul registru al lui *baba*. Era o sarcină obișnuită, chiar reconfortantă. Îi era fidelă obiceiului tatălui său de a nota datele medicale ale pacientului.

– De cât timp au început durerile?

– Ce vă face să credeți că mă doare ceva? a pus el întrebarea de parcă i-ar fi adus o injurie.

– Sunt tămăduitoare. Este evident că aveți dureri. Existau indicii pe care el nu le-ar fi putut ascunde: liniile fine la coada ochilor alungiți și petele întunecate de sub ei. Buzele ciupite și șanțurile care îi mărgineau gura vorbeau despre existența unor tensiuni și lipsa de somn. Foarte mulți pacienți își ascund durerea, a

Scanned with CamScanner

continuat ea. Nu pot ajuta un pacient care nu îmi spune deschis ce-l doare.

El s-a întunecat la față. Un mușchi i se zbătea spasmodic deasupra obrazului drept. Avea o barbă de o zi, care se întindea peste maxilarul foarte bine conturat, de parcă ar fi fost dăltuit cu un cuțit de mare precizie.

– Nu văd de ce i-aș deranja pe alții cu problemele mele.

– De cât timp vă doare brațul?

– De doi ani. De când am căzut de pe cal. Sau, mai degrabă, din momentul în care animalul a fost împușcat chiar în timp ce-l călăream.

– Sunteți soldat? și-a ridicat ea privirea din registrul lui *baba*.

– Am fost, dar pentru puțin timp. Am fost rănit în timpul primei mele misiuni pe câmpul de luptă; cu greu pot spune că știu ceva despre viața de soldat.

– Umărul rănit sugerează altceva.

El a ignorat remarca ei.

– M-am întors acasă după accident. Nu mai sunt apt de luptă cu brațul meu. Nu mai pot să călăresc așa cum făceam înainte.

– Cred că vă este greu.

– Am supraviețuit.

Tonul lui rece descuraja orice urmă de compasiune. Cu toate acestea, Hanna a detectat o nuanță de tristețe în privirea lui ezitantă.

– Mulți bărbați... precum și alte persoane..., care ar fi trebuit să fie în viață, nu mai sunt printre noi, a continuat el. Puteți să mă ajutați?

Era evident din felul în care pusese întrebarea, cu o condescendență arogantă pe care abia se obosise să o ascundă, că noul ei pacient se îndoia de abilitățile Hannei.

– Mă voi strădui.

Domnul Thomas nu era primul pacient sceptic al Hannei și nu avea să fie nici ultimul.

– Vă rog să vă scoateți fracul, vesta și cămașa.

Surpriza s-a întipărit pe fața ascuțită.

– Poftim?

Hanna s-a ridicat.

– Va trebui să vă examinez pentru a-mi da seama de cât de gravă este leziunea.

Scanned with CamScanner

S-a îndreptat spre vasul de porțelan cu apă proaspătă și s-a spălat pe mâini. L-a văzut cu coada ochiului cum s-a ridicat și și-a scos lavaliera. Și-a uscat mâinile în timp ce domnul Thomas a rămas gol de la brâu în sus.

Hanna stătea în fața pacientului. În ciuda deficienței de ordin fizic, acesta avea o siluetă atletică. Corpul zvelt era perfect conturat, de parcă cineva l-ar fi cioplit cu dalta, punând în evidență niște umeri puternici, un abdomen bine lucrat și niște șolduri aerodinamice. Singura lui imperfecțiune era brațul stâng, ușor atrofiat și poziția ciudată a cotului, care făcea ca membrul să pară deformat.

Privirea ei s-a îndreptat spre firele de păr care acopereau stomacul ferm al domnului Thomas înainte de a dispărea sub talia pantalonilor săi. Era ușor să discerni conturul feselor musculoase și umflătura din capătul coapselor lui puternice, dezbrăcat cum era de jumătate din haine.

– Ar trebui să stau jos sau să rămân în picioare? a întrebat el distant.

Hanna a simțit cum se îmbujorează. Oare se holbase la el?

– Da, desigur.

– Să stau jos sau în picioare?

– Rămâneți în picioare deocamdată. Și apoi vă voi ruga să vă așezați pe masa de consultații, a recurs ea la cea mai autoritară voce a ei, disimulând interesul total inadecvat pentru corpul pe jumătate gol al domnului Thomas.

S-a mustrat în tăcere. De ce era o *habla*? Doar o idioată s-ar purta așa cum făcea ea acum. Doar mai văzuse bărbați dezbrăcați până atunci. Pierduse socoteala câți pacienți bărbați, parțial dezbrăcați, tratase în timp ce lucrase alături de *baba*.

Desigur, nici unul dintre ei nu fusese binecuvântat cu fizicul extraordinar al domnului Thomas. Cu toate acestea, atitudinea lui trufașă nu lăsa loc de familiarități. În plus, ea era o vindecătoare, iar el era pacientul ei. Hanna era obișnuită să-și reprime dorințele. Asemenea impulsuri nu-și aveau locul în viața unei tămăduitoare de oase, care nu ar putea niciodată să se căsătorească.

– Acum, își rosti ea obișnuitul avertisment prealabil, vă voi atinge, ca parte a examinării mele.

– Arătați-mi de ce sunteți în stare.

Scanned with CamScanner

Ea a mânuit cu blândețe încheietura mâinii afectate, testând mobilitatea, sondând-o cu o atingere cât mai ușoară. Pielea lui era caldă la atingere, părul care-i acoperea brațul era suplu și ușor aspru sub degetele ei. Mirosul lui, de săpun de ras și de bărbat proaspăt îmbăiat, umplea aerul. Biroul i s-a părut dintr-odată prea strâmt.

– Ei bine, a întrebat el în final, care este evaluarea dumitale?

– Încheietura este grav afectată.

– Da, știu asta.

Din nou acel scepticism abia voalat, pe care l-a ignorat.

– S-a format un calus în cotul dumitale.

– Ce înseamnă asta?

Mâinile ei au alunecat pe brațul lui.

– Cotul a sărit din încheietură. Acest tip de accidentare apare frecvent atunci când aterizezi pe o mână întinsă, ceea ce bănuiesc că s-a întâmplat când ați căzut din șa. Vă rog să vă întindeți pe masa de consultație.

După ce el a făcut ce i-a cerut, Hanna s-a apropiat mai mult pentru a-i inspecta umărul. În poziția aceasta, culcat pe masă, erau cam la aceeași înălțime. Capetele lor se aflau foarte aproape, lăsând impresia că ar fi fost niște confidenți care împărtășesc un secret. Mirosea mult mai plăcut decât cei mai mulți dintre pacienții ei de sex masculin, care erau în general stivuitori, muncitori și alte categorii de bărbați, care nu obișnuiau să facă baie.

– Umărul a fost împins înainte, a spus ea. Când articulația cotului este deplasată, poate provoca leziuni și altor părți ale brațului.

– Nu sună prea bine.

Nici nu era. Brațul domnului Thomas era într-o stare deplorabilă.

– Pot să fiu mai explicită?

– Chiar vă rog, și-a ridicat el bărbia astfel încât o privea peste nasul lui proeminent.

– Articulațiile importante ale brațului sunt deplasate. Hanna nici nu putea să-și imagineze cum suportase domnul Thomas durerea atât de mult timp. Fiecare dintre rănile lui era dureroasă, iar durerea însumată de la toate trei trebuie să fi fost aproape insuportabilă. Această poziție nefirească este sursa disconfortului dumneavoastră atât de intens.

– Puteți să mă vindecați?

Ea și-a îndreptat spatele.

Scanned with CamScanner

– Nu aș mai fi o tămăduitoare de oase dacă nu aș fi capabilă s-o fac.

În timp ce vindecătoarea și-a trecut mâinile moi de-a lungul pielii lui deja sensibile la atingere, lui Griff i-a trecut prin minte că ea ar fi putut fi de fapt o prostituată. Una a naibii de bună, având în vedere felul în care corpul lui reacționa la atingerea ei.

Aproape că îl făcuse să uite de scopul pentru care se afla acolo. Cu siguranță nu credea că ea îl putea vindeca. Prestația ei de la cafenea demonstrase că știa destule despre articulații pentru a le disloca după bunul ei plac. Dar, când venea vorba de propria sa rană, Griff se îndoia că va reuși acolo unde dăduseră greș cei mai buni medici din Londra.

Tămăduitoarea de oase locuia într-o casă modestă, dar confortabilă, la ieșirea din Red Lion Square, un parc lung și îngust, care era faimos mai ales datorită turnurilor de pază din piatră, aflate la fiecare colț. Piața fusese odată un teren plin de gunoaie, un magnet pentru hoți și alți criminali; odată renovată însă, era pe cale să devină un punct de atracție. Casa tămăduitoarei făcea parte dintr-un șir de alte case și era situată pe o alee din afara pieței, înconjurată de vecini respectabili precum medici, negustori, avocați și ceasornicari.

Însă nici o femeie respectabilă, dintre cele pe care le cunoștea Griff, nu ar fi rămas niciodată singură cu un străin dezbrăcat la bustul gol într-o cameră cu ușile închise. Femeile de un anumit rang nu atingeau un bărbat în felul în care degetele abile ale vindecătoarei îi explorau pielea. Nu și-l putea imagina pe soțul ei, oricine ar fi fost, așteptând impasibil în timp ce soția lui foarte atrăgătoare mângâia bărbați străini.

– Cum ați auzit de mine? a întrebat ea în timp ce degetele ei calde cutreierau pe pieptul lui.

– De la proprietarul cafenelei de la capătul străzii.

– Vă doare? l-a apăsat ea pe un punct din cot.

– Da, a scrâșnit el din dinți.

Degetele ei s-au mișcat.

– Și aici?

Se străduia să nu tresară.

– Asta doare și mai rău.

Scanned with CamScanner

Griff a studiat pe furiș chipul tămăduitoarei. Avea o piele netedă, măslinie, obraji proeminenți și o gură senzuală. Își aranjase părul într-un coc strâns la ceafă, care punea în evidență linia părului în formă de V, format în centrul frunții. Sub șorțul alb, purta o rochie simplă, vișinie, cu mâneci lungi. Un șal mare îi umplea decolteul pătrat, conferindu-i un aer de decență. Nu purta bijuterii.

Probabil că încerca să-și minimalizeze puterea de seducție. Nu reușise, însă. Griff își dorea să se culce cu ea chiar în secunda următoare. Datorită atingerii ei, corpul lui era excitat, nerăbdător și gata de asalt.

Pentru a-și înfrâna excitarea fizică din ce în ce mai intensă, Griff și-a îndepărtat privirea de la ea pentru a examina camera de consultații: un birou, un scaun confortabil, ascuns de una dintre cele două ferestre cu pervaz și două scaune cu spătar fix, vizavi de birou. Singurul lucru care decora peretele era mai degrabă schița macabră a unui schelet. Nu era nici urmă de colierul mamei sale.

– Puteți să ridicați brațul? a întrebat ea.

– Doar puțin.

– Puteți să îmi arătați? Aș dori să observ ce mișcări puteți face, indiferent cât de limitate ar fi.

Griff a făcut ce i se ceruse. Și-a ridicat brațul câțiva centimetri și a înghețat când durerea a devenit prea greu de suportat. Ea s-a întors pentru a-și trece degetele în spatele umărului lui. În ciuda durerii, a fost nevoit să reziste impulsului de a se cutremura de plăcerea dată de mâinile ei, care se mișcau peste pielea lui.

Poate că-și păcălise familia, făcând-o să creadă că era un fel de doctoriță. Griff trebuia să admită că era o găselniță inteligentă. Dacă era prostituată, doamna Zaydan își putea deservi clienții sub acoperirea unei profesii respectabile. Tămăduitorii de oase puteau fi considerați niște șarlatani, dar societatea îi privea cu mai mult respect decât pe prostituate.

– Puteți să lăsați brațul jos.

Stătea extrem de aproape de el, la doar câțiva centimetri distanță. Mirosul ei feminin, cu iz de lămâie, îi plutea pe sub nas. Căldura îi curgea prin vene. Griff a simțit o apăsare în pantaloni și s-a blestemat în gând. Era ultimul lucru de care avea nevoie.

Poate că nu exista nici un soț. Poate că asta făcea parte din tactica ei, prefăcându-se că examinează un bărbat în timp ce îl excita

Scanned with CamScanner

intenționat. Comportamentul ei direct, aproape sever, ar putea foarte bine să facă parte din actul ei profesional. Cu siguranță avusese efectul scontat. Griff era pregătit ca ea să ceară o mică avere pentru a-i vindeca brațul. Era tentat să-i plătească prețul cerut pentru a se putea bucura de acele mâini dibace care să-l ajute să scape de tensiunea din pantaloni.

Din păcate, mâinile ei s-au îndepărtat.

– Puteți să vă îmbrăcați acum.

S-a întors la birou să noteze ceva în registrul ei. În timp ce-și punea cămașa pe el, Griff o urmărea cu coada ochiului. Nu știa ce să creadă despre ea. Cu siguranță se comporta de parcă ar fi știut despre ce era vorba. Dacă acesta era doar un spectacol, doamna Zaydan ar fi trebuit să-și manifeste talentul la Covent Garden. Odată îmbrăcat, Griff s-a așezat vizavi de biroul ei.

– Puteți face ceva în privința rănii mele?

– Da, spuse ea, fără să-și ridice privirea din notițe.

– Cum puteți avea certitudinea că veți reuși?

– Sunt tămăduitoare de oase. L-a privit cu ochi serioși, încondeiați cu kohl. Vindec oasele rupte și luxațiile, și sunt destul de pricepută la asta.

Emana atât de multă încredere, încât Griff aproape că a crezut-o pe cuvânt. Chiar dacă știa că era o escroacă. Toți erau la fel.

– În ultimii doi ani am fost pe la cei mai renumiți medici și chirurgi. Nici unul dintre ei nu a reușit să-mi vindece brațul.

– Ei nu așază oase. Este nevoie de o anumită abilitate și de ani de pregătire pentru a trata leziuni precum a dumneavoastră.

Ea nu era câtuși de puțin bătrână. Nu putea avea mai mult de douăzeci și cinci de ani, deși atitudinea ei rece și sobră o făcea să pară mai în vârstă.

– Și ce mă sfătuiți să fac?

– Un tratament care va dura de la două săptămâni la o lună.

– Și ce va implica asta?

– Foarte multe exerciții de tragere, răsucire și întindere. Și, desigur, un ulei puternic.

Desigur. Ajunsese unde intenționase de la bun început.

– Presupun că dumneavoastră vindeți acest ulei.

– Nu, în nici un caz. Puteți cumpăra ulei din oase de vită de la farmacist, dar unguentul îl veți găsi la jumătate de preț dacă o să-l luați de la o măcelărie de pe strada Tottenham Court.

Scanned with CamScanner

– Ulei din oase? a strâmbat el din buze.

– Este extras din tibia și picioarele bovinelor, a explicat ea cu răbdare.

– Știu ce este. Și trebuie să-l beau?

Ea a râs, de parcă el ar fi fost personajul ridicol în toată povestea asta.

– Bineînțeles că nu. Este un unguent care trebuie frecat pe umăr zilnic pentru a înmuia țesuturile în pregătirea tratamentului meu, dimineața și seara. Trebuie să frecați energic, cât de tare puteți suporta.

– Cât este tariful pentru acest... tratament?

Se aștepta să-i ceară un preț exorbitant, patru sau poate cinci lire.

– Tariful meu este de două guinee.

– Pe ședință?

– Cu totul. S-a ridicat în picioare. Întâlnirea noastră s-a încheiat. Mai am un pacient care așteaptă.

Griff a clipit. Ea nu ceruse o avere. Poate că toate acestea făceau parte din șiretlic. Poate că avea să ceară mai mulți bani odată ce va fi vindecat.

– Acum, dacă sunteți amabil. Cuvintele ei erau tăioase. Tămăduitoarea de oase nu era o femeie răbdătoare. Este timpul pentru următoarea mea consultație.

Griff s-a ridicat în picioare fără tragere de inimă. Voia să petreacă mai mult timp cu această femeie, singura lui pistă după toți acești ani în care încercase să afle cine îi ucisese părinții.

– Când să revin?

– Peste o săptămână. Până atunci, vă rog să aplicați zilnic uleiul din oase de vită.

– Și ce se va întâmpla la următoarea vizită?

– Voi începe procedura de vindecare.

Vorbise cu atâta convingere, încât Griff aproape că o crezuse.

Aproape.

Hanna l-a condus pe domnul Thomas afară din biroul ei. Din păcate, nu avea cum să o evite pe *Citi*. Ușa de la intrare era lângă salon, unde bătrâna stătea mereu cocoțată în scaunul ei de piele uzat, lângă sobă. Pipa legată de narghileaua ei atârna de partea laterală a gurii.

Pacientul s-a oprit din drumul lui spre ieșire.

Scanned with CamScanner

– O zi bună, doamnă! i-a spus el politicos lui *Citi*.

Înconjurată de o ceață argintie de fum, bunica ei și-a ridicat un colț al buzei superioare ca răspuns. Chipul lui *Citi* era mereu schimonosit într-o încruntătură permanentă, chiar și atunci când nu avea nimic să-ți reproșeze.

– *Yikhrib baitak*, a mormăit ea în arabă. Fie ca Dumnezeu să vă distrugă casa!

Domnul Thomas a făcut o ușoară plecăciune în fața lui *Citi*.

– Ce-a spus? a întrebat el, cu buzele arcuite într-un zâmbet pe jumătate înghețat.

– Dumnezeu să vă binecuvânteze casa, a spus Hanna, evitând să se uite la bunica ei.

– Este foarte amabil din partea dumneavoastră, i-a răspuns domnul Thomas lui *Citi*. Și eu vă urez același lucru.

Bătrâna i-a aruncat o privire aspră, în timp ce pufăia din țeava de apă. O rețea de riduri fine îi mărginea buzele subțiri.

– *Maleun*. Nu am încredere în el, a răspuns ea, vorbind încă în arabă. Se joacă cu tine.

Hanna l-a condus pe domnul Thomas afară și apoi s-a alăturat din nou bunicii ei încruntate.

– Ești o fată necăsătorită, s-a dezlănțuit *Citi* în momentul în care Hanna s-a întors. Și erai singură într-o cameră cu un bărbat străin? Unde este Lucy?

Mama și *Citi* insistau ca servitoarea lor să fie prezentă ori de câte ori Hanna trata un pacient de sex masculin.

– Era plecată la magazin.

– *Abe, Citi, abe*.

– Cum poate fi rușinos să ajuți oamenii? Tot ce am făcut a fost să tratez un pacient cu un umăr grav rănit. De ce crezi că fiul tău m-a învățat arta așezării oaselor? *Baba* și-a dorit ca eu să ajut oamenii.

– Fiul meu, *Allah yerhamo*, Dumnezeu să aibă milă de sufletul său, a fost prea blând cu fiicele lui. Eu m-am căsătorit la paisprezece ani. Nimeni nu mi-a cerut părerea. L-am întâlnit doar o dată pe bunicul tău, dar mi-am făcut datoria. *Citi* a clătinat din cap. Ai douăzeci și șase de ani. Ești atât de bătrână. *Raahut alaikey*. Ai refuzat prea multe oferte bune de la băieți arabi drăguți. Tot ce ți-a mai rămas acum este să te căsătorești cu un văduv care are nevoie de o mamă pentru copiii lui.

Scanned with CamScanner

– Dacă sunt prea bătrână ca să atrag un soț și timpul a trecut cu adevărat pe lângă mine, atunci voi rămâne fată bătrână. Voi putea să ajut oamenii în continuare, fără ca nimeni să-mi spună ce am voie și ce nu.

– *Wallahi*, a strigat *Citi*. Jur pe Dumnezeu, să vorbesc cu tine este imposibil. Pe vremea mea, fetele ascultau de cei bătrâni.

– Meriți o nepoată mai ascultătoare, dar te-ai pricopsit cu mine.

Hanna s-a aplecat să sărute obrazul ofilit al bunicii ei.

– Nu știu cu ce am greșit în viață ca să merit asta.

Scuturând din cap, *Citi* s-a lăsat pe spate în scaunul ei uzat și a întins mâna spre narghilea, ignorând-o în mod ostentativ pe Hanna.

Profitând de șansa ei de a scăpa, Hanna a fugit în biroul lui *baba* pentru a concepe un plan detaliat de tratament pentru noul ei pacient.

Scanned with CamScanner

Capitolul 3

– Ce ți-a venit să mergi la un vindecător de oase? a întrebat doctorul Norman Pratt în seara aceea, în timp ce lua cina cu Griff. Sunt niște impostori de cea mai joasă speță, care profită de pe urma celor bolnavi și disperați.

– Am fost curios.

Griff se hotărâse să nu fie sincer cu bărbatul care fusese un tată surogat pentru el de la moartea părinților săi. Norman nu ar fi fost de acord ca Griff să-l caute pe ucigaș. Îl încurajase pe Griff să nu se mai gândească la crime. *Nu poți să-ți continui viața dacă rămâi blocat în trecut.*

– Sper că nu o lași să te trateze. Norman s-a uitat la Griff peste rama rotundă de sârmă a ochelarilor săi. Ascultă-mă când îți spun. Te-am sfătuit vreodată greșit?

– Nu. Griff a simțit un val de recunoștință pentru vărul tatălui său, un bărbat care i-a fost alături chiar și atunci când propriile sale surori îi întorseseră spatele. Mulțumesc Domnului că tata te-a desemnat ca tutore în testamentul său.

Fața dură a lui Norman s-a înmuiat.

– Ai fost întotdeauna un băiat bun și puternic. Până la urmă, ai fi izbutit să-ți găsești drumul în viață.

– Nu sunt atât de sigur.

– Eu sunt, a spus Norman hotărât.

Griff a privit în paharul de vin pe jumătate gol.

– Nu e ca și când Maria, Dorcas sau Winifred ar fi fost nerăbdătoare să mă primească la ele.

După moartea părinților, Griff crezuse că va locui cu una dintre cele trei surori ale sale mai mari, toate căsătorite, cu familii. Dar nici una dintre ele, nici măcar preferata lui, Dorcas, nu îi făcuseră vreo ofertă. Nici acum Griff nu se vedea cu ele. Își pierduse întreaga familie într-o seară îngrozitoare, cu paisprezece ani în urmă.

Scanned with CamScanner

– Tatăl tău, Jeffrey, nu a fost doar vărul meu, ci și cel mai apropiat prieten al meu, a spus Norman. Aș fi în stare de orice pentru el sau pentru fiul lui.

– Îți sunt recunoscător.

– A fost de datoria mea. Cuțitul lui Norman a răzuit farfuria de porțelan în timp ce tăia carnea de pasăre. În ceea ce o privește pe această tămăduitoare, ești un om matur și nu cred că ar mai fi cazul să-ți spun ce să faci. Dar trebuie să te avertizez că oamenii de acest gen caută să obțină profit din slăbiciunea și disperarea celor săraci și ignoranți.

Griff avea toate motivele să aibă încredere în cuvântul lui Norman. Bărbatul profesa ca medic-șef la spitalul local de caritate. Își dedicase viața îngrijirii celor bolnavi și mai puțin norocoși. Au tăcut pentru o clipă, în timp ce Annie, tânăra fiică a menajerei lui Norman, și-a făcut apariția ca să le umple paharele.

– Mulțumesc, Annie, a spus Norman.

Fata avea vreo doisprezece ani și mergea cu corpul înclinat într-o parte.

– Nu se poate face nimic pentru spatele ei? a întrebat Griff odată ce fata a ieșit.

– Are o curbură a coloanei vertebrale, o deformare care nu poate fi vindecată, a spus Norman absent, preocupat de mâncarea lui.

– Ai auzit de doamna Zaydan?

– Ceva legat doar de renumele ei, a ridicat Norman din umeri. Înțeleg că tipa a învățat trucurile de la tatăl ei și se pare că duce mai departe escrocheria familiei.

Griff nu îi va mai permite doamnei Zaydan să-i mai atingă umărul, dar trebuia să știe de ce avea colierul mamei sale.

– Nu am nimic de pierdut. Am fost deja la cei mai buni medici, inclusiv la cel care stă în fața mea în seara aceasta.

Pe chipul lui Norman se citea empatia.

– Mușchii umărului tău sunt tensionați în permanență. Este regretabil că te dor, dar, în cele din urmă, se vor vindeca de la sine.

– Au trecut doi ani. Poate că am nevoie de o magie pentru a grăbi vindecarea.

– Recuperarea ta durează mai mult decât mă așteptam. Presupun că trebuie să luăm în considerare un posibil reumatism sau o eventuală nevralgie.

Scanned with CamScanner

– Știu că prima este o boală a articulațiilor, dar îndrăznesc să întreb ce este, mai exact, nevralgia?

– Este o durere a nervului. Cauza este adesea necunoscută.

– Nu sună foarte încurajator, a spus Griff bând și ultima înghițitură de vin.

Norman i-a studiat chipul.

– Oare ce îmi ascunzi?

Griff a rămas concentrat asupra potârnichilor în sos alb.

– Ce vrei să spui?

– Văd că pui la cale ceva. Te cunosc prea bine. Mai este și altceva în toată afacerea asta cu tămăduitoarea de oase?

Griff a făcut o pauză, dornic să schimbe subiectul.

– E o femeie mai degrabă... atrăgătoare.

Norman a făcut ochii mari.

– Vrei să te culci cu ea.

– Este destul de drăguță.

Nu era o minciună. Tămăduitoarea de oase era extrem de atrăgătoare, însă Griff era interesat mai ales de răspunsurile ei.

– Gusturile tale în materie de femei sunt mai degrabă exotice, nu-i așa? Norman s-a lăsat pe spate în scaun, cu o expresie amuzată, care îi lumina chipul. Unde te-a consultat? În dormitorul ei?

– Într-o cameră de consultații.

– Ați fost singuri?

– Da.

– Nu este chiar o femeie respectabilă, nu crezi? a hohotit Norman de râs. Încep să am imaginea completă. În orice caz, culcă-te cu ea, dacă asta îți dorești. Pentru asta sunt făcute femeile de acest fel.

– „Femeile de acest fel"? s-a încrețit fruntea lui Griff.

– Cele care aparțin clasei de mijloc. E levantină, din câte am înțeles. Provine dintr-o familie de comercianți de bumbac arabi, care operează din Manchester. Norman și-a împletit degetele și și-a sprijinit mâinile pe piept. Bucură-te de farmecele ei, fiule, dar n-o lăsa să-ți trateze umărul. Numai Dumnezeu știe câte probleme ți-ar putea provoca.

Griff nu-și putea imagina că s-ar putea afla într-o situație mai agonizantă decât era în acest moment. Avea impresia că o armată străină prelua încet controlul asupra trupului său. Cu fiecare zi care

Scanned with CamScanner

trecea, îi era din ce în ce mai greu să-și amintească de cum era să trăiești fără durere.

– Vreau să mă bag în pat, s-a ridicat el de la masă.

S-a gândit la câte pahare de coniac ar fi trebuit să bea pentru a-și calma durerea care-i pulsa în umăr, pentru a reuși să adoarmă. Nu-și putea aminti când dormise toată noaptea ultima oară.

– Așa devreme? Dar nici măcar nu ne-am băut paharul de Porto.

– A fost o zi lungă.

– Este din cauza umărului? Lasă-mă să-ți dau o doză de laudanum pentru a-ți calma durerea, a spus Norman, a nu știu câta oară.

– Ultimul lucru de care am nevoie este să devin un consumator de opiu. Am văzut ce efecte devastatoare are asupra unui bărbat.

Câțiva dintre camarazii săi de război începuseră să consume opiu pentru a-și alina durerile. Ca urmare, mulți își pierduseră cunoștința și deveniseră dependenți de substanță.

– Este mai bine să bei până adormi? l-a întrebat Norman.

– Nu este mai bine, doar mai ușor de gestionat.

Griff dormea în încăperea care fusese a lui încă din momentul în care Norman îi devenise tutore. Haven House, locuința familiei din piața Cavendish, fusese închisă imediat după crime și rămăsese așa, cu excepția câtorva servitori care se ocupau cu întreținerea clădirii. Griff își petrecuse cea mai mare parte a timpului la Bell Cottage, o proprietate mai mică a familiei, aflată în Devon, unde nu mai fusese niciodată înainte de crime. Casa modestă i se potrivea în primul rând pentru că nu avea amintiri fericite sau tragice legate de familie. În rarele ocazii în care venea la Londra, Griff stătea la fostul său tutore.

Urcându-se în pat, și-a turnat pe gât o porție generoasă de coniac și s-a gândit la vindecătoare. Ochii ei erau remarcabili, de culoarea cărbunelui, iar părul, în aceeași nuanță, era seducător și lucios. Mâinile ei erau pricepute și încrezătoare, degetele lipsite de inele aveau unghiile curate și îngrijite. Amintirea senzației simțite când acele degete abile i-au alunecat pe piele a făcut ca brațul lui sănătos să se strecoare pe sub cuvertură. Închizând ochii, și-a imaginat-o cum îl apuca și îl mângâia cu o mișcare hotărâtă, dar blândă.

A adormit, dar s-a trezit ceva mai târziu din cauza unui lătrat. Griff a sărit într-o parte pentru a se proteja; un sentiment de

Scanned with CamScanner

groază îl săgeta trupul precum o ghilotină. Era atacat de o haită de buldogi care lătrau. Încerca să dea în ei cu o bâtă, cu brațul stâng atârnând inutil pe lângă el. Inima i se zbătea atât de tare în piept încât îl durea. Fiarele sălbatice îl încercuia, mârâind și salivând. Unul dintre animale se transformase brusc, luând forma unui cap de șarpe. Creatura șerpuia în față și își înfigea colții în brațul inert al lui Griff.

S-a trezit brusc, cu cămașa de noapte umedă și cu inima bătându-i nebunește. I-a luat o clipă să se dezmeticească și să-și dea seama că avusese un alt vis înspăimântător, care îl bântuise aproape toată noaptea.

Forțându-se să se relaxeze și lăsându-se cu spatele pe perna din pene, mintea i-a fugit spre aceleași gânduri care îl mistuiau adesea în serile nedormite. Oare mama și tatăl lui ar mai fi fost în viață dacă el nu ar fi făcut acea imprudență? Faptul că surorile sale erau absente din viața lui vorbea clar despre părerea lor referitor la acest subiect. Maria, Winifred și Dorcas dăduseră cu siguranță crezare acelor zvonuri. Nimic altceva nu ar fi putut explica tăcerea lor; ca toți ceilalți, nu crezuseră că el dormise buștean în timpul crimelor violente și zgomotoase.

Pentru că nu dormise.

Durerea insuportabilă din brațul stâng s-a intensificat. A strâns din dinți pentru a nu scoate nici un sunet. Era obișnuit să sufere în tăcere, retrăgându-se în dormitorul său când chinul devenea prea mare pentru a-l mai putea suporta. Rareori răspundea invitațiilor primite. Nu numai din cauza zvonurilor despre implicarea lui în crime, ci și pentru că prefera să-și poarte singur crucea.

Griff a închis ochii. Pleoapele îi ardeau, o consecință a mult prea multor nopți nedormite. Aceasta nu era viață. Pentru prima dată în doi ani, s-a gândit serios să ia măsuri extreme pentru a-și alina suferința. Mai mulți doctori sugeraseră amputarea, dar Griff nu se gândise prea mult la o decizie atât de drastică. Poate că era timpul să facă față realității. Brațul nu-i mai era de nici un folos. Nu mai era decât o sursă permanentă de chin.

A tras adânc aer în piept și a încercat să-și elibereze mintea de gândurile întunecate. Cu siguranță situația nu i se va mai părea la fel de sumbră la lumina zilei.

Scanned with CamScanner

•

Femeia avea să-l omoare. În prima vizită programată, tămăduitoarea de oase petrecuse o jumătate de oră frecându-i umărul cu o alifie și masând rana cu forța unui hamal.

A întins. A tras. A răsucit.

Așezat fără cămașă pe un scaun din lemn rotund, cu trei picioare, Griff își mușca buza pentru a nu striga. Cu toate acestea, în ciuda chinului, își simțea corpul destul de alert în apropierea ei. L-a învăluit mirosul ei de lămâie, combinat cu o notă aproape insesizabilă de transpirație de la efort.

– Sunteți sigură că trebuie să frecați atât de tare?

– Foarte sigură. S-a concentrat în continuare pe sarcina ei, în timp ce își ghida mâinile peste mușchii lui. Mâinile ei nu erau subțiri și delicate. Erau puternice și hotărâte. Capabile. Țesuturile din jurul umărului și-au pierdut moliciunea și supleţea naturală.

Sub un șorț alb, impecabil, ea purta o altă rochie modestă, galbenă, cu un decolteu pătrat, cu o eșarfă albă, simplă, îndesată în el. La oricare altă femeie, ansamblul ar fi putut părea demodat, însă cu toate acestea, mușchii lui Griff au reacționat plini de dorință.

Nu că ar fi putut face ceva în privința asta, chiar dacă ar fi vrut. De data aceasta nu erau singuri. O tânără servitoare stătea în picioare tăcută, lângă ușă.

– Înainte de a putea pune la loc articulația, a continuat ea, țesutul care împiedică alinierea corectă a articulației trebuie să fie relaxat.

– În acest ritm, îmi vei termina mușchiul umărului, a mormăit el mai mult pentru sine.

Cu toate acestea, Griff a rămas pe scaun. Acceptând tot ce-i făcea. Aproape că se bucura de durere, pur și simplu pentru că i-o provoca ea. Tămăduitoarea de oase i-a masat din nou carnea flască, înconjurându-l în timp ce lucra. Fustele ei s-au atins de brațul lui și a simțit trecător curba șoldului ei ascuns dedesubt. Era alarmant de excitant. Lumea s-a învârtit puțin cu el. Griff nu a reușit să distingă dacă durerea sau apropierea tămăduitoarei de oase era sursa acestei ameţeli.

Hanna și-a lăsat mâinile pe lângă corp.

– Acum, ridicați brațul ca și cum ați fi un elev în clasă, care așteaptă să fie strigat.

Scanned with CamScanner

– Mi s-a spus să-mi țin brațul nemișcat în timp ce se vindecă.

– Faptul că nu vă mișcați brațul vă face și mai rău, a pufnit ea. Cuvintele erau aspre. O șuviță de păr întunecat strălucitor scăpase din agrafe, căzând ademenitor peste unul din ochii dați cu kohl. Lipsa mobilității, durerea și atrofierea sunt efectele menținerii brațului în aceeași poziție fixă.

El a încercat să facă ceea ce îi ceruse. Spre surprinderea lui, a reușit să-și ridice brațul mai sus decât de obicei, înainte ca durerea să devină insuportabilă.

– Până aici pot.

– Foarte bine. Mâna ei caldă s-a așezat pe umărul lui gol, în timp ce cealaltă îi ținea ușor cotul. Acum haideți să mișcăm brațul în față, peste piept.

– Asta e imposibil. Am spus...

A strâns din dinți în timp ce ea îi mișca brațul peste piept. A repetat ambele mișcări de câteva ori, mai întâi ridicându-și brațul și apoi încrucișându-l ușor peste piept în timp ce Griff încerca să nu leșine de durere.

După câteva minute, ea a vorbit din nou.

– Sunteți pregătit.

– Pregătit pentru ce? s-a încordat el.

– Așa doare? și-a înfipt ea degetul mare în articulația umărului.

– Da. Privirea lui Griff a urmărit V-ul liniei părului ei până la unghiul obrazului și mai departe până la gura ei senzuală. Ea își mușca din colțul buzei de jos când era concentrată. Mă doare atât de tare, încât îmi vine s-o strig pe mama.

Buzele ei s-au arcuit. S-a umplut de mândrie pentru că aproape reușise să scoată un zâmbet de la exigentul său supraveghetor. Fără nici un semnal de avertizare, ea i-a răsucit brațul de două ori și i l-a învârtit în încheietură.

Durerea i-a explodat în umăr. Griff a scos un șir de înjurături colorate pe care nici un domn nu ar trebui să le rostească vreodată în prezența unei femei.

– La naiba, femeie! Încerci să mă omori?

– Bineînțeles că nu. S-a îndepărtat îmbujorată, un zâmbet de satisfacție împodobindu-i chipul superb. Cum este umărul?

– Tu ce crezi? s-a răstit el. Furia lui Griff era în mare parte îndreptată asupra lui însuși. Fusese prea ocupat să n-o scape din ochi

Scanned with CamScanner

pe vindecătoare, fără să mai fie interesat dacă îi va face rău brațului. Probabil că mi-ai produs un rău ireversibil.

El și-a mișcat cu grijă umărul, fiindu-i teamă să descopere cât de mult îl afectase.

Spre surprinderea lui, brațul i s-a mișcat ușor în articulație. A clipit, total dezorientat. Apoi a îndrăznit să-l ridice, așa cum făcuse ea cu puțin timp în urmă. I-a trebuit un moment pentru a înregistra absența aproape totală a durerii în articulație. Și-a încrucișat brațul peste piept. Îi mai pulsau cotul și încheietura mâinii, dar umărul lui, deși inflamat, era surprinzător de relaxat.

– Ce ați făcut? a întrebat. Cu siguranță așa ceva nu este posibil...

– Cu siguranță este posibil. Tămăduitoarea de oase era lângă vasul de porțelan și își spăla mâinile. Umărul era dislocat din articulație. L-am pus la loc.

– Nu pot să cred.

Și-a rotit brațul deasupra capului și în spate. Rămăsese cu un oarecare disconfort și articulația era încă rigidă, dar trecuse o eternitate de când fusese capabil să-și miște brațul din umăr cu atâta ușurință.

– Articulația umărului va mai fi puțin rigidă în următoarele două săptămâni, mai mult sau mai puțin. Vă voi sugera câteva exerciții ușoare, pe care să le faceți singur.

Ea a continuat să-i dea instrucțiuni, dar Griff abia o auzea. Ce se întâmplase? Dădea din cap, incapabil să proceseze absența durerii agonizante de umăr, care îl chinuise timp de doi ani.

– Extraordinar. Nu știu cum să vă mulțumesc.

– Plata integrală la sfârșitul tratamentului reprezintă toate mulțumirile de care am nevoie.

Încă puțin neîncrezător, Griff s-a ridicat și a întins mâna spre cămașa lui, trăgând-o peste cap. I-a surprins privirea coborând peste bustul lui înainte să clipească. L-a cuprins un val de căldură. Ei îi plăcuse ce văzuse. Griff s-a forțat să-și aducă aminte că tămăduitoarea de oase era căsătorită și că el venise aici cu un scop bine definit. Trebuia să-și țină gândurile afară din pantaloni.

– Cum ați reușit să-mi vindecați umărul? a întrebat el, dorind să-și distragă atenția de la orice gând indecent.

– Meseria de tămăduitor de oase nu e predată în școli, a spus ea cu vioiciune, dar este la fel de veche precum cea a lui Hipocrate.

Scanned with CamScanner

– De unde ați învățat... ă... această practică?

– De la tatăl meu. A întins mâna după o cârpă pentru a se șterge pe mâini. Restul rudelor noastre sunt negustori de bumbac. Ambele ramuri ale familiei, Zaydan și Atwan, sunt comercianți de bumbac renumiți, din Manchester. Afacerea noastră de bază este exportul de bumbac în Levant.

– Dar dumneavoastră nu vă ocupați cu asta.

– Nici tatăl meu, nici tatăl lui înaintea lui. Începând cu străbunicul meu, provin dintr-o lungă linie de tămăduitori de oase. Ea și-a ridicat bărbia. Practic o meserie la fel de veche precum civilizația însăși.

– Nu am știut.

Presupusese că tămăduirea oaselor era o mare escrocherie.

Ea s-a așezat în spatele biroului.

– În continuare, ne vom ocupa de încheietura mâinii. Și după aceea, de cot.

– Și între timp? a întrebat el, încercând să găsească un motiv pentru a prelungi conversația.

– Frecați încheietura mâinii cu ulei, așa cum ați procedat și la umăr. Când vă veți întoarce săptămâna viitoare, o voi pune și pe aceasta la loc. A întins o mână după creion, a deschis registrul și a început să scrie câteva notițe pe o pagină. La revedere, domnule Thomas.

A simțit cum îl copleșește dezamăgirea. Ar fi vrut să rămână și să vorbească cu ea. Tămăduitoarea de oase reușise să elimine durerea teribilă care îi afectase umărul timp de doi ani, însă nu părea să fie dispusă să sărbătorească sau să mai aibă de-a face cu el.

Griff a făcut o pauză.

– Cu doar câteva zile în urmă, m-am gândit serios să-mi amputez brațul. Acum, datorită dumitale...

A simțit cum i se formează un nod în gât, care nu l-a lăsat să-și încheie propoziția.

Ea a ridicat privirea, chipul înmuindu-i-se când a observat starea lui emoțională.

– Domnule Thomas, eu sunt o vindecătoare. Compasiunea îi lumina ochii. Nu-mi datorezi alte mulțumiri pentru că am făcut ceea ce am fost învățată să fac. Eu ajut oamenii. Este munca mea și datoria mea.

Scanned with CamScanner

El s-a simțit năucit de frumusețea ei.

Pielea netedă se întindea peste pomeții magnifici, înroșiți de efortul depus pentru a-l face bine. Ar fi putut să se uite la ea fără încetare. Soțul ei era un norocos nenorocit.

– Nu mi-am imaginat nici o clipă...

– Că v-aș putea ajuta?

Ea a zâmbit. Era prima dată când primea un zâmbet adevărat din partea ei, care-i lumina toată fața. Ochii ei s-au însuflețit, renunțând la masca obișnuită, care-i ascundea adevăratele emoții.

– Nu sunteți supărată? a întrebat-o el.

– Sunt foarte conștientă de faptul că mulți oameni îi consideră pe tămăduitorii de oase niște șarlatani.

– Bănuiesc că nu sunteți prea încântată când auziți asta.

– Medicii și chirurgii se consideră mai presus de oamenii ca mine. Nu am nici o instruire într-un cadru oficial. Ca femeie, acel drum îmi rămâne închis. Abilitățile pe care le-am dobândit mi-au fost transmise de-a lungul generațiilor.

– Ați putea ajuta atât de mulți oameni, doar să afle despre dumneavoastră.

Dacă Norman ar înțelege.

– Îi ajut chiar acum. Un mușchi i-a pulsat în obraz. Dar mărturisesc că nu este ușor atunci când comunitatea medicală tradițională face tot posibilul pentru a-i îndepărta pe pacienți de tămăduitorii de oase care, pretind ei, vor doar să-i înșele.

Griff a simțit cum îl cuprinde frustrarea. Dacă ar fi venit la ea imediat după accident, ar fi putut evita doi ani de dureri nenorocite.

– Voi recomanda serviciile dumneavoastră și cunoscuților mei.

– Cum doriți, a spus ea, dar el a sesizat că vorbele lui i-au făcut plăcere.

Privirea ei a întâlnit-o pe a lui. Pupilele ei s-au mărit. O scânteie a apărut între ei. Șocul l-a lovit pe Griff ca un trăsnet, invadându-i trupul, instalându-i-se în vintre. Dorința, puternică și neașteptată, a explodat în venele lui.

Un semnal de alarmă a apărut și în privirea vindecătoarei. Era și ea conștientă de ceea ce se întâmpla. De acest arc de energie seducătoare care se scurgea între ei. Ea a clipit rapid. Revenindu-și în fire, s-a baricadat în spatele biroului ei. Luându-și creionul cu o mână tremurândă, și-a reluat notițele.

Scanned with CamScanner

– Atunci, ne vedem săptămâna viitoare, domnule Thomas.

Ea nu și-a mai ridicat privirea în timp ce Griff o urma pe servitoare, care-l scotea din camera ei de consultații.

Scanned with CamScanner

Capitolul 4

– Ce să caut eu în consiliul de conducere al spitalului? l-a întrebat Griff pe Norman. În primul rând, nu știu nimic despre cum se conduce un spital.

– Majoritatea celor din consiliu nu au habar. Nimeni nu se așteaptă de la tine să faci mare lucru.

Norman îl urmărea pe Griff cum își masa încheietura mâinii cu ulei de oase.

– Ce naiba faci?

– Ce ți se pare că fac? Îmi frec încheietura mâinii cu unguentul acesta.

– De ce?

– Îmi mai calmează puțin durerea.

Ținând cont de faptul că Norman nu era de acord cu vindecătoarea de oase și cu tehnicile ei, Griff se abținuse să pomenească de doamna Zaydan.

– Laudanumul ar fi mai eficient.

– Ți-am spus că nu vreau să iau opiu. Prefer să-mi păstrez mintea limpede.

– Cum vrei, a spus Norman cu blândețe.

Griff ardea de nerăbdare să-i deschidă ochii fostului său tutore. Să strige sus și tare că tămăduitoarea de oase îi salvase viața. În mod miraculos, acum putea să doarmă câteva ore înlănțuite pe noapte. Nu-și mai simțea umărul ca pe un corp străin. Dar Griff avea de gând să aștepte și să vadă dacă vindecătoarea va reuși să-i vindece tot brațul înainte de a-i spune lui Norman adevărul.

Doctorul a umplut două pahare de porto. Le-au băut după cină în salon, mai degrabă decât în sufragerie. Era un ritual pe care îl stabiliseră la scurt timp după ce Griff se mutase și pe care îl respectau ori de câte ori acesta venea la Londra.

– După cum spuneam, un nobil în consiliul de conducere al spitalului ar putea însemna foarte mult. Ar ajuta fără îndoială la

Scanned with CamScanner

strângerea de fonduri. I-a întins lui Griff un pahar. Suntem un spital de caritate, depindem de generozitatea donatorilor noștri.

– Ce presupune asta?

– Să participi la reuniunile consiliului de administrație de patru sau cinci ori pe an și să găzduiești ocazional evenimente caritabile de strângere de fonduri. A sorbit din paharul de porto. Tatăl tău era în consiliu.

– Amândoi știm că nu merit să-i iau locul, a tresărit Griff.

– Ți-am spus atunci și îți spun și acum, nu ai nici o vină.

Pe chipul lui Norman a apărut o expresie de consternare.

– Nu vom ști niciodată cu adevărat, nu-i așa?

– Ba da, știm prea bine. Nu ai ținut tu cuțitul care ți-a ucis părinții.

– Dacă ar fi atât de simplu.

– Dar chiar așa și este, fără nici un dubiu. Erai tânăr, băieții mai fac prostii. Despre asta este vorba.

Era un refren bine cunoscut pe care Griff îl auzise frecvent de când îi mărturisise adevărul tutorelui său, la scurt timp după crimă.

– Nici măcar nu trebuia să fim acolo, mama și cu mine. Pumnii i s-au încleștat. Tata a trebuit să facă o vizită neașteptată la casa de la țară. Am convins-o pe mama că ar trebui să mergem și noi.

– A fost o întorsătură nefastă a destinului. Nu ești de vină pentru nimic.

Griff a înghițit o cantitate generoasă de porto pentru a-și calma durerea care îl înăbușea.

– Cât de implicat a fost tata în conducerea spitalului?

– Foarte implicat. Mult mai mult decât majoritatea celorlalți membri ai consiliului. A acordat o atenție deosebită finanțelor și s-a preocupat foarte mult de îngrijirea pacienților. Să devii membru al consiliului de administrație ar fi un mod de a onora memoria tatălui tău.

Spre deosebire de tatăl său, Griff nu făcea parte din nici un consiliu. El își ignorase în mare parte statutul și influența care decurgea din acesta. Dobândise titlul ca urmare a unei tragedii de nedescris, pentru care se învinovățea. Fiecare donație făcută de el fusese discretă, dar poate că era timpul să-și folosească titlul pentru a ajuta mai mulți oameni decât o făcuse până atunci.

– Foarte bine, și-a supt el obrajii. Dacă crezi că pot fi de folos.

Scanned with CamScanner

– Excelent, a ridicat Norman paharul. Să bem în cinstea intrării tale în consiliu și în cinstea tatălui tău, Jeffrey Ellis, regretatul lord Griffin. Un om extrem de decent, lucru care a fost uneori un handicap pentru el.

– Ce vrei să spui?

– Tatăl tău era un idealist, chiar naiv. Îi era greu să accepte unele dintre realitățile mai întunecate ale vieții. De exemplu, îi păsa foarte mult, poate prea mult, de soarta pacienților noștri.

– Este posibil să-ți pese prea mult? Cu siguranță cei săraci merită o îngrijire medicală adecvată.

– Semeni cu tatăl tău în această privință, ești prea blând. Ca medic, eu îmi asum că pierderea unei vieți este uneori inevitabilă. Medicii trebuie să accepte faptul că nu vor putea să-și vindece toți pacienții.

Griff a făcut o pauză. Nu era momentul s-o aducă în discuție pe tămăduitoare, dar nu s-a putut abține.

– Dar ce părere ai despre alți oameni pricepuți, care nu sunt medici și care ar putea fi capabili să vindece pacienți?

– La cine te referi?

– Există medici. Există chirurgi. Fiecare are specialitatea lui. Este posibil ca un tămăduitor de oase să fie recunoscut drept specialist în domeniul în care lucrează?

Norman a chicotit și a clătinat din cap.

– Despre ce este vorba? Te culci cu vindecătoarea? Ți-a invadat mintea și pantalonii?

– Nu, nu mă culc cu doamna Zaydan. *Oricât și-ar fi dorit.* Nu cred că soțul ei ar fi de acord cu asta.

– Din câte am înțeles eu, nu există nici un soț. Se dă drept femeie căsătorită pentru a părea respectabilă.

Griff s-a înfiorat. *Nu era căsătorită.*

– Ce altceva mai știi despre doamna Zaydan?

– Am pus câteva întrebări. Femeia este temperamentală, încăpățânată și periculoasă.

– Te rog, a pufnit Griff. Femeia nu este mai periculoasă decât sunt eu.

– Se pare că a dislocat încheietura mâinii unui tânăr lord după ce a fost chemată să-l vindece. Se spune că suferă de dureri îngrozitoare.

– Poate că a provocat-o.

Scanned with CamScanner

– Nu am nimic împotriva oricui muncește cinstit pentru a-și asigura traiul, a spus Norman. Dar mă simt obligat să lupt împotriva acestor presupuși vindecători, care vând promisiuni false persoanelor vulnerabile.

– Mă îndoiesc că tânărul domn nu are din ce trăi. Averea și poziția tatălui îi oferă fără îndoială un trai confortabil.

– Aș fi foarte atent în preajma ei dacă aș fi în locul tău.

Griff a înțeles scepticismul lui Norman, însă tămăduitoarea de oase nu îi confirmase presupunerea că ar fi fost o escroacă. Umărul lui Griff era dovada vie.

Hanna încerca să se concentreze în timp ce lucra la încheietura mâinii domnului Thomas. Chiar și atunci când parfumul cald și lemnos al săpunului lui de bărbierit o învăluia. Tot ce putea face era să nu-l inspire prea adânc în plămâni.

S-au așezat unul în fața celuilalt, la un colț al biroului ei, ceea ce îi permitea accesul facil la încheietura lui. Tratamentul în acest caz necesita o apropiere, ceea ce nu fusese niciodată o problemă pentru pacienții de sex masculin ai lui *baba*. Însă domnul Thomas nu era un pacient obișnuit. Apropierea de el îi stârnea în corp o senzație extrem de plăcută, iar fiorul pe care l-a simțit pe șira spinării când și-a pus mâinile pentru prima dată pe domnul Thomas nu avea nici o legătură cu temperatura camerei.

Dimpotrivă, simțea cum corpul ei se înfierbântă. Dacă nu ar fi pus atâta accent pe aspectul ei de femeie decentă, și-ar fi aruncat șalul pentru a simți aerul rece pe pielea ei dezgolită. Partea rațională a creierului Hannei înțelegea că această atracție era pur biologică și că făcea parte din viața de zi cu zi. Totuși, asta nu o împiedica să se simtă tulburată de fiecare dată când domnul Thomas se apropia de ea.

– Câtă mobilitate voi avea la încheietura mâinii după ce terminați tratamentul? a întrebat-o el.

Îi putea simți ochii ațintiți pe fața ei, în timp ce ea privea în jos spre încheietura lui. Ar fi fost prea intim să se uite la el, să se privească în ochi, când erau atât de aproape unul de altul.

– Mă aștept să vă recăpătați complet mobilitatea. Odată ce încheietura mâinii este vindecată, durerea ar trebui să scadă considerabil sau ar putea dispărea complet.

Scanned with CamScanner

Privirea lui rece s-a îndreptat către desenul reprezentând scheletul, aflat pe perete.

– Asta este o piesă macabră de artă.

Ea și-a ridicat privirea.

– Este o pictură făcută de Bidloo.

– E un prieten de-al dumitale?

– Nu chiar. A fost un anatomist olandez și medic al casei regale, care a trăit în secolul trecut. Creația lui mi se pare fascinantă. Aceasta este o copie, desigur, nu lucrarea originală.

Apăsând, degetele ei au trasat un drum peste palma lui, pe lângă încheietura mâinii până spre interiorul antebrațului lui. Domnul Thomas era o prezență extrem de energică, dar această parte a corpului lui – atât de moale, palidă și netedă la atingere – indica vulnerabilitate, contrastând puternic cu puterea fizică emanată de restul trupului.

– Sunt încă uimit de ceea ce ați reușit să faceți cu umărul meu, a spus el.

– Mai simțiți durere?

Cel puțin vocea ei, puternică și sigură, nu trăda felul în care se simțea în interior.

– În umăr? Aproape că a dispărut complet.

Încheietura lui era pregătită. Cu cât îl scotea mai repede pe acest bărbat din camera ei de consultații, cu atât mai repede avea să-și redobândească gândirea rațională obișnuită și detașarea profesională.

– Vă rog să vă ridicați.

S-a ridicat imediat în picioare, fără ezitarea sau scepticismul din vizita lui anterioară. Păstrase aerul distant, încă ferm pe poziție, ca un scut invizibil între el și restul lumii, dar ea simțise cum încrederea lui în abilitățile ei creștea din ce în ce mai mult. Acest succes a încântat-o, chiar dacă nu ar fi trebuit să-i pese ce credea acest om arogant despre ea.

Aflată lângă el, i-a prins încheietura mâinii stângi și și-a înfășurat mâna dreaptă în jurul degetului lui mare, degetele ei apăsându-i în palmă.

– Mă avertizați înainte să-mi faceți ceva care să-mi provoace durere? a întrebat.

– Nu vă faceți griji. Și-a apăsat degetul mare într-un punct al încheieturii lui. Vă doare?

Scanned with CamScanner

– Ca naiba, a strâns el din dinți.

– Aceasta este articulația deplasată. Executând o tracțiune constantă, ea i-a rotit mâna ușor în jos. Încercați să vă relaxați.

Foarte rapid, înainte ca el să apuce să respire din nou, i-a flexat complet articulația până când degetele lui erau perfect întinse, cu buricele atingând podul palmei. Apoi, la fel de rapid, i-a ridicat din nou mâna, astfel încât aceasta să fie complet întinsă, menținând în același timp degetul mare apăsat pe locul dureros.

El a mormăit din cauza durerii subite.

– Mi-ați promis că mă avertizați, a șuierat el.

– Nu, nu am promis.

Gura i s-a relaxat.

– Mi-ați dat cuvântul.

– De fapt, nu am făcut-o. Cred că am spus ceva de genul: „Nu vă faceți griji".

– M-ați indus în eroare în mod deliberat.

– De când cred bărbații de genul dumneavoastră că spusele unei femei au vreo importanță? și-a înăbușit ea un zâmbet în fața indignării lui.

– Ale dumneavoastră cu siguranță nu au, a mormăit el, încă în mod evident ofensat. Și ce vreți să spuneți prin „genul meu"? Ce fel de gen credeți că sunt?

– E clar că v-ați născut într-o familie privilegiată.

El a înlemnit.

– Ce vă face să credeți asta?

– Nu prea aveți cum să ascundeți astfel de lucruri. Este evident din modul în care vorbiți, ce cuvinte folosiți, cum sunteți îmbrăcat. Hainele dumneavoastră, deși nu sunt extravagante, sunt bine croite și de bună calitate. Să mai continui?

– Doar dacă asta vă va împiedica să-mi îndoiți încheietura mâinii în poziții nefirești. A făcut o pauză, examinându-i chipul. Cu siguranță ați observat multe despre mine. Nu mi-am dat seama că sunt supus unei examinări atât de atente.

– Nu este adevărat. Ea s-a înroșit și și-a mutat atenția spre brațul lui. Mișcați, vă rog, încheietura mâinii. Dacă ați terminat să vă plângeți.

– S-a rezolvat? Și-a testat încheietura mâinii, flexând-o și mișcând-o ușor și încet. Este... incredibil... Durerea a dispărut.

Scanned with CamScanner

– Din acest moment trebuie să începeți deja să folosiți ușor această articulație. Dacă nu vă mișcați încheietura în mod regulat, durerile vor reveni.

– Am și uitat cum e să-mi mișc încheietura fără să simt o durere intensă, a spus el cu vocea plină de uimire.

– Nu uitați să o mișcați în continuare. Cum vă simțiți degetele?

– În acest moment? Simt furnicături prin ele.

– Foarte bine. Asta înseamnă că s-a restabilit fluxul de sânge.

– Mă uimiți.

Și-a ridicat privirea ca să se uite în ochii ei.

Stăteau încă unul lângă altul. Ar fi trebuit să se îndepărteze. Terminase consultația. Dar ea a rămas pe loc.

– Eu am făcut exact ce ar face orice tămăduitor de oase priceput.

– Nu cunosc alți tămăduitori de oase, i-a îndepărtat el o buclă de păr căzută pe față, dar pot să afirm despre dumneavoastră că sunteți remarcabilă.

Tandrețea din ochii lui a învăluit-o pe Hanna într-o căldură plăcută. Stând atât de aproape de el, putea distinge toate adâncimile privirii lui. O luminiță aurie a apărut din întunecimile pupilelor sale, suprapunându-se cu albastrul înghețat.

S-a apropiat mai mult și privirea i-a coborât pe buze. Hanna și-a simțit pielea înfiorându-i-se. În mod normal, își reprima cu ușurință impulsurile care țineau de atracția fizică. Un preț pe care îl plătea de bunăvoie pentru a-și putea practica meseria. De ce și-ar fi dorit un bărbat o soție care să fie tămăduitoare de oase?

Pentru ea nu fusese niciodată o provocare să-și înfrâneze impulsurile fizice, imboldurile feminine. Până acum. Cu acest bărbat, trupul ei se răzvrătea împotriva rațiunii, hotărât să obțină ceea ce își dorea. Hanna și-a umezit buzele.

Ochii domnului Thomas străluceau. Era tentată să se lasă dusă de val, să-și permită anumite libertăți. Cum era să săruți un bărbat? Acest bărbat. Ea nu-și mai pusese niciodată astfel de întrebări în legătură cu altcineva. El s-a apropiat și mai mult, cu privirea lui de un albastru intens adâncită în a ei.

Dar apoi i-a auzit vocea lui *baba*. Aproape la fel de clară de parcă ar fi fost acolo în cameră cu ei. *Într-o zi*, baba, *vei fi cea mai bună vindecătoare din întreaga Londră*. Hanna nu știa cu exactitate unde se sfârșea visul și unde începea ea. Să fie tămăduitoare de oase

Scanned with CamScanner

făcea parte din ființa ei, precum făceau parte brațul sau piciorul ei. Orice încălcare a eticii profesionale i-ar fi putut spulbera visul de a-și urma destinul pe care și-l dorea atât de mult.

– Ne vedem săptămâna viitoare, domnule Thomas.

Evitând să-l mai privească în ochi, s-a îndepărtat, cu respirația întretăiată.

Scanned with CamScanner

Capitolul 5

Când Griff a revenit săptămâna următoare, tămăduitoarea de oase purta safirul mamei lui. Colierul se legăna pe lanțul său de aur în timp ce îi trata cotul lui Griff. Acesta urmărea vrăjit pendulările bijuteriei deschise la culoare, de parcă ar fi fost sub influența unui hipnotizator.

Doamna Zaydan era mai distantă de această dată, după ce aproape că o sărutase la ultima lor întâlnire. El ar fi făcut-o dacă ea nu s-ar fi retras, dar era chiar mai bine că se întâmplase așa. Trebuia să rămână concentrat pe lucrurile importante, respectiv, pe colier și nu pe ceea ce se întâmpla în pantalonii lui.

Cu ochii pe safir, Griff abia dacă simțea durerea pe care i-o crea doamna Zaydan prin aplicarea de lovituri hotărâte și decisive. Ea i-a masat cotul în același mod necruțător în care îi tratase umărul și încheietura mâinii.

Sunetul osului trosnit l-a făcut pe Griff să se concentreze din nou la ceea ce-i făcea. Tămăduitoarea de oase îi ținea brațul bolnav chiar deasupra cotului cu o mână, iar pe cealaltă o poziționase dedesubt. Hotărât să nu scoată nici un sunet, Griff a înghițit o parte din berea pe care ea i-o pusese în față. Dar zgomotul oaselor lui care trosneau s-a dovedit a fi prea puternic.

– Se simte – și se *aude* – foarte diferit de ceea ce mi-ați făcut la încheietură și la umăr.

– Da. Fața ei era roșie de efort, din cauza bătăliei încrâncenate pe care o ducea cu cotul lui. Trebuie să sparg calusul care s-a format în articulația dislocată.

– Calusul?

– Osul care a crescut acolo.

Ideea că îi rupea oasele din cot l-a făcut pe Griff să se reîntoarcă instantaneu la berea lui. A dat-o peste cap. Apoi s-a forțat să respire în timp ce ea îi manipula cotul.

Scanned with CamScanner

– Gata, a spus ea după câteva minute care i s-au părut o veșnicie.

– Gata? a întrebat el.

Ea i-a îndoit brațul spre piept și apoi s-a îndepărtat ușor.

– Am terminat.

– Serios? Să încerc să-l mișc?

După ce trăise doi ani cu un cot imobil, Griff era reticent să-l miște.

– Nu încă. Aveți nevoie de o eșarfă pentru a menține cotul nemișcat timp de două săptămâni. După aceea, vă voi arăta câteva exerciții zilnice pe care trebuie să le faceți negreșit.

O bătaie în ușa din față s-a auzit până în camera în care se aflau. Tânăra servitoare aflată lângă ușă a schimbat priviri cu doamna Zaydan, care i-a făcut un semn cu bărbia. Servitoarea s-a strecurat afară să vadă cine o caută.

– Acum, așa cum spuneam, a continuat doamna Zaydan, în aproximativ două săptămâni, puteți scoate eșarfa. Dacă mai aveți probleme cu brațul, ar trebui să reveniți la mine. Dar mă îndoiesc că va fi necesar.

– Deci asta a fost? a clipit el. Aceasta este ultima noastră întâlnire?

– Vom programa o ultimă întâlnire. Cu excepția cazului în care aveți alte articulații sau oase rupte care trebuie fixate, puteți fi sigur că ceea ce e mai rău a trecut.

În loc de ușurare, pe Griff l-a cuprins dezamăgirea. Și-a spus că se simte așa pentru că, deși se întâlnise cu vindecătoarea de patru ori, încă nu aflase nimic despre cum intrase în posesia safirului mamei lui.

– Este un colier frumos și destul de neobișnuit.

– Credeți? i-a spus ea neatentă, în timp ce îi potrivea brațul cu o eșarfă. Îmi place destul de mult.

– Este cumva un cadou de la soțul dumneavoastră?

– Nu.

Ochii aceia întunecați și serioși i-au susținut pentru scurt timp privirea, dar nu și-a putut da seama la ce se gândea.

– De unde îl aveți?

Ea s-a oprit să-l privească, puțin surprinsă. Griff s-a blestemat în gând. Nu se descurcase prea bine să-și ascundă interesul pentru colier. Au fost distrași de o voce masculină puternică și agitată,

Scanned with CamScanner

care se auzea dinspre coridor, chiar în momentul în care tămăduitoarea de oase terminase să-i lege eşarfa în jurul gâtului.

– Următoarea consultaţie? a ridicat Griff din sprâncene.

– Nu mai am nici o altă programare pentru astăzi.

Vocea turbulentă s-a apropiat.

– Unde este? a strigat o voce de bărbat în stare de ebrietate. Unde este diavolul acela?

– Nu puteţi intra, domnule, pleda vocea lui Lucy. Doamna Zaydan este cu cineva.

– Sunt convins că aşa este, a mârâit intrusul. Uşa s-a deschis. Un tânăr bine îmbrăcat stătea în prag ţinând un braţ îndoit peste piept. S-a înroşit când a văzut-o pe doamna Zaydan. Tu mi-ai făcut asta, căţea!

Griff a înlemnit. I-a luat o clipă să se dezmeticească. Şi apoi şi-a dat seama cine era băiatul. Era Mansfield. Tinerelul a cărui încheietură fusese dislocată la cafenea.

Griff s-a ridicat în picioare.

– Calmează-te, a spus el pe un ton distant. Şi apoi cere-ţi scuze doamnei Zaydan.

– Nu e nevoie, a spus ea.

– Ba chiar e nevoie. Am văzut ce s-a întâmplat la cafenea.

Cuvintele îi scăpaseră înainte ca Griff să-şi dea seama ce spune.

– Aţi văzut?

Surpriza i-a licărit în ochi.

Servitoarea a intrat în spatele lui Mansfield.

– Am încercat să-l opresc, domnişoară. Chiar m-am străduit.

– E-n regulă, Lucy, a spus ea pe un ton calm, înainte de a se întoarce către tinerelul cel prost crescut. Bună ziua, domnule Mansfield. Cu ce vă pot ajuta?

Furia i-a colorat acestuia faţa.

– Ce mi-ai făcut la încheietura mâinii? a spumegat el ameninţător. O să plăteşti pentru ceea ce ai făcut, vrăjitoareo! Am fost la patru doctori şi nici unul nu a putut să mă ajute.

– Ai grijă la maniere, s-a strecurat Griff între ei.

– Şi dacă nu vreau? Privirea dispreţuitoare a lui Mansfield a căzut spre eşarfa care acoperea cotul lui Griff. Ce ai de gând să faci?

Cu mâna sănătoasă Griff l-a apucat pe Mansfield de gât, forţându-l să se dea înapoi până când l-a lipit de perete.

Scanned with CamScanner

– Îți voi rupe gâtul acesta absolut inutil, cățeluș obraznic.

– Stai puțin... s-a sufocat Mansfield.

– Cere-ți scuze, l-a strâns Griff și mai tare.

– Dar, serios acum, domnule Thomas, nu este nevoie, a spus doamna Zaydan din spatele lui.

Mansfield a încercat să-i îndepărteze mâna lui Griff de pe gât.

– Știi cine sunt? a icnit el. Tatăl meu te va distruge.

– Știu exact cine ești. Tatăl idiotului era viconte, la fel ca Griff. Cere-ți scuze acum.

– Nu am nevoie de scuze, a spus doamna Zaydan. Are dureri. Pot să-l ajut.

– Mi se pare absolut necesar să-și ceară scuze pentru grosolănia lui, a spus Griff fără să-și relaxeze strânsoarea.

– Îmi cer scuze, a spus în cele din urmă Mansfield, cu o voce sugrumată.

– Bine. Griff i-a dat drumul. Din acest moment trebuie să-ți fie clar că trebuie să te comporți civilizat în prezența doamnei Zaydan.

A observat-o cu coada ochiului pe servitoare, care urmărea scena cu ochii măriți de uimire.

– Acum, i-a spus tămăduitoarea de oase lui Mansfield, dacă vrei să te așezi pe masa de consultații, îți voi pune încheietura mâinii înapoi.

– De parcă o să te las să mă atingi, s-a răstit Mansfield. Ei bine, a adăugat el, nu te-aș lăsa să-mi atingi încheietura mâinii, dar, dacă ai vrea mă atingi în alte locuri...

– Nu mă provoca să te iau la bătaie, a simțit Griff că ia foc.

– Nu am vrut să fiu lipsit de maniere, a tresărit Mansfield.

– Ba ai vrut, a mârâit Griff. Mai fă-o încă o dată și vei avea nevoie de tratament și la cealaltă încheietură.

– Vă mulțumesc pentru ajutor, domnule Thomas, a intervenit tămăduitoarea de oase. Cred că mai aveți și alte lucruri de făcut în această după-amiază. Sunt sigură că eu și domnul Mansfield vom reuși să ne comportăm ca două persoane civilizate.

– Voi rămâne atât timp cât Mansfield este aici. Nu vă las singură.

– Prea bine, și-a dat ea ochii peste cap. S-a întors apoi spre Mansfield. Am crezut că o să vii la mine imediat ca să-ți pun încheietura la loc. De ce ai așteptat atât de mult?

Scanned with CamScanner

– Pentru că toată lumea știe că tămăduitorii de oase sunt niște escroci, a replicat Mansfield. Griff a scos un sunet de avertizare. Mansfield a adăugat în grabă: Doamnă.

– Dacă mă lași să îți tratez încheietura, a spus ea, vei părăsi această încăpere fără să mai ai vreo durere.

Privirea neîncrezătoare a lui Mansfield s-a mutat de la vindecătoare către Griff. Ochii i s-au fixat pe eșarfa lui Griff.

– Ai lăsat-o să te trateze?

– Da. Am avut încheietura mâinii dislocată, iar doamna Zaydan a pus-o la loc.

– Și ție ți-a dislocat încheietura mâinii? i-au ieșit lui Mansfield ochii din orbite.

Griff nu s-a putut abține să nu râdă.

– Nu. Încheietura mea a fost dislocată acum doi ani.

Privirea nesigură a lui Mansfield s-a întors spre doamna Zaydan.

– N-o să-mi faci rău?

– Punerea înapoi a unei articulații este o operațiune dureroasă. Dar se va termina înainte să-ți dai seama. Tonul ei era aproape blând acum, de parcă Mansfield era un băiat cu șorțuleț care trebuia convins să-și ia medicamentul.

– Nu-i mai irosi timpul, l-a avertizat Griff. Ori o lași pe doamna Zaydan să te trateze, ori pleci.

– Foarte bine. Mansfield s-a îndreptat spre masa de consultații. Dacă promiți că nu o să mă faci să mă simt și mai rău de atât.

– Nu-ți face griji, l-a liniștit, urmându-l, doamna Zaydan.

Griff s-a abținut să nu râdă. El știa ce se întâmpla când vindecătoarea îi spunea unui pacient să nu-și facă griji. Mansfield s-a așezat pe masă.

– Suflecă-ți mâneca, a spus ea. O să te facem bine în cel mai scurt timp.

Ea i-a luat încheietura dislocată și și-a înfășurat mâna dreaptă în jurul degetului său mare, degetele ei apăsându-i în palmă.

– Doare?

– Au! a gâfâit Mansfield. Da, al naibii de tare.

– Ai grijă la maniere, l-a avertizat Griff.

Apoi a privit fascinat cum ea i-a rotit mâna lui Mansfield ușor în jos. Acum, că nu mai era el pacientul care îndura durerea, putea aprecia pe deplin abilitățile doamnei Zaydan.

Scanned with CamScanner

– Încearcă să te relaxezi, și-a îndemnat ea pacientul.

Ochii lui Griff s-au încrețit la colțuri. Mai auzise asta și înainte. Chiar înainte de partea cea mai dureroasă. Și, așa cum se așteptase, ea a îndoit și a extins articulația cu viteza fulgerului. În timpul procedurii, degetul ei a rămas pe articulația afectată.

– Pe toți dracii! a țipat Mansfield.

Griff nu i-a mai atras atenția de data aceasta. La urma urmei, știa cât de dureros era să ți se pună o articulație înapoi.

– Foarte bine, domnule Mansfield, a spus ea. Încheietura e la locul ei. Nu ar trebui să mai ai probleme cu ea.

– Ce vrei să spui?

Ținându-și încheietura mâinii, Mansfield a privit-o cu suspiciune.

– Acum poți să-ți miști încheietura.

Privirea lui Mansfield a căzut pe braț. Și-a îndoit și și-a întins încheietura cu mișcări lente și ezitante.

– Pentru numele lui Dumnezeu, funcționează! S-a ridicat de pe masă, păstrând distanța atât față de Griff, cât și față de vindecătoare. Am plecat.

Griff i s-a așezat în cale.

– Nu încă. Nu i-ai plătit doamnei consultația.

– De ce ar trebui să o plătesc pentru că a tratat o rană provocată de ea? și-a țuguiat Mansfield buzele.

– Pentru că așa îți spun eu.

– Nu. Vindecătoarea și-a încordat maxilarul. Plata nu este necesară.

Griff a făcut o pauză.

– Poți să-i mulțumești doamnei Zaydan înainte de a pleca.

– Mulțumirile mele sincere, a rostit Mansfield. I-a aruncat o privire lui Griff. Mulțumit?

– Nu prea. I-a făcut semn spre ieșire cu bărbia. Poți pleca acum.

Mansfield a ieșit pe ușă înainte ca vreunul din ei să apuce măcar să-și dea seama. Lucy l-a urmat pe Mansfield pentru a-l conduce spre ieșire.

– Aș fi putut să mă descurc cu el, să știți. Doamna Zaydan a șters masa de consultații. Am trecut prin situații și mai dificile.

– Nu ar trebui să fiți nevoită să treceți prin asta.

– Aveți secrete, domnule Thomas? s-a întors ea spre el, cu o expresie serioasă, întrebătoare.

Scanned with CamScanner

– De ce mă întrebați asta?

Inima i s-a oprit o secundă.

– Ați spus că ați văzut ce mi-a făcut domnul Mansfield. Când?

În ochii domnului Thomas a apărut o urmă de prudență. Hanna a știut imediat că avea de gând să mintă. Sau, cel puțin, să fie mai puțin sincer. Fusese trimis oare unul dintre detractorii ei ca să demonstreze că era o impostoare?

– Eram la cafenea când domnul Mansfield și gașca lui v-au chemat, și-a lăsat el privirea în jos. Am văzut cum i-ați dislocat încheietura.

– Nu eram în apele mele. Mi-am pierdut cumpătul. Obrajii i s-au încălzit. Bunica mea spune că temperamentul meu vulcanic îmi va aduce numai necazuri.

– Mansfield a primit ceea ce merita.

– Un vindecător nu ar trebui să facă rău. Trebuie să învăț să mă controlez mult mai bine. Dar, uneori simt că în mine există o pornire violentă pe care nu pot să mi-o reprim.

– Dar ați avut un motiv bine întemeiat în acea după-amiază. Nu aveați de ce să vă temperați. Depășiseră orice limită. Dat fiind faptul că erau niște gentlemeni, știau foarte bine că atitudinea lor nu era corectă.

– Poate, cu doamnele de același rang. Bărbații ca ei au un comportament diferit față de cei din clasele inferioare. Și în plus, desconsideră aproape în totalitate meseria mea.

– Eu nu. Vă respect foarte mult. Am văzut ce puteți face. Sunteți fascinantă.

– Puțini oameni ar spune despre un vindecător de oase că este *fascinant*.

Inima a început să-i bată cu putere.

– Nu mă refer la meseria dumneavoastră. Sunt fascinat de femeia din fața mea.

– Nu ar trebui să spuneți astfel de lucruri, și-a ridicat ea ochii pentru a-l privi.

– Probabil că nu, a făcut el o pauză. Sunteți căsătorită? Cuvintele au fost spuse cu o voce joasă. Intimă. Insistentă. Există un domn Zaydan?

Ea ar fi trebuit să mintă. Dar nu a făcut-o.

– Nu.

Scanned with CamScanner

– Sunteți logodită?

– Nu sunt.

El nu ar fi trebuit să pună astfel de întrebări personale. Mai mult, ea nu ar fi trebuit să-i răspundă. Domnul Thomas era un pacient.

– Sunt căsătorită cu munca mea.

Privirea lui s-a îndreptat spre buzele ei. S-a apropiat, suficient de mult pentru ca ea să-i simtă căldura corpului. Destul de aproape ca dintr-odată să nu mai reușească să mai respire.

– De ce ați mai venit la mine – cuvintele ei au fost șoptite –, după ce m-ați văzut că l-am rănit în mod intenționat pe domnul Mansfield?

– Am văzut ce pot face mâinile dumneavoastră. Am fost martor la temperamentul dumneavoastră vulcanic. M-ați impresionat.

De ce era atât de fierbinte aerul din încăpere? Transpirația i se aduna la subsuori. Hanna își simțea sânii sensibili și conectați subtil la locul dintre picioarele ei. Domnul Thomas nu o atingea, însă îi cucerise corpul. Îl simțea în bătăile accelerate ale inimii și în pulsațiile intense din sângele ei.

– L-am primit de la tatăl meu! a izbucnit ea.

– Poftim? a clipit el.

– M-ați întrebat despre colierul meu.

Ea a ridicat pandantivul, ținându-l atârnat între două degete, exact ca un toreador care flutură un steag roșu în fața unui taur. Piatra albastră precum cerul scânteia. Ea spusese primul lucru care-i trecuse prin minte pentru a destrăma această vrajă ciudată dintre ei.

Funcționase. Domnul Thomas fusese distras instantaneu.

– Tatăl dumneavoastră?

– Da.

– Este o piesă scumpă. Ochii lui erau ațintiți asupra bijuteriei. Nu am știut că tămăduitorii de oase sunt plătiți atât de bine. Știți de unde l-a cumpărat?

– De ce? Ați vrea să-l oferiți cadou doamnei Thomas?

Nu era treaba ei. Și totuși, ea voia să știe. *Foarte mult.*

– Nu există nici o doamnă Thomas, a răspuns el pe loc, aproape din reflex.

Un sentiment de ușurare a cuprins-o.

– Atunci, de ce vă interesează?

Scanned with CamScanner

– Pentru că există o doamnă pentru care aș dori să cumpăr o astfel de bijuterie, a spus el după o pauză lungă.

– Înțeleg, a clipit Hanna.

Ar fi putut la fel de bine să o lovească cu un bolovan. Un cadou atât de scump sugera că avea intenții serioase față de această doamnă. Ceea ce a făcut-o pe Hanna să se întrebe care mai era rolul ei? Un nimeni cu care ar fi vrut să se întâlnească? A simțit cum o cuprinde rușinea. Slavă Domnului că nu-i permisese să o sărute.

– Asta cu siguranță explică interesul dumneavoastră.

El nu-și putea lua ochii de la bijuterie. Părea fascinat de ea.

– Știți de unde a cumpărat tatăl dumneavoastră colierul?

– Habar n-am.

Vocea ei a devenit rece.

– Trebuie să știți cât de cât ceva, a insistat el.

– Vă garantez că nu știu.

– Tatăl dumneavoastră nu v-a spus de unde l-a luat când vi l-a dat?

– Nu pot să spun că mi l-a dat, a făcut ea un pas înapoi.

– Ce vreți să spuneți? s-a apropiat el și mai mult.

– L-am găsit printre lucrurile tatălui meu după ce a murit. Nu-l mai văzusem până atunci.

– Când a murit tatăl dumitale?

– Acum aproape trei ani.

– Acum trei ani. Privea în gol, undeva dincolo de ea, cu o expresie meditativă pe chip. Ați mai găsit și altceva?

– Cum ar fi?

Ea a refuzat să menționeze inelul de aur pe care îl returnase sub protecția anonimatului proprietarului său în urmă cu câteva luni. Nu se gândise prea mult la pachet din momentul în care îl expediase unui bogătaș din Richmond. Dar acum a început să-și pună și ea întrebări. *De unde luase* baba *bijuteriile? De ce ținuse ascunse obiectele valoroase? Și de ce era atât de interesat domnul Thomas?*

– Nimic altceva? El stătea prea aproape. Domnul Thomas nu o speria, dar insistența lui îi dădea o stare de neliniște. Ce ați mai descoperit împreună cu colierul?

– Nimic. Ea și-a îndreptat umerii. Mă faceți să mă simt incomod.

– Adevărat? El a clipit. Vorbele ei l-au făcut să iasă din reveria în care căzuse. Și-a revenit imediat. Îmi cer scuze.

Scanned with CamScanner

Ea a aruncat o privire de la pandantivul de safir care-i atârna până în talie, spre privirea albastră și blândă a domnului Thomas.

– Acum am observat că această piatră prețioasă are o culoare care se potrivește perfect cu ochii dumneavoastră.

– Și eu am observat asta. El s-a oprit. Am moștenit ochii mamei mele.

Scanned with CamScanner

Capitolul 6

În dimineața următoare, după o noapte nedormită, Hanna și-a pus șalul alb cu albastru pe care *Citi* i-l brodase și a ieșit pe ușa din față.

Avea nevoie de aer curat. Gândurile despre domnul Thomas, interesul ei pentru el, dar și interesul lui pentru colier o chinuiseră toată noaptea. Ca să nu mai vorbim de faptul că descoperise că făcea curte unei doamne căreia îi oferea bijuterii scumpe. Cu toate acestea, nu și-a putut scoate din minte mai ales ceea ce îi spusese *Citi* despre colier.

Probabil că fusese furat.

Aseară, la cină, o întrebase pe *Citi* despre bijuterii și aflase că *baba* nu refuza niciodată vreun pacient. Nici măcar pe criminalii care insistau uneori să plătească cu bunuri furate. Ori de câte ori fusese posibil, *baba* returnase bunurile proprietarilor lor, așa cum intenționase și cu inelul de aur, care aparținuse unui bogătaș, lordul Griffin. Hanna descoperise inelul cu sigiliu, minunat gravat, în același sertar ca și colierul. Dar, spre deosebire de colier, acesta fusese împachetat și adresat acestui lord Griffin. Deschisese pachetul și văzuse banda inelului inscripționată cu cuvintele *Lady Griffin*. Atunci împachetase inelul și îl trimisese înapoi proprietarului său de drept, un viconte din Richmond, așa cum intenționase și tatăl ei.

– Fugi de bunica? a strigat o voce bărbătească amuzată din spatele ei.

S-a întors pentru a-l saluta pe prietenul ei Evan, un bărbat deșirat, cu o față prietenoasă.

– De parcă ar putea cineva să scape de ea.

– Ai ieșit afară devreme.

– Am nevoie de aer.

– Pot să te însoțesc?

– Desigur.

Scanned with CamScanner

Evan a pornit alături de Hanna.

– Am auzit că pacientul pe care ți l-am recomandat săptămâna trecută se simte mult mai bine.

– A fost vorba de un picior rupt, un caz relativ simplu, a aprobat Hanna din cap.

Îl întâlnise pentru prima dată pe Evan în urmă cu doi ani, când el își luxase genunchiul. Hanna i-l pusese la loc și deveniseră rapid prieteni. Evan era tânăr și avea o minte ascuțită și curioasă. În scurt timp, au pus la cale un plan pentru a-și deschide într-o zi propriul lor dispensar – un medic și o tămăduitoare de oase lucrând împreună pentru a oferi pacienților cea mai bună îngrijire medicală posibilă.

– Ai auzit că doamna Lockhart este în spital? a întrebat-o el.

– Nu. Ce a pățit?

– Boala ei de plămâni s-a agravat rapid. Doctorul Pratt, medicul-șef, o ține acolo sub observație câteva nopți.

Hanna nu era o admiratoare a doctorului Pratt, care făcuse tot posibilul să-i îndepărteze pacienții lui *baba*, dar spera, de dragul doamnei Lockhart, că era un medic capabil.

– Trebuie să merg să o vizitez.

Oricât de mult ar fi vrut să-l evite pe doctorul Pratt, Hanna se simțea obligată să o viziteze pe femeia mai în vârstă. O spitalizare putea fi greu de suportat pentru o văduvă fără copii.

– Mi-ai dat de înțeles că ai prefera să stai cât mai departe de spitalul Margate, a remarcat Evan.

– În mod normal, da. Ea și-a strâns șalul în jurul ei. Dar nu am de ales.

– Acum mișcați brațul, a spus tămăduitoarea de oase după ce îi masase brațul lui Griff vreme de aproape o oră.

Griff s-a străduit să-și calmeze corpul în timp ce mâinile calde ale doamnei Zaydan îi alunecau pe pielea goală. Ori de câte ori îl atingea, temperatura sângelui îi creștea. A făcut cum îi ceruse, îndreptându-și cotul și apoi îndoindu-și brațul spre piept.

La o săptămână după ultima lor întâlnire, când o întrebase despre colier, tămăduitoarea de oase se comporta ca într-o întâlnire de lucru. Maniera ei era absolut profesionistă și oarecum distantă. Nu foarte diferită de prima lui vizită.

Scanned with CamScanner

Griff nu o învinuia pentru acest lucru. Probabil că îi lăsase impresia că este un bădăran. La urma urmei, îi spusese fără menajamente despre intenția lui de a cumpăra o tinichea scumpă pentru o doamnă imaginară. Ea îl prinsese cu garda jos, așa că îi spusese prima minciună care îi trecuse prin cap. Adevărul era că singura femeie care îi domina gândurile zilele acestea era frumusețea inabordabilă din fața lui.

– Mișcați-vă încheietura mâinii, i-a cerut ea.

Sub privirea ei atentă, el a făcut ce i s-a cerut.

– Foarte bine.

Ea și-a încrucișat brațele.

Întinzându-și brațul sus peste cap, Griff a făcut mișcări circulare, imitând o moară de vânt. Era încă înțepenit. Raza lui de mișcare era restrânsă. Din fericire însă, durerea care devenise o parte din ființa lui, ca o a doua natură, dispăruse.

– Nu-mi vine să cred ce ați reușit să faceți cu brațul meu.

– Sunt mulțumită de rezultat, a spus ea rapid. Brațul a fost destul de afectat, dar sunteți tânăr și sănătos. Tinerețea și condiția fizică v-au ajutat să vă recuperați.

S-a uitat la ea.

– Ați făcut minuni.

Ea și-a lăsat privirea în jos. Genele lungi și groase i s-au răsfrânt peste obraji.

– N-aș spune asta. Tămăduirea oaselor nu este doar o artă, ci și o știință. Studiem articulațiile și felul în care le manipulăm.

El voia să mai vorbească cu ea, să o cunoască mai bine.

– Cum ați ajuns să învățați această meserie de la tatăl dumneavoastră?

– Am fost fascinată de asta. M-a lăsat să privesc și l-am asistat când avea nevoie de o a doua pereche de mâini.

– De ce nu au făcut-o frații dumneavoastră? Aveți frați?

– Am trei frați care nu au fost deloc interesați de munca tatălui meu. S-au implicat în afacerea de familie legată de exporturile de bumbac.

A încercat să și-o imagineze fetiță fiind. I-a venit în minte imaginea ei strunindu-i autoritar pe frații săi.

– Dar nu și dumneavoastră.

Ea a cedat atunci. Pasiunea pentru munca ei i-a dezlegat limba.

Scanned with CamScanner

– Ca ucenică a tatălui meu, funcțiile corpului uman m-au captivat încă de la început. Fața i s-a luminat când a vorbit despre munca ei. Radia. Să am puterea de a ajuta oamenii mi s-a părut cea mai valoroasă profesie din lume.

El a înghițit cu greu, incomodat de atracția intensă pe care o simțea față de ea.

– E clar că tatăl dumneavoastră v-a învățat bine. Ceea ce ați făcut pentru mine este un miracol.

– Miracolul este însuși corpul uman. Modul în care suntem construiți, oasele, tendoanele și țesuturile. Ochii ei întunecați străluceau. Faptul că inima noastră continuă să bată zi de zi.

Ea părea că revine cu picioarele pe pământ și dădea înapoi, amintindu-i de un crab care se retrăgea în carapace. Doar că, în acest caz, carapacea tămăduitoarei de oase era chiar biroul ei. S-a întors și s-a așezat în spatele lui, și-a luat creionul, precum un soldat care își mânuia armura, indicându-și retragerea. Lui Griff i s-a frânt inima. S-a ridicat, trăgându-și mânecile cămășii. Nu mai avea alt timp la dispoziție. Aceasta fusese ultima lor întâlnire programată. Avea nevoie de un motiv pentru a se vedea în continuare cu doamna Zaydan. În afară de opțiunea de a-și disloca și celălalt umăr, nu-i mai trecea altceva prin minte.

– Și când este următoarea noastră întâlnire? a întins el mâna după frac.

Ea a rămas concentrată asupra notițelor sale.

– După cum știți, am terminat. Dacă vă continuați exercițiile, ar trebui să vă recuperați pe deplin mobilitatea.

– Mă lăsați măcar să vă invit la un ceai ca modalitate de a-mi arăta aprecierea?

– Este foarte amabil din partea dumneavoastră. I-a aruncat o privire rapidă înainte de a se întoarce la notițele ei. Dar plata integrală a consultației reprezintă toate mulțumirile de care am nevoie.

Ea ceruse două guinee. El a pus de cinci ori această sumă pe biroul ei.

Ea a studiat suma.

– Aceasta nu este taxa pe care am stabilit-o de la început.

– Ceea ce ați făcut pentru mine valorează de zece ori această sumă. De douăzeci de ori. El a vorbit cât se poate de serios. Mi-ați redat viața.

Scanned with CamScanner

– Pentru mine este același lucru. Două guinee sunt de ajuns.

Își dorea cu toată ființa lui să o răsplătească. Să facă ceva care să-i transmită întreaga și imensa lui apreciere. Dar rigiditatea încăpățânată a maxilarului ei i-a sugerat că nu i-ar permite asta.

– Atunci, vă rog să acceptați banii ca un mod de a-i ajuta pe viitorii pacienți care s-ar putea să nu-și permită taxa.

– Văd că sunteți foarte încăpățânat în privința asta.

Într-un final, și-a ridicat privirea din notițe.

– Nu *eu* sunt cel încăpățânat aici. Abilitățile dumneavoastră valorează mai mult decât două guinee.

– Voi accepta banii în plus pentru pacienții care au nevoie, a cedat ea.

– Foarte bine.

El s-a oprit. Ea aștepta nerăbdătoare. Acesta a fost momentul în care ar fi trebuit să iasă. În mintea ei, orice afacere între ei se terminase. În mintea lui, tocmai începuse.

– Despre colier, a spus el.

– Colierul?

Ea a lăsat impresia că este dezinteresată, dar el a observat cum degetele ei s-au strâns pe creion.

– Da, cel cu piatra prețioasă albastră pe care l-ați purtat zilele trecute. Ați aflat de unde l-a cumpărat ca să pot să-mi achiziționez și eu unul asemănător?

– Nu. Vocea ei era hotărâtă. Nu am absolut nimic să vă spun despre colier.

În acea seară, Griff a luat cina cu Hunt, la reședința ducelui din piața Sf. James din Mayfair.

– Doamne, este un miracol, a declarat Hunt după ce Griff i-a făcut o demonstrație a mobilității brațului său stâng.

– Cum ai reușit?

– Îți amintești de tămăduitoarea de oase care avea colierul mamei mele?

– Glumești? s-a încrețit fruntea lui Hunt.

– Sunt la fel de serios ca un atac de apoplexie. Este remarcabilă, știe totul despre articulații. Nu doar că mi-a vindecat brațul, încheietura mâinii și umărul, dar am văzut-o și cum i-a pus la loc încheietura mâinii lui Mansfield.

Scanned with CamScanner

– Mansfield? Tinerelul de la cafenea? Payton a făcut un mare scandal pentru ceea ce s-a întâmplat.

– Payton?

Lui Griff i-a luat un moment să-i pronunțe numele.

– Vicontele Payton, tatăl lui Mansfield. El cere ca tămăduitoarea de oase să fie trasă la răspundere.

– Puștiul acela a primit exact ce merita, a sărit Griff ca ars.

– Sunt de acord. Ducele a făcut o pauză, studiindu-l. Mi se pare că te-ai schimbat.

Griff a sorbit din băutură. Se simțea diferit.

– Eu?

– Mai mult ca sigur.

– Poate că nu ești obișnuit să mă vezi odihnit. În sfârșit, dorm toată noaptea. În ultimii doi ani de zile nu am dormit mai mult de două sau trei ore pe noapte, puse cap la cap.

– Nu este doar asta. Pari mai puțin... apăsat de griji.

A reflectat puțin la asta.

– Presupun că durerea asta mi-a schimbat perspectiva asupra vieții. Înainte de accident, am fost atât de marcat de ceea ce s-a întâmplat cu părinții mei, încât nu m-a mai interesat să mă bucur de viață.

Hunt a aprobat din cap.

– Întotdeauna mi s-a părut că ai simțit că nu meritai să te bucuri de viață atât timp cât părinții tăi nu mai erau, să se bucure de a lor. Mi-a fost teamă pentru tine, gândindu-mă că te-ai înrolat în armată pentru că îți doreai să mori.

– Poate că acesta a și fost motivul, a recunoscut Griff. Faptul că am fost rănit mi-a schimbat însă perspectiva. Acum, că nu mai am nici o durere, nu-mi vine să cred cât de mult mi-am irosit din viață.

– Și ce ai de gând? Ai vreun plan măreț pentru viitor?

– Nu am nici o idee. Sunt hotărât să nu-l mai irosesc, așa cum am făcut-o înainte de accident.

Majordomul și-a făcut apariția ca să-i cheme la cină. Bărbații și-au luat băuturile cu ei în sala de mese.

Griff a fost surprins să vadă doar două rânduri de tacâmuri.

– Nu ni se alătură și Excelența Sa?

– Soția mea e plecată din nou la rudele ei. Sunt nenumărate mătuși, unchi, veri și veri de-ai doilea, încât ajunge doar să întorc

Scanned with CamScanner

privirea ca să aflu de o altă nuntă sau un alt eveniment de familie la care trebuie mers.

Griff nu o cunoștea prea bine pe soția prietenului său, fiica unui marchiz și a unei fiice de comerciant. Căsătoria lor provocase un mic scandal la Londra. Dar Hunt, care pusese cândva eticheta mai presus de orice, părea fericit acum. Ducele evitase convenabil cea mai mare parte a scandalului însoțindu-și în Maroc noua soție, care era scriitoare de jurnale de călătorie.

– Acum trebuie să mă pui la curent cu informațiile despre colier, a spus ducele. Ți-a spus vindecătoarea de unde îl are?

– Nu, am eșuat lamentabil când am încercat să aflu mai multe despre asta. Griff a înghițit o lingură din supa cremă albă, din pui și vițel, asezonată cu migdale prăjite. Problema cu care mă confrunt acum este că tratamentul meu s-a încheiat și nu am aflat nimic despre colier, cu excepția faptului că ea l-a găsit printre lucrurile tatălui ei, după moartea acestuia.

– Bătrânul trebuie să fi fost conștient că proveniența colierului era dubioasă. Altfel, de ce ar fi ascuns ceva atât de scump?

– Trebuie să mă întâlnesc din nou cu femeia. Dar ea a refuzat invitația mea la ceai, ca un mod de a-mi arăta recunoștința.

– Din câte mi-ai spus despre ea, vindecătoarea ta nu este genul pe care poți s-o inviți la un ceai, a chicotit Hunt.

– Nu știu cum să procedez.

– Fii inventiv. Hunt și-a terminat și ultima lingură de supă. Fă-ți temele. Vezi ce o interesează. Fă-i o invitație pe care i-ar fi greu să o refuze.

– Și cam ce fel de invitație ar fi asta?

– A, a spus ducele, doar tu poți să decizi asta. Eu sunt gata pentru friptura mea de miel în sos. I-a făcut semn lacheului. Aduceți felul următor.

Scanned with CamScanner

Capitolul 7

Griff s-a întins, simțindu-se extrem de odihnit după șapte ore de somn neîntrerupt. Nu-și putea aminti ultima dată când dormise atât de adânc și fără durere. Sau când avusese o noapte fericită fără vise, fără câini sălbatici cu cap de șarpe care să-l chinuie.

În timp ce se îmbrăca, se gândea la doamna Zaydan și la colier. Avea nevoie de o scuză ca să o revadă. Își spusese sieși că era nerăbdător să o vadă pentru a afla mai multe despre colier și nu pentru că îi era dor de prezența ei. Dar asta era o minciună.

Griff a coborât scările și a intrat în sufragerie, constatând că Norman nu era acolo.

– Nu vine și doctorul la masă? a întrebat-o el pe doamna Peele, când menajera și-a făcut apariția aducând cafeaua.

– Nu, milord, a spus ea în timp ce îi umplea farfuria cu vârf, după cum îi era obiceiul. A fost chemat la spital dimineață devreme.

A privit-o cum îi punea mai multă mâncare pe farfurie decât și-ar fi imaginat vreodată că ar putea mânca.

– Nu mai e nevoie să-mi umpli farfuria, doamnă Peele. Între timp, am crescut, să știi.

– Încă sunteți mult prea slab după părerea mea.

Ea i-a pus mâncarea în față. Doamna Peele lucra pentru Norman încă de când Griff venise pentru prima dată să locuiască cu el. Întotdeauna avusese o slăbiciune pentru băiatul orfan de părinți, chiar și după ce devenise bărbat.

– Ce mai face micuța Annie? s-a oprit Griff din mestecat.

– Nici un progres, după cum ne și gândeam. Fata va rămâne probabil cu mine pentru totdeauna. Nu prea există bărbați care să vrea să se căsătorească cu o fată cu spatele gârbovit.

Dintr-odată l-a lovit inspirația. Era atât de evident. De ce îi luase atât de mult să se gândească la asta?

– Te-ai gândit să mergi cu ea la o tămăduitoare de oase?

Scanned with CamScanner

Ochii doamnei Peele s-au mărit.

– Cu siguranță nu, milord. Doctorul Pratt spune că tămăduitorii de oase sunt niște escroci.

– Poate că unii sunt. Și-a mișcat brațul. Dar am fost tratat de o tămăduitoare de oase și durerea din braț a dispărut.

– Doamne Dumnezeule! Ea l-a urmărit cu privirea în timp ce își întindea larg brațul și și l-a îndoit de la cot. Puteți să-l mișcați? Doctorul Pratt știe?

– Nu încă. A stat atât de mult la spital, încât abia l-am văzut. Dar, de îndată ce-l văd, intenționez să-i demonstrez cât de mult mi-am revenit. Atunci va înțelege că unii tămăduitori de oase sunt foarte capabili.

Doamna Peele nu părea convinsă.

– Chiar credeți că această femeie o poate ajuta pe Annie?

– S-ar putea. M-a ajutat și am văzut-o vindecând un alt bărbat căruia i s-a dislocat încheietura mâinii. A omis cu bună știință să-i spună că vindecătoarea fusese cea care-i dislocase încheietura lui Mansfield. Nici unul dintre doctorii la care ai fost nu au putut să-ți ajute fata. Poate că doamna Zaydan reușește.

O rază de speranță reținută i-a luminat femeii chipul.

– Dar doctorul Pratt nu va fi de acord.

– Nu trebuie să-i spui, decât după ce te convingi că doamna Zaydan o poate ajuta pe Annie.

Nu se simțea vinovat că se folosea de fată ca pretext de a o revedea pe vindecătoare. Chiar credea cu adevărat că aceasta o poate ajuta.

– Poate că eu și Annie vom apela la această vindecătoare de care vorbiți, tremură vocea doamnei Peele, dacă credeți că spatele lui Annie poate fi vindecat. Îmi dați adresa?

– O să fac chiar mai mult de atât. Te voi conduce personal acolo.

– Puteți să-mi ajuți fiica? a întrebat doamna Peele.

– Cred că da, a confirmat din cap Hanna. Fata a avut o luxație a coloanei vertebrale care a făcut ca spatele să i se curbeze spre dreapta. Va necesita o anumită ajustare a coloanei vertebrale și manipularea țesuturilor moi, dar cred că o voi putea ajuta pe Annie.

Fata stătea pe masa de consultații, ascultând cu atenție. Hanna și doamna Peele stăteau de o parte și de alta.

Scanned with CamScanner

– Uneori mă doare, a spus fata, destul de tare.

– Nu-ți face griji, Annie, a spus Hanna cu blândețe. O să te ajut. Tratamentul meu îți va calma durerea. Și apoi îți voi da să faci câteva exerciții zilnice pentru a te ajuta cu recuperarea.

– Mulțumesc, domnișoară! Speranța a luminat chipul micuț al fetei. Ar fi un vis devenit realitate dacă nu m-ar mai durea spatele tot timpul.

– Doar că...

Doamna Peele a făcut o pauză.

– Da? a îndemnat-o Hanna.

– Este foarte scump? Am auzit că tămăduitorii de oase cer o mulțime de bani pentru poțiunile lor.

– Te asigur că nu există poțiuni. În plus, pot ajusta tariful pentru serviciile mele în funcție de fiecare pacient în parte. Hanna înțelegea că o simplă menajeră era firesc să fie preocupată de costuri. Cel mai important este să ne asigurăm că Annie se va face bine.

S-a auzit o bătaie în ușă și Lucy și-a făcut apariția.

– Vă rog să mă scuzați că vă întrerup, domnișoară.

– Ce s-a întâmplat?

– Domnul Thomas este aici, a anunțat-o Lucy.

– Chiar așa? Hanna s-a îndreptat de spate, cu toate terminațiile nervoase brusc în alertă. Dar apoi s-a stăpânit. Nu pot să-l primesc. Sunt în mijlocul unei consultații.

Hanna detesta felul în care corpul întreg i se înfiorase când auzise numele domnului Thomas sau felul în care simpla menționare a numelui lui a transformat o zi, altfel anostă, într-una care părea brusc animată. Reacția ei era ridicolă. Trebuia să stea departe de el.

– Domnul Thomas spune că este aici pentru că are programare, a spus Lucy.

– Nu are programată nici o consultație.

– Dar doamna Peele și Annie au, a spus domnul Thomas în timp ce intra în spatele lui Lucy, iar eu le însoțesc. Sunt aici la recomandarea mea.

Hanna fu extrem de încântată să-l vadă, chiar dacă nu ar fi trebuit să fie. Dacă ar afla că acel colier fusese furat, ar putea să o acuze că este o complice sau, încă și mai rău, să aibă impresia că *baba* se ocupase de furturi. Toți doctorii ca Pratt din întreaga lume

Scanned with CamScanner

abia așteptau ca ea să facă un pas greșit și să eșueze. Doctorului i-ar face mare plăcere să-l defăimeze pe *baba*.

– E adevărat? a întrebat-o pe doamna Peele. Sunteți aici la recomandarea lui?

Menajera a dat din cap.

– Da, domnișoară. Lord...

– Prietenii mei îmi spun Griff, a întrerupt-o domnul Thomas. Pot să vă conving să faceți la fel, doamnă Zaydan?

Era o intimitate pe care nu ar fi trebuit să i-o permită, dar ea a acceptat.

– Cum dorești.

– Excelent. O cunosc pe tânăra Annie de când s-a născut. Știam că o poți ajuta.

Hanna a înțeles cu greu că, de fapt, el îi trimisese un pacient. *Avea încredere în ea.*

– Nu mi-aș fi imaginat niciodată că bărbatul sceptic pe care l-am întâlnit la prima noastră consultație mi-ar trimite pacienți.

– Ce pot să spun? Ochii lui sclipeau. M-ai cucerit cu mâinile tale pricepute.

Obrajii i s-au aprins. Oare Griff flirta cu ea?

– Și de unde o cunoști pe doamna Peele?

– Doamna Peele este menajera noastră.

Menajera *noastră*. Asta însemna că locuia cu cineva. Părinții lui poate, pentru că îi spusese că nu era căsătorit.

Ea nu se mai sătura privindu-l. Trecuseră doar două săptămâni de la ultima lor întâlnire, dar era chiar și mai frumos decât își amintea. Părul lui închis la culoare era tuns și îngrijit, iar tenul, clar și luminos. Petele întunecate de sub ochi dispăruseră, iar ridurile din jurul gurii se estompaseră.

– Arăți bine, a spus ea.

– Totul datorită ție. Pentru prima dată în ultimii doi ani, am reușit să dorm toată noaptea. Nu m-am simțit niciodată mai bine.

Era evident că-și recâștigase vitalitatea. Emana putere. Părea... schimbat. Domnul Thomas în varianta nouă... Griff... era și mai atrăgător.

– Și i-a revenit și pofta de mâncare, a spus menajera.

– Doamna Peele a încercat să mă îndoape încă de când eram copil, a spus Griff pe un ton cald.

Scanned with CamScanner

– Doamna Zaydan spune că poate să o ajute pe Annie, l-a anunțat doamna Peele.

– Mi-a spus că nu o să mă mai doară spatele tot timpul după ce mă va trata, a intervenit Annie.

– Mă bucur foarte mult să aud asta, Annie. Privirea lui a susținut-o pe cea a Hannei. Șansa de a trăi o viață fără durere este cea mai mare binecuvântare.

– Aș dori să vă plătesc acum. Doamna Peele a scos din buzunar un portofel tricotat, cu monede și a desfăcut șnurul. Trebuie să mă întorc acasă, am mult de lucru.

Griff a oprit-o, punând o mână peste portofelul cu monede al doamnei Peele.

– Nu e nevoie să faci asta acum. Dumneata și Annie puteți să plecați. Voi rezolva eu plata cu doamna Zaydan.

Menajera a făcut o pauză.

– Nu pot să vă las să faceți asta...

– Nu fi ridicolă. Insist. Privirea-i radia de fericire. În plus, întâmplător știu că doamna Zaydan este o negociatoare foarte dură.

Menajera a încuviințat în cele din urmă.

– Este foarte generos din partea dumneavoastră, domnule. S-a uitat la Hanna. A fost întotdeauna foarte grijuliu, chiar și când era mai mic. Vino, Annie.

Fata a coborât de pe masa de consultație pentru a-și urma mama. Hanna le-a condus până la ușa biroului.

– Ne vedem luni la prima oră pentru a începe tratamentul lui Annie.

Lucy a părăsit camera pentru a-i conduce spre ieșire, în timp ce Hanna s-a întors spre Griff.

– Sunt o negociatoare dură?

– Da, cu siguranță. El a studiat schița lui Bidloo de pe peretele din spatele biroului ei. Nu accepți să fii răsplătită pentru ceea ce meriți.

– Vrei să spui pentru cât valorează serviciile mele.

– Pentru un bărbat căruia i s-a dat o nouă șansă la viață este absolut același lucru. Și-a întors privirea de la desen. O viață pe care nu mai am de gând să o mai irosesc de data aceasta.

Cuvintele lui păreau pline de melancolie.

– Sună ca și cum ți-ai fi irosit viața înainte de a căpăta această rană. Ai fost cumva un pierde-vară, plin de privilegii?

Scanned with CamScanner

– Nu prea. Fața i s-a întunecat. Am lăsat ca o tragedie din copilărie să-mi umbrească întreaga viață. M-am simțit vinovat pentru că am rămas în viață după ce mama și tatăl meu au murit, când aveam cincisprezece ani. Cred că de aceea am plecat la război. Nu credeam că mai contează dacă mor și eu.

– Îmi pare rău. O durea sufletul pentru el. Nu știam ce s-a întâmplat cu părinții tăi.

– Nu ai știut? i-a studiat el chipul.

– De unde să fi știut? Tocmai mi-ai spus că au murit când erai un băiat. A simțit cum i se face greață la gândul că Griff suferise o pierdere atât de îngrozitoare, atât de timpuriu. Îmi pare nespus de rău.

Privirea lui circumspectă s-a fixat asupra ei. Aproape ca și cum s-ar fi așteptat ca ea să mai spună ceva, ceva mai interesant decât banalitățile obișnuite. Dar apoi și-a revenit, iar starea lui ciudată s-a risipit la fel de repede cum apăruse.

– Scuzele mele, a spus el, pe un ton mai blând și mai cald. Uneori mă las dus de vechea mea melancolie. Cât îți datorez? Am de gând să plătesc pentru tot tratamentul lui Annie.

– Taxa suplimentară pe care mi-ai dat-o data trecută va fi suficientă.

– Prefer s-o păstrezi pentru altcineva care are nevoie de banii ăștia. Vreau să am grijă de Annie. Doamna Peele a avut grijă de mine după ce părinții mei au murit.

– Există un suflet sub pojghița aceasta de gheață.

– Poftim?

– Este evident că ți-e dragă menajera. Majoritatea aristocraților nu dau doi bani pe servitorii lor sau pe oricare membru al clasei muncitoare.

– Am fost în armată. Am luptat alături de bărbați din toate categoriile sociale și am aflat despre problemele lor, în special de cele financiare.

Aceasta explica dorința lui de o ajuta pe menajeră cu bani.

– Onorariul meu pentru Annie este același ca și pentru tine. Două guinee.

– Totuși, insist că ar trebui să ceri triplu pentru serviciile tale, și-a țuguiat el buzele când a scos suma din buzunar.

Suna tentant. Dacă ar fi făcut-o, ar fi strâns mai mulți bani pentru deschiderea dispensarului. Dar, cei mai mulți dintre pacienții

Scanned with CamScanner

ei nu erau la fel de generoşi ca Griff şi nu-şi puteau permite taxe mai mari.

– Ei bine, presupun că asta este.

A făcut o pauză, iar ea a observat că se gândea la ceva. Încerca oare să prelungească momentul? Ar fi trebuit să vrea să-l vadă plecat. Se străduia în schimb să găsească ceva de spus, ca el să nu plece prea curând.

– Ai spus că desenul a fost făcut de un tip pe nume Bidloo, a făcut el un semn spre perete.

– Da.

– Foarte bine. Din moment ce nu îmi vei permite să te răsplătesc aşa cum meriţi pentru că m-ai vindecat...

– Nu cred că ai de gând să reluăm aceeaşi discuţie inutilă! l-a întrerupt ea cu un oftat.

– De ce nu mă laşi să-mi termin ideea?

– Chiar te rog, i-a făcut ea semn să continue cu un gest din mână.

– După cum spuneam, din moment ce nu vrei bani, poate îmi vei permite să te invit să vizionezi o colecţie care include lucrările lui Bidloo.

Şi-a ridicat privirea pentru a se uita la el.

– Şi unde ar fi această colecţie?

Nu ştia nici un muzeu sau companie de artă din Londra care să aibă în portofoliu lucrările lui Govert Bidloo.

– Aici, aproape.

– Cât de aproape?

– A, va trebui doar să-mi permiţi să te duc acolo.

– Când?

– Mâine după-amiază?

Ea a ezitat. Nu ar fi trebuit să meargă nicăieri cu el. Ar trebui să-i mulţumească politicos lui Griff şi să-l trimită la plimbare. Dar şansa de a vedea lucrările lui Bidloo i s-a părut mult prea tentantă.

– Foarte bine, a spus Hanna. Rămâne stabilit pentru mâine.

Scanned with CamScanner

Capitolul 8

– Unde suntem?

Hanna se uita la casa de cărămidă roșie din Holborn.

– În zona Lincoln's Inn Fields.

Griff a condus-o pe treptele înguste ale casei, până la intrare. Ei i se părea ciudat să fie afară cu el. Era foarte atrăgător cu pălăria lui din blană de castor, cu fracul de culoarea cărbunelui și lavaliera albă elegantă.

– Da, știu foarte bine că suntem la Lincoln's Inn Fields. Erau la vreo cinci kilometri distanță de casa Hannei. Dar de ce suntem aici?

– Pentru a vedea picturile olandezului. A condus-o pe trepte. Servitoarea îi urma. Nu pot să cred că ai și uitat deja.

– Dar aceasta este o reședință privată.

– Este o colecție privată. A bătut în ușa de culoare roșu aprins. Nu am văzut-o, dar mi s-a spus că picturile din această colecție sunt destul de apreciate de către oamenii din domeniul tău.

– Domeniul meu?

– Din domeniul medical.

Faptul că se referise la ea ca la o profesionistă a surprins-o pe Hanna și a încântat-o.

Servitorul care i-a întâmpinat nu părea surprins de prezența lor.

– Stăpânul mi-a spus că ați venit să vizionați colecția, sir.

– Adevărat.

Acesta le-a arătat drumul și apoi s-a scuzat.

– Mergem? i-a oferit Griff brațul Hannei.

– Aici locuiește un prieten de-al tău?

Ea a studiat holul cu lambriuri întunecate în timp ce își scotea mănușile și și le îndesa în geantă. Artefacte, gravuri și sculpturi erau expuse pe fiecare centimetru de perete și pe tavan.

– Nu. Această casă aparține unui asociat al tutorelui meu, bărbatul care a avut grijă de mine după ce părinții mei au murit. După cum poți să-ți dai seama, este un colecționar.

Scanned with CamScanner

O ușă din hol dădea spre o cameră care înconjura întreaga casă. În fața lor se afla un salon, iar în spatele acestuia era sufrageria. Și aici erau expuse obiecte rare de artă, așezate deasupra rafturilor burdușite cu cărți. Desenele erau aliniate pe pereți. Și apoi a văzut-o.

– Este cumva o dioramă Ruysch?

Ochii ei s-au mărit de uimire. A traversat încăperea spre sufragerie pentru a o examina mai atent. De departe, părea a fi o sculptură, dar de aproape, a devenit evident că aranjamentul artistic era făcut din părți umane așezate pe un piedestal. Două schelete în mărime naturală flancau sculptura.

– Acelea sunt bucăți de corpuri omenești? a țipat Lucy.

– Poate că ar trebui să aștepți în foaier, i-a spus Hanna fetei.

– Da, domnișoară.

Părând ușurată, Lucy a făcut o scurtă reverență și s-a retras în grabă.

– Nu poți s-o învinovățești că a fugit, a remarcat Griff. Seamănă cu o casă a ororilor.

– Ruysch a fost un anatomist olandez, a explicat Hanna. El a fost un pionier al metodelor de conservare a organelor și țesuturilor.

– Nu știu dacă am văzut vreodată ceva mai tulburător. Cu atât mai mult, într-o sufragerie.

Ea era captivată de detaliile piesei, schelete umane flancând un peisaj cu iarbă și copaci.

– Am văzut schițe realizate după lucrările lui Ruysch. Nu m-am așteptat niciodată să văd personal vreuna.

El s-a apropiat de ea, uitându-se la aranjament.

– Se presupune că plantele sunt menite să facă scheletele mai puțin morbide?

– Copacii sunt de fapt făcuți din vene și artere îmbălsămate.

– Să îndrăznesc să te întreb din ce este făcută iarba? s-a strâmbat el.

Ea a examinat verdeața mai atent.

– Țesut pulmonar, cred. Și capilare mai mici pentru a desena tufișurile.

– Dezgustător! S-a îndepărtat pentru a examina o schiță de pe perete. Văd că tema morbidă persistă în toată această colecție specială.

Ea s-a îndreptat, privind spre ceea ce îi atrăsese atenția lui Griff. Desenul înfățișa un schelet stând într-un alcov.

Scanned with CamScanner

– Acela este un Bidloo.

– Mi-am dat seama. Este similar cu cel din camera ta de consultații. A dat din cap. Acești doi olandezi trebuie să fi fost un izvor nesecat de glume la petreceri.

Hanna abia l-a auzit. O atrăsese o sculptură în mărime naturală.

– Presupun că este un mod de a fi pe jumătate îmbrăcat, remarcă Griff, urmând-o.

S-a oprit lângă ea.

Jumătatea stângă a corpului femeii era un schelet de ceară, plin de culoare, care prezenta câțiva mușchi și ligamente. Cealaltă jumătate înfățișa o femeie vie în haine frumoase. Parcă ar fi fost despicată la mijloc. Partea stângă a corpului ei era moartă, iar partea dreaptă, vie și înfloritoare.

Hanna a examinat detaliile mușchilor și felul în care aceștia se răsuceau în jurul osului. Ea și-a întins mâna, atingând umărul scheletic.

– De aici venea durerea ta.

– Aceasta este articulația care a fost dislocată? s-a aplecat Griff în față, devenind interesat.

– Da. Degetele ei au alunecat câțiva centimetri. Aici era. A trebuit să o reașez la locul ei.

– Fascinant. Și cotul și încheietura mea?

I-a arătat unde fuseseră rănile lui, unde i se formase osul în cot, pe care ea îl crăpase pentru a-i muta cotul înapoi la locul lui. A indicat mușchii care se atrofiaseră, pe care îi masase și îi manevrase pentru a-i pune cotul dislocat înapoi. Mâna lui Griff s-a dus către umăr, degetele lui alunecând de-a lungul mușchiului și osului.

– Aici?

– Aici.

Ea i-a condus degetele în locul potrivit. Mâinile lui erau mari, cu degetele lungi și solide. Erau mâini de domn, care nu cunoscuseră munca fizică, erau calde la atingere și acoperite de un strat subțire de fire de păr fine. Niciodată nu mai găsise mâinile unui bărbat atât de fascinante și de senzuale până acum. Dar cele ale lui Griff erau diferite. Totul la acest bărbat era diferit. Mâna lui s-a așezat peste a ei, care era încă sprijinită pe umărul lui.

– Nu pot să-ți mulțumesc suficient pentru ceea ce ai făcut pentru mine.

Scanned with CamScanner

Impactul atingerii lui i-a săgetat brațul ca un curent electric.

– Orice tămăduitor de oase ar fi făcut la fel.

– Înainte de tine, nici unul nu a reușit. El i-a întors mâna în a lui, așezând-o în palmă, tratând-o ca pe o piesă de artă. Cu cealaltă mână, i-a mângâiat liniile palmei. Este atât de multă măiestrie aici, a murmurat el. Și o frumusețe rafinată.

Și-a coborât fața pentru a a-și apăsa buzele calde și moi pe palma ei goală.

Hannei i s-au înmuiat genunchii. Senzația buzelor lui pe pielea ei sensibilă îi înfioră tot corpul. Picioarele i se topeau, atinse parcă de o lavă fierbinte.

– Ar fi trebuit să nu-mi dau jos mănușile.

Cuvintele au fost rostite în șoaptă și precipitat. Nu părea că mai gândea rațional. Privirea lui fierbinte a întâlnit-o pe a ei.

– Ce noroc pe mine că ai făcut-o.

Un vârtej fierbinte a izbucnit în interiorul Hannei. Odată aprins, nu l-a mai putut stăpâni. Ea nu s-a îndepărtat. Când fața serioasă și captivantă a lui Griff s-a apropiat de a ei, a închis ochii și și-a ridicat buzele în sus pentru a le întâlni pe ale lui.

Mâinile lui i-au sprijinit ceafa, în timp ce gura lui a coborât pentru a se așeza pe a ei. Sărutul lui era ușor și dulce, dar deloc nesigur. A sărutat-o ușor, de mai multe ori. De parcă ar fi fost pregătit să îi dea drumul dacă ea s-ar fi opus, ceea ce nici nu-i trecea prin cap. Dimpotrivă, își dorea mai mult.

Griff a tras-o mai aproape, buzele lui mișcându-se cu blând peste ale ei. Și-a înclinat capul astfel încât să se potrivească perfect. Buzele lui erau moi, dar ferme, aruncând-o mai adânc în senzația de intimitate.

El i-a mușcat ușor buza de jos. Ea se legăna pe picioare, plutind în coconul intim pe care el îl țesea în jurul lor. Dacă ar fi știut că sărutul putea fi atât de divin, Hanna nu ar fi așteptat atât de mult pentru a experimenta această senzație de apropiere.

I-a mângâiat ceafa cu degete blânde. Frisoane de plăcere i-au coborât pe șira spinării. A deschis gura cu un oftat, iar limba lui s-a strecurat printre buzele ei. I-a atins limba cu mișcări lente, ca o mângâiere.

Sărutul era o conversație diferită de oricare alta pe care Hanna o avusese vreodată. Ea învăța despre cum era el. Textura limbii

Scanned with CamScanner

lui, savoarea lui, micul zgomot de aprobare din gâtul lui când ea a avut o tentativă de a-i mângâia limba cu a ei. Se sprijinea de antebrațele lui pentru a-și menține echilibrul. Degetele i-au atins mușchii fermi care-i acopereau oasele. Îi cunoștea brațele; erau puternice și capabile. El era un port pe vreme de furtună. Dar era și furtuna, care o dezechilibra și o menținea în același timp stabilă și în siguranță.

Siguranță. Realitatea situației i-a revenit în minte. Singura modalitate de a fi în siguranță ar fi fost să nu-i permită lui Griff, sau oricărui alt bărbat, familiarități. Un scandal i-ar putea distruge cariera de vindecătoare. Însă gândul nu a fost suficient ca să se oprească. În schimb, în mintea ei s-au adunat idei rebele. De ce ar trebui să-și impună să renunțe să aibă o relație cu un bărbat în schimbul profesiei? De ce să nu aibă parte de amândouă?

Însă apoi și-a amintit de femeia pe care Griff o curta, cea căreia îi dăruia bijuterii scumpe.

– Oprește-te.

El i-a dat drumul imediat, cercetându-i chipul. Respira greu, iar vocea îi era tensionată.

– Nu îmi pare rău pentru că te-am sărutat, dar îmi cer scuze dacă te-am jignit.

Valuri de plăcere continuau să-i inunde pieptul și pântecul.

– Îți vei cere scuze și doamnei pe care o curtezi?

– La ce te referi? s-a strâmbat el.

– La doamna pentru care aveai de gând să cumperi un colier scump. Ai uitat-o deja?

– O, despre asta e vorba. S-a îmbujorat. Am depășit limita. Scuzele mele. S-a distanțat și i s-a adresat cu o curtoazie riguroasă. Ai prefera să aștept afară în timp ce vizionezi colecția? Poate că asta te-ar face să te simți mai în largul tău.

Nu.

– Da. Ea și-a îndreptat umerii. Ar fi mult mai bine.

Dezamăgirea i-a întunecat privirea.

– Foarte bine. Te rog să-ți acorzi tot timpul de care ai nevoie pentru a te bucura pe deplin de colecție, a invitat-o el și apoi s-a oprit, de parcă ar fi vrut să spună mai multe.

Hanna a așteptat. Neliniștea îi clocotea în vene. Avea să nege existența unei alte femei? S-au uitat unul la altul. Dar apoi Griff

Scanned with CamScanner

și-a încordat maxilarul, a coborât politicos bărbia și a plecat cu pași mari.

Ea nu s-a întors să-l privească plecând.

Griff a intrat în biroul lui Norman și a descoperit că acesta avea un musafir. Un alt bărbat, cu părul lung și pieptănat neglijent stătea lângă Norman, uitându-se într-o carte deschisă, aflată în mâinile lui.

– Griff, intră. Norman a ridicat privirea când a intrat, închizând cartea. Îți amintești de Lionel Shaw?

– Desigur. Cel mai mult Griff își amintea de părul bărbatului, care părea că nu făcuse niciodată cunoștință cu un pieptene. Ce mai faci, doctore?

– Foarte bine. Profesia îmi mănâncă tot timpul. Bărbatul s-a îndepărtat de Norman. Apropo de asta, eram pe picior de plecare. Acum, scuzați-mă, vă rog.

Griff s-a dat la o parte pentru ca domnul Shaw să treacă prin ușa deschisă. L-a urmărit cu privirea până spre hol.

– Editează un jurnal medical, nu-i așa?

– Nu orice jurnal. Norman a lăsat cartea jos. *Fapte și observații medicale* este poate cea mai influentă publicație medicală din Londra.

– Ce subiecte tratează?

– În mare parte, cazuri incitante sau interesante care vor ajuta la promovarea cauzei medicinei. Ești gata să te implici?

Griff urma să participe la prima sa întâlnire a consiliului director.

– Nu încă. Mai ai puțină răbdare, a închis Griff cu grijă ușa în urma lui. Am crezut că vei fi curios să vezi ce progrese am făcut cu recuperarea mea.

– Te simți mai bine, nu-i așa? i-a studiat el chipul. Pari că te-ai odihnit mai bine.

– Nu m-am simțit niciodată mai bine.

Era adevărat. Hanna îi dăduse viața înapoi. Anii pe care îi irosise simțindu-se vinovat pentru moartea părinților săi, îngăduind melancoliei și mâniei să-i macine zilele, se duseseră. Era în viață și nu-l mai durea nimic. Intenționa să profite la maximum de a doua șansă pe care o primise.

– Să aruncăm o privire la umărul tău.

Griff și-a ridicat brațul deasupra capului.

Scanned with CamScanner

– Nu pot să-mi întind brațul complet.

– Totuși, în mod evident ai făcut progrese excelente. Și durerea?

– Aproape că a dispărut în totalitate.

– Dar cotul și încheietura?

Griff și-a mișcat încheietura mâinii.

– După cum poți vedea, aproape că și-au revenit la normal.

Și-a scos fracul și l-a pus peste spătarul unui scaun capitonat. Suflecându-și mânecile, și-a dezvelit brațul, astfel încât Norman să poată vedea că, pentru că revenise la locul lui, cotul lui nu mai părea deformat.

Norman s-a apropiat pentru a-l examina mai atent.

– Excelent. După cum ți-am spus, vindecarea va veni cu timpul.

– Nu a fost vorba de timp, ci despre un tămăduitor de oase.

– Despre ce naiba vorbești? a strigat Norman, întorcându-și brusc privirea de la cotul lui Griff la fața lui.

– Am făcut câteva ședințe cu tămăduitoarea de oase. Ea a spus că toate cele trei articulații nu erau la locul lor. Umărul, cotul și încheietura. Le-a pus pe toate la loc.

– Nu, dragul meu băiat. Norman a clătinat din cap ca un unchi plin de bunăvoință. A fost pur și simplu un noroc pentru ea că vindecarea ta s-a produs exact în săptămânile în care ai vizitat-o pe această femeie.

– Ea m-a vindecat. Îți spun, Norman, ar trebui să lucrezi cu ea. Să colaborați. Imaginează-ți dacă m-aș fi dus la ea chiar de la bun început, nu mi-aș fi irosit doi ani suferind îngrozitor. Gândește-te câți pacienți de-ai tăi ar putea vindeca.

Pufăind ostentativ, Norman și-a scos ochelarii și s-a ciupit de nas.

– Mă doare când văd un tânăr inteligent prostit de o escroacă renumită, pur și simplu pentru că a fluturat din genele ei lungi și întunecate și ți-a permis să descoperi ce se ascunde sub fustele ei.

– Nu este cazul să fii grosolan. Hanna este o femeie respectabilă.

– *Hanna*? Văd că vorbești în termeni foarte familiari. Te-am creditat cu mai multă minte decât atât.

– Nu m-am culcat cu ea. Și te rog să te abții și să n-o mai insulți. Vocea lui era dură. La început, am crezut, la fel ca tine, că ea este o impostoare.

– Atunci, de ce te-ai mai dus să o vezi?

– Pentru că are colierul mamei.

Scanned with CamScanner

Norman și-a ridicat capul.

– Poftim?

– Am văzut-o la o cafenea lângă Red Lion Square. Avea la gât safirul albastru pe care mama îl purta mereu.

Sângele s-a scurs de pe chipul lui Norman.

– Colierul furat.

– Cel furat de la mama în noaptea în care a murit.

Atmosfera din jurul lor devenise atât de fragilă, încât părea că s-ar fi putut sparge în orice moment.

– De unde are vindecătoarea colierul?

– A spus că l-a găsit printre lucrurile tatălui ei. Ea nu știe de unde l-a luat.

– *Au existat* zvonuri că bătrânul tămăduitor de oase ar fi fost unul dintre cei care ascundeau lucruri furate.

– Nu știu nimic despre tatăl ei, dar cred că Hanna este absolvită de orice acuze care i s-ar putea aduce. El s-a oprit. De asemenea, sunt convins că este o tămăduitoare de oase extrem de pricepută, care poate ajuta oamenii aflați în suferință.

– Oameni precum doamna Zaydan sunt cunoscuți ca fiind cei care provoacă suferință, a spus Norman cu răbdare, ca și cum ar fi explicat un termen complicat unui copil. De aceea sunt atât de periculoși.

– Ar trebui măcar să vorbești cu ea. Stabilește o întâlnire cu ea și cu unii dintre pacienții ei. Informează-te despre tehnicile ei, astfel încât să poți să-ți formezi propria ta părere de specialist despre ea.

– Vorbesc în calitate de specialist. Norman și-a pus ochelarii. Am urmat Colegiul Medical de la Spitalul din Londra și am primit una dintre cele mai bune educații disponibile. Colegiul Medical este o școală de pionierat care predă întreaga gamă de procedee de ultimă generație. Părerea mea, spre deosebire de a ta, este una de specialitate.

– Deși eu nu sunt medic, a spus Griff, părerea mea este una de specialitate, ca urmare a experienței mele cu această femeie. Este o profesionistă talentată în domeniul medical.

– *Profesionistă* în domeniul medical? Norman a clătinat din cap. Acum, chiar că am auzit mult prea multe. Ideea ta că orice tămăduitor de oase ar putea fi un *profesionist în domeniul medical* sfidează orice logică și bun-simț.

Scanned with CamScanner

– Te rog să-mi promiți că măcar vei lua în considerare ceea ce ți-am spus. Întotdeauna am știut că dai dovadă de multă deschidere când abordezi lucrurile.

– Exact. De aceea ar trebui să ții cont de ceea ce îți spun despre vindecătoare.

Norman a ridicat fracul lui Griff și i l-a întins.

– Pune asta pe tine. Trebuie să plecăm. Nu cred că vrei să întârzii la prima ta ședință de consiliu.

– Aș dori să continuăm această conversație mai târziu.

– Cum vrei. Norman l-a condus spre ușă. Dar, te rog, poți să spui orice numai să nu menționezi la ședință ceva despre tămăduitoarea de oase. Nu vreau ca membrii consiliului să creadă că i-am cerut unui aiurit să se alăture conducerii spitalului.

Scanned with CamScanner

Capitolul 9

În acea zi, Hanna s-a dus la spitalul Margate pentru a o vizita pe doamna Lockhart.

În mod normal, se ținea departe de Margate, preferând să evite orice întâlnire cu medicul-șef, doctorul Pratt, netrebnicul care nu făcea nici un secret din aversiunea lui față de *baba* și față de toți ceilalți tămăduitori de oase. Dar, pentru că doamna Lockhart era singură la Londra, Hanna se simțea obligată să vadă cum se simte.

Având în brațe un buchet mare, cumpărat de la copiii care vindeau flori lângă spital, Hanna a trecut prin saloanele curate, cu ferestre generoase și paturi de o persoană așezate sub tavane înalte. Curățenia și ordinea din jur au impresionat-o.

Margate era un spital caritabil, care primea pacienți cu mijloace financiare limitate și care rareori puteau plăti pentru tratamentul lor. Cu toate acestea, odată internați, pacienții și familiile lor nu aveau nici un cuvânt de spus în privința tratamentului urmat. Nu ar fi fost cazul și la dispensarul ei, dacă Hanna va avea vreodată ocazia să deschidă unul, împreună cu Evan. Pacienții lor ar fi implicați activ în orice decizie cu privire la propria îngrijire. Ea a fost îndrumată către infirmiera-șefă, o femeie respectabilă, de vârstă mijlocie, care superviza una dintre secții.

– Doamne, dar chiar că e un buchet imens de flori, a exclamat infirmiera-șefă când Hanna s-a apropiat de ea.

– Erau trei copii care vindeau, așa că m-am simțit obligată să cumpăr de la fiecare, a spus Hanna cu o expresie tristă. Oricum, doamnei Lockhart îi plac foarte mult florile de primăvară.

Zâmbetul infirmierei a dispărut.

– Doamna Lockhart?

– Da, doamna Claudia Lockhart. Când infirmiera-șefă a făcut o pauză, Hanna a adăugat: A fost internată pentru că suferea de o afecțiune pulmonară.

Scanned with CamScanner

– Tu... ești un membru al familiei, dragă?

– Nu, sunt o vecină. Doamna Lockhart este văduvă și nu are nici o rudă în oraș, așa că m-am gândit să o vizitez. Îmi puteți arăta unde este patul ei?

Fața plinuță a infirmierei-șefe s-a umplut de compasiune.

– Îmi pare rău să te informez că doamna Lockhart a plecat la Domnul.

– Poftim? Când? Hanna a simțit că a primit o lovitură în plină figură. Sunteți sigură?

Doamna Lockhart nu era atât de bolnavă când Hanna a văzut-o ultima oară. Chiar ar fi putut să fi murit?

– Te simți bine, dragă? a spus infirmiera-șefă. Nu vrei să te așezi puțin?

Uimită, Hanna a lăsat-o să o conducă să se așeze la biroul ei.

– Doar că este atât de... neașteptat. A pus florile pe birou. Nu mi-am dat seama că doamna Lockhart era atât de bolnavă.

– Afecțiunile pulmonare pot fi nemiloase. Ea i-a turnat un pahar cu apă. S-a întâmplat foarte repede. Te asigur că nu a suferit.

– Când a pierdut lupta cu boala?

– A trecut aproape o săptămână. Femeia a pus paharul cu apă în fața Hannei.

Un sentiment profund de vină a cuprins-o pe Hanna. De groază să nu intre în spitalul doctorului Pratt, amânase să-și viziteze vecina. Nu fusese extrem de apropiată de femeia mai în vârstă, dar nu putea să se împace cu gândul că doamna Lockhart murise singură.

A băut puțină apă.

– Trebuie să găsesc o modalitate de a-i anunța familia.

Infirmiera-șefă a mângâiat-o ușor pe mână.

– Nu e nevoie, dragă. Rudele au fost informate. Au venit s-o ridice.

– O, într-adevăr? Ușurarea a făcut-o să se simtă mai bine. Nu avea să mai fie nevoită să dea ea tristul anunț familiei doamnei Lockhart. Știți ceva despre înmormântare? Aș dori să-mi prezint omagiile.

– Nu, dragă, înțeleg că intenționau s-o ducă pe doamna Lockhart să-și doarmă somnul de veci înapoi în satul ei.

Hanna a respirat adânc. Era bucuroasă că familia doamnei Lockhart venise după ea și că locul ei de odihnă veșnică va fi printre cei dragi.

Scanned with CamScanner

– Vă mulțumesc. S-a ridicat, întinzând automat mâna spre flori. Ați fost foarte amabilă.

– Pentru puțin, dragă. La revedere.

Încă amețită, Hanna a luat-o din loc. Ajunsese aproape la ieșire când și-a dat seama că ar fi trebuit să lase florile pacienților. În timp ce se pregătea să se întoarcă, a zărit o siluetă familiară.

Griff.

Numai că nu era el. În mod normal, se îmbrăca cu haine bine croite, dar acum ținuta lui, un frac bleumarin și o vestă de cașmir galbenă, era la un alt nivel. Erau hainele scumpe ale unui domn, și nu doar un simplu domn, un nobil din înalta societate. De ce se afla aici? Cu siguranță nu era acolo să-și viziteze un prieten sau un membru al familiei. Pacienții spitalului Margate erau printre cei mai săraci din împrejurimi.

Era însoțit de câțiva de bărbați. În mod evident și aceștia erau oameni cu stare, dar nici unul nu ieșea în evidență așa cum o făcea Griff, impunându-se prin fizicul său minunat, îmbrăcămintea splendidă și umerii largi. Mergea de parcă lumea întreagă era la picioarele lui. A fost pentru prima dată când Hanna a avut șansa să-l vadă în elementul lui, printre propriii săi asociați. Efectul imaginii lui era unul atrăgător.

Când privirea lui s-a oprit asupra ei, chipul lui Griff s-a luminat.

– Doamnă Zaydan, a strigat el în timp ce se apropia de ea. Ce surpriză!

– Am venit să vizitez o prietenă. Unul dintre bărbații din grupul lui s-a detașat de ceilalți. Neliniștea a cuprins-o pe Hanna. *Doctorul Norman Pratt*. De ce era Griff cu doctorul Pratt?

– Milord, a strigat un alt bărbat. Mergem în sala de ședințe.

– Vin și eu imediat, le-a făcut Griff semn bărbaților să-și continue drumul.

– Poftim? Hanna s-a uitat la bărbat și apoi la Griff. De ce te-a numit milord?

– Lord Griffin, a spus un alt bărbat, ne vedem înăuntru.

Griff a dat din cap.

Hanna s-a uitat la el. *Lordul Griffin*? Domnul Thomas, Griff, era *vicontele Griffin*? O duzină de imagini s-au derulat în mintea ei. Pachetul cu destinatarul scris de tatăl ei, adresat lordului Griffin,

Scanned with CamScanner

vicontele din Richmond. Inelul de aur dinăuntru, cu inscripția *Lady Griffin*.

– Tu ești... a întrebat ea, cu vocea înecată de pulsul care îi zvâcnea în urechi.

– Pot să-ți explic.

Privirea aceea albastră o privea cu atenție.

– Spune-mi că nu ești lordul Griffin.

– Dacă ți-aș spune asta, aș minți. Și nu vreau să te mint.

– Este prea târziu pentru asta.

Și-a înăbușit cu greu cuvintele. *Griff era lordul Griffin*. Și, evident, era asociat cu doctorul Pratt, un bărbat care încercase să-l ruineze pe *baba* și care avea să distrugă fără nici un regret toată munca Hannei de până atunci. Își uniseră forțele pentru a o distruge? Pentru a o acuza că a furat inelul și colierul? Pentru a dovedi că era o șarlatană?

– Nu este ceea ce crezi, a rostit Griff... lordul Griffin cu o voce joasă și grăbită.

Hanna a simțit că i se face frig, în ciuda soarelui care pătrundea prin fereastră, scăldând-o în razele lui.

– De unde știi ce cred eu?

– Griff. Doctorul Pratt a apărut în spatele lui, cu privirea curioasă ațintită asupra Hannei. Ea cine mai e?

– O prietenă, a răspuns Griff.

– Nu, nu sunt prietena ta, l-a corectat Hanna.

Sprâncenele doctorului s-au ridicat. A cercetat-o din cap până în picioare.

– Să nu-mi spui că ea este tămăduitoarea aceea de oase a ta.

– Ea este doamna Zaydan, l-a întrerupt Griff pe doctorul Pratt. Talentata vindecătoare care mi-a vindecat umărul.

Doctorul Pratt s-a înroșit.

– Iartă-mă, dar trebuie să fiu direct. Doamna Zaydan știe la fel de bine ca și mine că n-are nici în clin nici în mânecă cu recuperarea ta. Înțeleg că voi doi aveți nevoie de un pretext onorabil pentru a vă întâlni, dar eu nu pot să permit, în cunoștință de cauză, ca înșelăciunile medicale să rămână netaxate.

Hanna a pufnit la insulta implicită adusă virtuții ei.

– Doamna Zaydan este o femeie respectabilă, s-a albit Griff la față.

Scanned with CamScanner

– Nici nu am vrut să insinuez altceva, a răspuns doctorul Pratt pe un ton plat. Întâlnirea stă să înceapă. Vă rog să mă scuzați. Griff, te rog, nu zăbovi prea mult.

Griff părea să nu fi auzit cuvintele bărbatului și nici nu observase că plecase. Privirea lui intensă a rămas fixată asupra Hannei.

– Îmi pare rău. Chipul i se schimonosise. Norman... ă... Doctorul Pratt a fost deplasat.

– I-ai spus tu asta despre noi? Vocea ei tremura de furie. I-ai spus că avem o aventură?

– Nu. Sigur că nu.

– Atunci, cum de a spus așa ceva?

– Te rog, hai să mergem undeva ca să-ți explic. A întins mâna spre ea. Când îți voi spune adevărul...

– Nu mă *atinge*! Ea și-a smucit brațul când degetele lui i-au atins cotul. Răspunde-mi la întrebare. De ce crede doctorul Pratt că avem o aventură?

– Trebuie să știi că te respect foarte mult. Nu aș face niciodată nimic care să-ți compromită reputația.

– Atunci, de ce spune doctorul Pratt așa ceva?

Și-a închis gura. Apoi a oftat.

– Bărbații vorbesc. I-am spus că te consider foarte atrăgătoare. Norman a făcut niște presupuneri nefericite.

Ea a dat din cap încet, cu mișcări ostentative, în timp ce-i procesa cuvintele. I-a vorbit printre dinții încleștați.

– Ai comentat despre mine într-o manieră care l-a făcut pe doctorul Pratt să creadă că, dacă nu te-ai culcat deja cu mine, o vei face în curând.

– Nu a fost așa...

– Te aștepți să mai cred tot ce-mi spui?

– Nu i-am spus niciodată doctorului Pratt că suntem...

Furia i-a întunecat privirea.

– Nu, doar ai sugerat asta. Ea a izbucnit, lovindu-l în cap cu buchetul de flori. Vârfurile tulpinilor rupte au căzut cu o bufnitură. Petale au zburat spre pământ. Câtor oameni le-ai spus că sunt o prostituată cu care poți să te culci contra unui tarif de două guinee?

– Nimănui. Jur.

– Ești un mincinos. Ai mințit cu privire la persoana ta și cine știe despre ce altceva. Nu pot avea încredere nici măcar într-un singur cuvânt pe care-l rostești.

Scanned with CamScanner

Ea l-a lovit din nou, buchetul de flori din care rămăseseră doar tulpinile rupte, arătând la fel de jalnic ca și sentimentele Hannei. S-a ferit, ridicând mâinile pentru a se apăra. Deși făcuse gestul fără tragere de inimă. Nu a încercat deloc să o oprească, chiar dacă ar fi putut, și încă destul de ușor.

– Cum ai îndrăznit să-mi faci asta? Ea s-a străduit să-și înăbușe lacrimile de indignare și de durere. Câteva cuvinte aruncate aiurea i-ar putea distruge cariera înainte de a și-o începe cu adevărat. Cu câți alți bărbați discutase Griff despre ea? Amintirea sărutului lor a făcut-o să ardă de rușine. Cum îndrăznești să-mi compromiți numele? Existența mea? Reputația mea? a aruncat ea cu cioturile rămase spre el.

El a făcut un pas spre ea.

– Te rog, Hanna...

– Să nu-mi mai rostești niciodată numele. Nu ai nici un drept. Ea s-a îndepărtat. Să stai departe de mine. Vocea i s-a frânt. Nu vreau să te mai văd niciodată.

A fugit fără să se uite înapoi, lăsându-l în mijlocul petalelor rupte și a tulpinilor amestecate pe podea.

Griff a făcut față cu greu primei sale ședințe de consiliu director. Nu numai că propriul său comportament față de Hanna nu fusese tocmai unul onorabil, dar maniera insultătoare a lui Norman făcuse ca toată situația să fie și mai dificilă.

Chipul Hannei îi apărea mereu în fața ochilor, durerea, furia, neîncrederea. Ziua următoare avea să o viziteze și să-i explice totul. Avea de gând să-i spună și despre inelul mamei sale, și despre colier.

Cu mintea doar la Hanna, Griff abia s-a auzit declarându-se de acord să găzduiască o strângere de fonduri pentru spital. Acesta era rolul lui. Ideea de a avea un nobil în consiliu era să-i convingă pe prietenii săi bogați să-și deschidă baierele pungilor.

– Comportamentul tău a fost complet lipsit de maniere, i-a spus el lui Norman după întâlnire, în timp ce se întorceau spre trăsura care-i aștepta.

– Ce căuta prietena ta în spitalul meu?

– Habar n-am. Mi-a spus că dorea să viziteze pe cineva.

Scanned with CamScanner

– Nu este treaba mea să-ți spun cu cine să ai o relație, dar nu vreau ca tânăra aceea să se apropie de pacienții mei.

– Nu sunt gardianul ei, a replicat Griff. Chiar ai de gând să-i interzici unei femei absolut respectabile să-și viziteze prietenii și rudele bolnave?

– Absolut respectabile? a pufnit Norman. Pentru numele lui Dumnezeu, dacă nu te-ai culcat cu ea încă, fă-ne un bine tuturor și satisface-ți dorința. Odată ce îți vei înmuia mădularul, poate îți vine mintea la loc.

Șocat de vulgaritatea lui Norman, Griff l-a privit pe bărbatul în vârstă urcându-se în trăsură. Norman era de obicei amabil și avea o atitudine blândă. Și, în plus, Griff îl considerase întotdeauna pe Norman ca fiind un tip rațional.

– Sunt bulversat. De ce o disprețuiești pe Hanna atât de mult? Nici măcar nu o cunoști. Pentru că are origini arabe?

– Este destul de simplu. Tămăduitoarea ta de oase este o femeie periculoasă. Ea i-a dislocat încheietura mâinii fiului lordului Payton. Tânărul a suferit săptămâni întregi. Norman s-a trântit pe scaunul capitonat al trăsurii, cu fața la drum. Și îmi fac griji că ar putea fi vicleană și manipulatoare. Uite cum te-a întors deja împotriva mea.

Griff s-a așezat în fața fostului său tutore.

– Nu fi ridicol. Nu ar reuși niciodată să facă asta.

– Încep să am dubii, a spus Norman. Nu mi-ai vorbit niciodată în felul acesta.

– Nimeni nu m-ar putea întoarce vreodată împotriva ta.

Griff se simțea puțin vinovat. Îl găsea responsabil pe Norman pentru o situație apărută doar din vina lui. Nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi mințit-o pe Hanna de la bun început.

– Acum se zvonește că intenționează să deschidă un dispensar.

– Doamna Zaydan? N-am auzit așa ceva. Asta i s-a părut mai respectabil decât să-și consulte pacienții la ea acasă. Foarte bine face.

– Ar putea să afecteze activitatea spitalului Margate. Probabil că își va deschide dispensarul chiar lângă spital. Uite cât de ușor ți-a sucit ție mințile! Dacă flutură din genele acelea lungi și levantine suficient de convingător, donatorii noștri ar putea decide să-i ofere ei banii care ar fi trebuit să ajungă la noi. Ar fi o lovitură

Scanned with CamScanner

fatală pentru un spital de caritate. Margate supraviețuiește doar din donații.

– Cum ar putea un mic dispensar să concureze cu un spital în toată regula? a pufnit Griff.

– Nu pot să-mi asum riscul. Și-a netezit o cută de pe mâneca fracului. Margate este opera vieții mele. Voi face tot ce este necesar pentru a proteja spitalul.

A durat un moment pentru a înțelege ce voia să zică Norman cu asta.

– Cu siguranță că asta nu înseamnă și compromiterea reputației doamnei Zaydan?

– Întotdeauna mă concentrez pe binele suprem. Nimic nu trebuie să afecteze misiunea spitalului Margate de a-i ajuta pe cei săraci.

– Nu contează victimele colaterale? Nu ești puțin cam dur?

– Dragul meu băiat, nu ai fost niciodată nevoit să-ți faci griji pentru vreun șiling. Dacă ai fi avut această grijă, ai fi înțeles că uneori a fi dur este absolut necesar pentru a obține bunăstarea celor mulți.

– În detrimentul celor mai puțini numeroși? Detașarea rece din abordarea lui Norman l-a tulburat pe Griff. Nu voi sta nepăsător pe margine să privesc cum încerci să o distrugi.

– Calmează-te. Nu intenționez să-i fac nici un rău tămăduitoarei tale. Va fi nevoită deja să facă față unui scandal.

– Ce vrei să spui?

– Lordul Payton este furios pentru ceea ce i-a făcut fiului său. Cine știe câți alții ca Mansfield mai există în jurul nostru? Nu i se va mai permite să continue să le facă rău oamenilor. La un moment dat, tămăduitoarea ta va trebui să dea socoteală pentru greșelile ei.

Scanned with CamScanner

Capitolul 10

– *Meskeena*, a țâțăit *Citi* în timp ce degetele ei se mișcau rapid, umplând frunze de varză fierte, răsucindu-le și așezându-le în grămezi ordonate. Sărmana! Să moară singură printre străini.

– Nu știm dacă a fost singură. Erau în bucătărie, făcând felul preferat de mâncare arăbească al Hannei, sarmale umplute cu carne de miel și orez, aromate cu lămâie și usturoi. Familia doamnei Lockhart a luat-o și a dus-o în satul natal. Este posibil să fi venit chiar în momentul în care au auzit că este bolnavă.

– Este destul usturoi, *Um* Ali?

Lucy, care toca usturoi stând în picioare, și-a înclinat castronul astfel încât *Citi* să poată vedea în el.

– Mai trebuie. Mai mult. Încruntarea permanentă a lui *Citi* s-a adâncit când a trecut la arabă. Fata asta este atât de leneșă.

– Da, doamnă.

Lucy s-a reîntors la treaba ei.

– Mai spune-mi o dată de ce este nevoie de atâta usturoi?

Hanna a aliniat amestecul de orez și carne de miel pe o frunză de varză și l-a rulat cu grijă.

– Ca să nu te balonezi de la varză, a răspuns *Citi*.

Lui Lucy i-a spus „Taie mai mult usturoi", chiar dacă fata făcea deja asta.

– *Salam*.

Rafi, fratele Hannei, și-a făcut apariția ca și când tocmai s-ar fi dat jos din pat.

– Când ai sosit? a întrebat Hanna, surprinsă să-l vadă.

– Aseară.

– *Ahlan*! Fața hunicii lor s-a luminat când și-a salutat nepotul. Vrei ceva de mâncare, *Citi*?

Lucy s-a încruntat.

– De ce îi spune *Citi*? a murmurat ea către Hanna. Credeam că *Citi* înseamnă bunică.

Scanned with CamScanner

– Da. Dar o bunică se va adresa și nepotului ei tot cu apelativul *Citi*.

– De ce?

Ea a ridicat din umeri.

– Este un alint. Tatăl meu îmi spunea mereu *baba*. Este un mod afectuos de a defini relația de familie dintre cele două persoane când discută una cu cealaltă.

– Nu mai înțeleg nimic, și-a răsucit Lucy buzele.

– Mănâncă ceva, l-a îndemnat *Citi* pe Rafi.

– Nu mi-e foame, a spus Rafi. Aveți cafea?

Lucy i-a aruncat o privire admirativă. Cu ochii lui de ciocolată și silueta subțire bine proporționată, fratele mai mare al Hannei avea succes la femei.

– Pot să vă fac eu o cafea, domnule.

– Mulțumesc. Rafi a căscat. S-a aplecat pentru a-i săruta obrazul lui *Citi*.

– Ce mai face cea mai frumoasă fată din familie?

– *Malaya minuk*. Nu fi prostuț! Dar *Citi* se înroșise. Ai dormit bine, *habibi*?

– Ai sosit ieri? Hanna a mai aranjat câteva rulouri de varză în oală. Nu te-am văzut aseară.

– Eu și Elias am ajuns ieri-dimineață târziu. Am făcut livrări către câteva magazine de pe Bond Street. Și apoi – a făcut cu capul un gest care imita dansul – ne-am dus să ne distrăm.

– Cu siguranță că așa ați făcut. Frustrarea a încolțit-o pe Hanna. Frații ei puteau face orice voiau, inclusiv să se plimbe prin oraș în compania unor femei mai puțin respectabile. În timp ce Hannei îi erau impuse tot felul de restricții cu privire la munca pe care *baba* o învățase și care era menită să ajute oamenii. La ce oră ați venit aseară acasă?

– Nu contează. Sunt băieți. Nu are nici o importanță. *Citi* îl privea radioasă pe nepotul ei. Îți facem *malfouf*.

Rafi era înalt și mult prea slab, potrivit lui *Citi* și mamei, care încercau în permanență să-l îndoape.

– Obligatoriu voi ajunge la masă. Lucy i-a adus cafeaua lui Rafi. Acesta a ieșit din bucătărie cu cafeaua în mână, oprindu-se doar pentru a-i face cu ochiul lui *Citi*. Nu pot rata mâncarea gătită de *Citi*.

Scanned with CamScanner

– *Shottar*. *Citi* l-a privit plecând, cu ochii strălucind de admirație. Este un băiat bun.

S-a auzit o bătaie în ușa de la intrare. Hanna s-a încordat.

– Așteptați pe cineva, domnișoară? a întrebat Lucy.

– Nu.

Lucy s-a dus să vadă cine era la ușă. *Citi* a privit-o pe Hanna.

– Ce se întâmplă cu tine? a întrebat ea în arabă.

– N-am nimic. Aranjându-și rulourile *malfouf* în oală, Hanna a evitat privirea iscoditoare și congestionată a lui *Citi*.

– *Kezaba*.

– De ce crezi că mint? s-a aprins Hanna la față.

– Ai fost prea tăcută, încă de ieri, de când te-ai întors de la spital.

– Vecina noastră a murit subit. Normal că sunt puțin supărată.

– Ești mai mult decât supărată. Ești îngrijorată. Sper că nu este vorba despre Ochi-Albaștri.

– La cine te referi? a evitat Hanna să se uite la *Citi*.

– Pacientul tău. Știi tu care. Ochi-Albaștri. Nu cred că e cazul să-ți reamintesc că nu trebuie să ne trădezi neamul. Trebuie să te căsătorești cu un băiat arab drăguț.

– Nu există nici un pericol ca eu să mă mărit cu domnul Thomas sau cu oricare alt bărbat, fie el arab sau nu.

Hanna primise oferte de căsătorie din cadrul comunității arabe. Chiar îi plăcuse de unul dintre pretendenți. Nabeel avea ochi blânzi și o fire generoasă, dar nu reușise s-o facă pe Hanna să renunțe la profesia ei. Lucru pe care ar fi fost însă nevoită să-l facă. Nici un soț nu ar fi lăsat-o să trateze bărbați pe jumătate dezbrăcați.

– Sunt prea bătrână. În plus, sunt măritată cu profesia mea.

– Asta nu-ți va ține de cald noaptea. Orice femeie are nevoie de un soț.

– Întotdeauna ai spus că *Cidi* ți-a dat doar dureri de cap.

– Este adevărat. Bunicul tău mă storcea de vlagă. Viața cu el nu a fost ușoară. Dar nici o femeie pe lumea asta nu este nimic fără un bărbat lângă ea. Privirea cercetătoare a lui *Citi* rămase agățată pe chipul Hannei.

– Dacă nu este străinul cu ochi albaștri, atunci ce te supără?

Hanna a decis să-i mărturisească totul bunicii ei. *Citi* avea dreptate să fie suspicioasă în privința lui Griff, mai ales că Hanna era obsedată doar de fizicul și de ochii calzi ai bărbatului.

Scanned with CamScanner

– Când am fost la spital..., a început ea.

– Este cineva care dorește să vă vadă, domnișoară, și-a făcut Lucy din nou apariția.

Hanna s-a ridicat, ușurată de această întrerupere.

– Cine e?

– Un avocat. Spune că este o chestiune foarte importantă.

Hannei i s-a strâns stomacul. Gândurile ei au zburat imediat către Griff. Poate că își trimisese avocatul să-i dea un fel de avertisment. Dăduse deja de urma pachetului care conținea inelul de aur? Avea s-o acuze pe Hanna de furt?

Și-a scos șorțul murdar.

– L-ai condus în salon?

– Da, domnișoară. Să vă aduc un ceai?

– Fără ceai.

Privirea estimativă a lui *Citi* a învăluit-o de Hanna ca o mantie grea.

– Ce vrea? Are legătură cu motivul pentru care ești îngrijorată?

– De unde să știu ce vrea? Hanna și-a trecut o mână nervoasă peste corsaj. Presupun că ar trebui să mă duc să aflu.

Avocatul stătea lângă fereastra din salonul din față. Fin și încâlcit, puținul păr rămas era dat într-o parte. Nu era genul de avocat pe care Hanna s-ar fi așteptat să fie angajat de un nobil din înalta societate.

– Dumneavoastră sunteți domnișoara Hanna Zaydan?

Inima îi bătea atât de tare încât abia și-a auzit propriile vorbe.

– Da, eu sunt.

– Bună ziua! Eu sunt domnul White. Mă ocup de averea doamnei Claudia Lockhart.

– Poftim? Hanna s-a simțit ușurată. Această vizită nu avea nici o legătură cu Griff. O, am înțeles. Dar ce legătură are asta cu mine?

– Doamna Lockhart nu a avut copii.

– Da, știu.

– V-a lăsat ceva.

– Adevărat? Nu știam că doamna Lockhart avea un bun pe care să-l lase moștenire.

– Domnul Lockhart, regretatul ei soț, a cumpărat clădirea unde se află băcănia.

– Nu am știut că doamna Lockhart era proprietara clădirii.

Scanned with CamScanner

– A fost. I-a lăsat nepotului ei clădirea. El va încasa chiriile de la cele două apartamente situate deasupra magazinului.

– Iertați-mă, domnule White, nu înțeleg ce legătură au toate astea cu mine. Doamna Lockhart a fost o vecină și pacienta mea o singură dată, dar nu ne cunoșteam prea bine.

– Ei bine, trebuie să-i fi lăsat o impresie destul de puternică. Deși clădirea aparține acum nepotului, doamna Lockhart a stipulat că puteți să folosiți spațiul magazinului, aflat la parter.

– Eu? Hanna și-a pus o mână pe piept. De ce? Sunt o tămăduitoare de oase, domnule White. Nu am de gând să mă ocup de un magazin alimentar.

– Ea a dorit să aveți acel spațiu, fără să vi se perceapă chirie, pentru a vă amenaja dispensarul.

– Dispensarul meu? A rămas cu gura căscată de uimire. Sunteți sigur?

– Absolut. Am întocmit testamentul destul de recent.

– A vrut ca eu să folosesc spațiul gratuit? Pentru cât timp?

– Atât timp cât doriți să vă ocupați de un dispensar care se ocupă de nevoile medicale ale acestei comunități, inclusiv ale celor cărora soarta nu le-a surâs. Dacă intenționați să conduceți un dispensar în următorii douăzeci de ani, este dreptul dumneavoastră, de care puteți beneficia în tot acest răstimp.

– Nu-mi vine să cred. Lacrimile i-au umplut ochii. Ce gest generos!

Venit de la o femeie cu care Hanna nu petrecuse prea mult timp.

Avocatul a scos ceva din buzunar.

– Aceasta este cheia.

Încă neîncrezătoare, Hanna privea cheia de metal.

– Bineînțeles că nu sunteți obligată să acceptați oferta.

Bărbatul era pe punctul de a-și retrage mâna întinsă.

– O, nu. O să accept. Hanna a întins mâna spre cheie. Mulțumesc. Accept din toată inima oferta generoasă a doamnei Lockhart. Ea a zâmbit când și-a dat seama ce i se întâmplase. Îmi voi deschide propriul meu dispensar.

La două zile după ce a întâlnit-o pe Hanna la spital, Griff studia firma verde inscripționată cu litere negre, aflată deasupra vitrinei. Băcănia Lockhart. Tocmai fusese acasă la Hannei. Servitoarea ei îl

Scanned with CamScanner

îndrumase în josul străzii până la acest magazin, din colțul aceluiași bloc.

A așteptat să o vadă, în speranța că se mai calmase puțin. Avea remușcări și era nerăbdător să-i vorbească, să-i explice că nu intenționase niciodată să-i facă rău. Nu dormise bine. De la ultima lor întâlnire fusese măcinat de regrete. Împingând ușa, a privit înăuntru. Nu prea semăna cu o băcănie. Nu vedea mâncare pe nicăieri. Doar niște mese și rafturi goale. Și pe Hanna. Și un alt bărbat, pe care Griff nu-l cunoștea.

– Este un spațiu excelent.

Bărbatul s-a întors roată, privind în sus. Înalt, cu trăsături uniforme, purta un costum maro îngrijit, croit pe silueta lui lungă și slabă.

– Cam cât din acest spațiu ar trebui să rămână necompartimentat? l-a întrebat Hanna pe bărbat. Purta o rochie de culoarea lavandei, cu părul strâns într-un coc la baza gâtului. Avem biroul din spate pentru consultații private.

– Ce zici dacă am pune niște pereți despărțitori și aici?

– Poate pe partea asta, a făcut ea un gest cu mâna.

Griff a simțit cum i se încălzește ceafa. Nu-i păsa de relația apropiată dintre ei, nici de modul natural în care curgea conversația dintre ei.

– Sala de așteptare ar trebui să fie lângă intrare.

Ea a aruncat o privire spre ușă și s-a oprit. Îl zărise.

– Bună ziua!

A pășit înăuntru. Închizând ușa în urma lui, și-a scos pălăria.

– Nu ți-o da jos, a spus ea cu răceală. Nu o să stai prea mult.

– Trebuie sa vorbesc cu tine. A încercat să-și mascheze disperarea din voce. Pot să-ți explic totul.

– Nu am de gând să te ascult. Înțelegerea noastră s-a încheiat. Nu avem ce să mai vorbim unul cu celălalt.

– Hanna, te rog...

Ar fi implorat-o dacă ar fi trebuit.

– Pentru tine sunt *doamna Zaydan*.

Ea s-a întors, ignorându-l.

– Ce părere ai de mesele de consultații? i s-a adresat însoțitorului ei. De câte crezi că vom avea nevoie?

Bărbatul a privit de la Hanna la Griff și înapoi.

Scanned with CamScanner

– Două? Trei?

– Poate că ar trebui să începem cu două, a spus Hanna.

– Îți cer să-mi acorzi doar cinci minute, a pledat Griff în spatele Hannei. Vreau să-ți explic de ce am venit la început să te vizitez cu niște pretexte false. Te rog, ascultă-mă.

Ea s-a întors spre el, temperamentul aprig strălucind în ochii ei conturați cu negru.

– Nu sunt unul dintre servitorii care trebuie să-ți îndeplinească porunca, *milord*.

– Oricine te-a cunoscut vreodată, știe că Hanna Zaydan nu ascultă de ordinele nimănui. El s-a oprit. Este una dintre calitățile pe care le admir cel mai mult la tine.

– Și atunci de ce mai ești aici? Ți-am cerut să pleci.

– Îți cer, supus, să-mi acorzi câteva minute pentru a-ți putea explica.

– Deci, a înclinat ea capul, ai înțeles că nu am nevoie să vorbesc cu tine.

– Așa e, dar mi-aș dori să o faci.

Bărbatul a intervenit.

– Cu tot respectul, domnule, dar doamna Zaydan a spus clar că nu dorește să vorbească cu dumneata.

– Și tu cine ești?

Griff l-a fixat cu o privire rece.

– Nu e treaba ta! s-a răstit Hanna. Nu-l lăsa să te intimideze, Evan.

Bărbatul l-a privit în ochi pe Griff.

– Nu mă intimidează.

Griff l-a ignorat.

– Hanna, măcar ascultă-mă. Trebuie să-ți spun totul.

– Aș fi fost foarte fericită să te ascult înainte să descopăr cât de mincinos ești. Singurul motiv pentru care vrei să-mi explici ceva acum este pentru că te-am prins cu minciuna.

– Știu că ar fi trebuit să fiu sincer cu tine de la început, dar...

– M-am săturat. Hanna s-a îndreptat spre o masă și a întins mâna după geanta ei. Dacă tu nu vrei să pleci, voi pleca eu.

A ieșit în stradă, trântind ușa în urma ei.

– Și acum, a spus bărbatul căruia ea îi spusese Evan, pot să te ajut cu ceva?

– Du-te naibii!

Scanned with CamScanner

Griff a imitat-o pe Hanna, ieșind pe ușă, dar trântind-o și mai tare decât o făcuse ea. A privit-o îndepărtându-se, mândră, cu spatele drept. Nu o putea forța să vorbească cu el. Trebuia să găsească o altă modalitate de a-i arăta Hannei cât de mult regreta.

Griff privea în sus la casa elegantă din cărămidă roșie de lângă Cavendish Square și încerca să-și reprime emoțiile care îl copleșeau.

Trecuseră doisprezece ani de când păsise ultima oară în Haven House. Un loc care păstra amintiri fericite despre părinții și surorile sale. Dar părinții lui nu erau înăuntru și nu aveau să mai fie niciodată. Își simțea gâtul uscat. Ar fi trebui să-i dea întâlnire domnului Shaw la clubul lui. Dar nu putea risca să fie văzut de cineva care l-ar fi putut informa pe Norman. Nu înainte de a avea ocazia să îndrepte lucrurile cu Hanna.

Trecuseră două săptămâni de când o văzuse ultima oară. De atunci, fusese de două ori la ea acasă, dar refuzase să-l primească. Cele trei bilete pe care i le trimisese fuseseră returnate nedesfăcute. Nu o putea forța pe Hanna să-l vadă. Dar lucrul acesta îl putea face pentru ea, ca să înceapă să-și repare greșelile.

Respirând adânc, s-a concentrat din nou asupra casei și și-a impus să se apropie de ușa de la intrare, neagră și lucioasă. Aceasta s-a deschis imediat.

Majordomul părinților săi, acum majordomul său, și-a făcut apariția.

– Milord. Bine ați venit acasă!

– Wright. Griff a înghițit în sec și a simțit un val de bucurie; Wright fusese majordomul copilăriei sale. Ești încă aici.

– Așa este, milord. Unde să fiu altundeva?

– La un stăpân a cărui familie chiar să locuiască în reședința sa?

– De ce aș face asta, milord? Colțul gurii bărbatului s-a răsucit. Chipul lui rămăsese același, doar că acum era mult mai ridat. Părul cărunt, ca o coamă leonină, îi încadra fața ridată. Este mult mai puțin de lucru când stăpânul este absent timp de paisprezece ani.

Griff l-a privit pe bărbat.

– Mi se pare mie, sau asta este o replică plină de umor, Wright? În toată copilăria lui, nu-l văzuse niciodată pe Wright altfel, decât

Scanned with CamScanner

cu o expresie impenetrabilă pe chip. Și umbra palidă a unui zâmbet adevărat?

– Se prea poate, milord. Nu se întâmplă în fiecare zi ca stăpânul cuiva să plece băiat și să se întoarcă bărbat.

I-a întins pălăria majordomului.

– S-ar putea să am nevoie de un răgaz pentru a-mi reveni din șocul pe care mi l-ai provocat, acum că am descoperit că ai sentimente.

– Mă străduiesc să ascund această slăbiciune, milord.

– Secretul tău este în siguranță.

S-a oprit o clipă pentru a privi în jur la podelele de marmură pe care patinase în copilărie, scara curbată cu balustradă pe care își dădea drumul să alunece când mama lui nu era prin preajmă, când Wright se prefăcea că nu-l vede. Fiind cel mai mic dintre cei patru copii, și unicul fiu, fusese răsfățat mult mai mult decât ar fi trebuit.

Avocatul lui Griff se ocupase de toate operațiunile și plățile pentru Haven House. Griff aprobase cheltuielile, dar, în rest, nu știa nimic despre personal și activitățile zilnice de acolo. În încercarea lui de a supraviețui evenimentelor tragice, se ținuse departe de acest loc și de amintirile pe care le adăpostea. Până astăzi.

– Servitoarele v-au pregătit dormitorul o dată pe săptămână, milord. Majordomul a făcut o pauză. Dormitorul stăpânului, desigur.

Camera tatălui său.

– Nu am venit să rămân, a spus Griff grăbit. Sunt aici doar pentru o întâlnire.

– Cum doriți, milord. Cuvintele fuseseră spuse pe un ton blând, dar lui Griff i s-a părut că a sesizat o urmă de dezamăgire. Am pregătit atât salonul, cât și biroul pentru sosirea dumneavoastră.

Biroul lui. Wright se referea la biroul tatălui său. Spațiul personal al regretatului viconte. O cameră în care lui Griff nu-i fusese permis să intre dacă tatăl său nu era prezent.

– Nu biroul. Salonul este perfect.

Nu stătuse niciodată cu părinții săi în salon, un spațiu oficial rezervat oaspeților și adulților. Îi era mai ușor să se vadă cu domnul Shaw într-o cameră în care amintirile familiei lui nu erau lipite de pereți precum iedera englezească.

– Prea bine, milord.

Scanned with CamScanner

Griff s-a îndreptat spre salon. Un lacheu stătea lângă el, pregătit să-i deschidă ușa.

– Bine ați venit acasă, milord!

– Mulțumesc.

Griff s-a oprit pentru a-l studia pe bărbatul înalt, bine făcut, în vârstă de treizeci de ani. I s-a părut cunoscut.

– Felix?

– Da, milord. Bărbatul radia de fericire. Eu sunt.

– Încă mai ești aici?

– Da, milord. Tatăl meu v-a slujit tatăl, iar eu vă slujesc pe dumneavoastră. Familia mea a slujit-o pe a dumneavoastră de cel puțin trei generații.

– Adevărat? Griff nu știuse asta. Își amintea de Felix, care avea vreo douăzeci de ani când Griff era adolescent. Îi strecurase lui Griff câte o țigară de foi în mai multe rânduri și nu scăpase nici un cuvânt despre escapadele lui în afara reședinței, pentru a se întâlni cu prietenii. Mă bucur că ești încă aici, Felix.

Părinții lui dispăruseră, dar Wright și Felix făceau parte din vechea lui viață. Poate că reședința însemna mai mult decât părinții și surorile lui.

– Mulțumesc, milord. Este o plăcere să vă avem din nou printre noi.

Griff a intrat în salon. Era exact cum și-l amintea. Cu multe piese de mobilă, figurine de porțelan și desene reprezentând păsări, pe care mama lui le adorase atât de mult. A întins mâna spre o figurină de pe cea mai apropiată poliță. O pasăre albastră cocoțată pe o creangă. A simțit răceala figurinei în mâna lui. Tatăl său îi cumpăra adesea cadouri mamei având drept tematică păsările. *Orice are o legătură cu păsările, lui Caroline îi va face plăcere*, spunea întotdeauna tata. Și avea dreptate. Mama le adora pe toate. Sau, chiar dacă nu i-au plăcut chiar toate, cel puțin s-a prefăcut. În spatele lui, Wright și-a dres glasul.

– Domnul Shaw, milord.

Griff s-a întors și a dat de editorul revistei medicale, însoțit de majordomul său.

– Domnule Shaw, poftiți. A fost amabil din partea dumneavoastră să acceptați să ne vedem aici.

Scanned with CamScanner

– O invitație de la un viconte este o șansă pe care foarte puțini din profesia mea ar refuza-o. S-a așezat în locul pe care i l-a indicat Griff. Aș fi fost dispus să ne vedem și pentru simplu motiv că m-ați făcut curios.

– Orice motivație ați avea, apreciez că ați acceptat invitația.

– Cu ce pot să vă fiu de folos, Lord Griffin?

– Mă întrebam dacă ați scris vreodată despre tămăduitorii de oase.

Scanned with CamScanner

Capitolul 11

Evan a apărut pe neașteptate și a aruncat o revistă pe biroul lui *baba*.

– Se pare că strângerea de fonduri pentru dispensarul nostru nu ar trebui să mai fie o problemă.

– Bună ziua, Evan. O întrerupsese din revizuirea notițelor ei referitoare la ultima vizită a lui Annie Peele. Tratamentul fetei mergea bine. Griff păstrase distanța, deși ea se așteptase să încerce să o însoțească pe fiica menajerei la aceste ședințe pentru a se întâlni cu Hanna. Să îndrăznesc să te întreb despre ce este vorba?

– Despre asta.

Privirea ei a căzut pe jurnalul pe care i-l aruncase în față.

– *Fapte și observații medicale*?

– L-ai citit?

– Nu. Ar fi trebuit? Ea a făcut o pauză. Stai, ce înseamnă că finanțarea nu mai este o problemă? Ai găsit un donator potent?

– Eu nu, dar tu da. Se pare că vicontele tău e în spatele acestei afaceri.

Ea a înlemnit.

– Nu este nici pe departe *al meu*. Și nu primesc nici măcar un șiling de la el.

– Nici nu va fi cazul. Nu este vorba despre bani.

– Nu? Atunci despre ce este vorba?

– Fostul tău pretendent...

– Nu este pretendentul meu...

– ...a acordat un interviu celui mai prestigios jurnal medical din Londra, lăudând virtuțile tămăduitoarei de oase care l-a tratat, în timp ce propriul său tutore, venerabilul doctor Norman Pratt, figura marcantă a instituției medicale, a dat greș.

Hanna s-a făcut lividă.

– Nu ar face o prostie atât de mare.

– Fără îndoială că se așteaptă să-i cazi la picioare în semn de recunoștință, acum că un viconte, unul dintre cei mai de vază cetățeni

Scanned with CamScanner

ai țării, a garantat pentru tine. S-a aplecat, punându-și mâinile pe biroul ei. Omul și-a pus numele în joc pentru a vorbi despre tine și despre calitățile tale. Nu trebuie să mă întreb ce așteaptă în schimb de la tine.

Hanna abia îl mai auzea.

– Nu ar fi trebuit să facă asta.

Evan a luat jurnalul de pe birou și l-a răsfoit.

– A, iată-l. El spune că a fost vindecat prin aplicarea unei manevre puternice și că *nu se poate nega că doamna Zaydan are un dar. Ea pare să știe intuitiv când o articulație, un mușchi sau un tendon nu sunt la locul lor.*

– Lasă-mă să văd, i-a smuls ea jurnalul din mână. *Primul pas este recunoașterea faptului că acest dar există și ar putea fi o componentă importantă a asistenței medicale în viitor*, scrie autorul. Hannei i s-a făcut rău. Habar n-are ce a stârnit.

– Aveți un vizitator, domnișoară, și-a făcut Lucy apariția. Este bogătașul. Servitoarea a vorbit pe un ton plictisit. Ea și Hanna repetaseră această scenă de câteva ori în ultimele două săptămâni. Presupun că vrei să-l trimit din nou la plimbare.

Hanna a aruncat jurnalul pe birou.

– Nu, îl voi primi.

Lucy s-a îndreptat.

– Îl primiți?

– Spune-i, te rog, să intre.

– Da, domnișoară.

Lucy i-a aruncat Hannei o privire sceptică înainte de a părăsi camera.

– Vrei să rămân? a întrebat Evan.

– Nu. Nu-l mai putea evita pe Griff. Cine știe cât rău i-ar mai putea face bărbatul acesta exasperant în încercarea lui de a-și repara greșelile? Sau orice urmărea el, de fapt. O să mă văd cu el între patru ochi. Este o problemă de care trebuie să mă ocup singură.

Hanna s-a ridicat în picioare când Griff și-a făcut apariția. S-a blestemat pentru felul în care inima îi bătea la vederea lui. Doar o femeie care nu era în toate mințile ar putea tânji după un bărbat care nu numai că o mințise, dar era și o alegere total nepotrivită. Fiind un viconte, Griff urma să se căsătorească cu o doamnă nobilă,

Scanned with CamScanner

iar, în cazul în care Hanna s-ar fi măritat, viitorul ei mire ar fi fost obligatoriu un bărbat arab, care să aibă și binecuvântarea familiei.

Și totuși, dispoziția Hannei se schimba pe măsură ce Griff se apropia de ea.

– Hanna, mulțumesc că m-ai primit.

Era îmbrăcat frumos. Nu într-un mod extravagant, dar stofele și piesele de îmbrăcăminte erau mai potrivite pentru un viconte, decât pentru un fost soldat, cum se prezentase înainte.

Hanna a ocolit biroul lui *baba*.

– Văd că nu mai ești preocupat să te deghizezi.

– Să mă deghizez? a privit-o el circumspect.

Și-a sprijinit șoldurile de biroul lui *baba*, cu palmele așezate lateral, pe suprafața de lemn.

– Fracul acela probabil costă cât câștig eu într-un an.

El o privea cu atenție.

– Te aștepți să-mi cer scuze pentru cine sunt?

– Nu, pur și simplu pentru că nu mi-ai spus cine ești, Lord Griffin.

El a tresărit când a auzit-o accentuând adevăratul său nume și titlu.

– Nu am intenționat să te mint.

– Ba da. În mod intenționat nu mi-ai spus cine ești.

– Titlul meu este irelevant pentru cine sunt eu ca om.

– Nu este irelevant când vine vorba despre puterea pe care o deții ca nobil.

– Putere de care m-am folosit pentru binele tău.

Lucy s-a întors după ce l-a condus pe Evan și și-a reluat postul de lângă ușă.

Griff a privit în jos la jurnalul medical de pe biroul ei.

– Deci, ai citit articolul? a privit-o el nerăbdător Ți-a plăcut?

– Nu, nu mi-a plăcut, s-a răstit ea. Chiar ești atât de rupt de realitate, încât să nu-ți dai seama că m-ai transformat într-o țintă?

S-a oprit și și-a luat un răgaz ca să se liniștească.

– Cunosc foarte bine greutățile vieții. Fața i s-a tensionat. Dar nu sunt obișnuit cu durerea și pierderea.

– Sunt în punctul în care este posibil ca tot ce am realizat până acum să se ducă pe apa sâmbetei, și-a îndreptat ea degetul spre piept.

– De ce?

– L-ai umilit pe doctorul Pratt în fața tuturor.

Scanned with CamScanner

– Nu am făcut așa ceva. S-a dat înapoi. I-am pus o condiție editorului revistei ca Norman să nu fie menționat în articol.

– Nici nu trebuia menționat. Ai fost în grija lui. Ești membru în consiliul de conducere al spitalului lui. Toată lumea va face legătura. Ți-a tratat umărul, nu?

– Da, dar asta nu se regăsește în articol...

– Dacă aș fi știut că ești o cunoștință a doctorului Pratt, nu aș fi fost de la bun început de acord să te tratez.

– Nu te cred. Nu m-ai fi lăsat să sufăr în continuare.

– Care este relația ta cu el?

– Cu doctorul Pratt? El este tutorele meu, fostul meu tutore. A avut grijă de mine după ce părinții mei au murit.

Hanna a clipit. *Tutorele* lui. Griff locuia cu doctorul Pratt. Nici măcar nu i-ar fi dat prin cap că cei doi ar putea fi atât de apropiați.

– A fost ideea lui să demonstreze întregii Londrei că sunt o impostoare?

– Nu, asta...

– Dar chiar te-am vindecat. Ea a râs amar. Atunci te-ai răzgândit? Când impostoarea te-a surprins scăpându-te de durere. Atunci ai avut o epifanie? Ai decis că nu sunt o escroacă până la urmă?

– Doctorul Pratt nu are nici o legătură cu asta. De fapt, când a aflat că te văd, și-a exprimat îngrijorarea și m-a avertizat să stau departe de tine.

– Și de ce n-ai făcut-o?

– Din cauza colierului.

– A safirului?

– Am vrut să-ți spun adevărul. Pur și simplu nu știam cum.

– De ce ești atât de interesat de el?

– Safirul a aparținut mamei mele.

Ea a înghețat.

– Poftim?

– Colierul tău a fost furat de la gâtul mamei mele în noaptea în care a fost ucisă.

– Ucisă? Hanna s-a apucat de marginea biroului lui *baba*. Mama ta a fost *ucisă*?

El a dat din cap, cu o expresie întunecată.

– La fel și tatăl meu.

Scanned with CamScanner

– O, Griff. Întristarea a copleșit-o gândindu-se la ce îndurase. Îngrozitor! Îmi pare atât de rău!

– Doamne! a spus și Lucy în același timp.

S-au întors amândoi către ea. Ochii lui Lucy s-au mărit și palma ei a zvâcnit să-și acopere gura când și-a dat seama că vorbise cu voce tare.

– Poți să pleci, Lucy, a spus Hanna.

– Dar nu ar trebui să vă las singură cu...

– *Poți să pleci*, a spus Hanna mai ferm.

Lucy părea că era pe cale să obiecteze, dar apoi s-a întors îmbufnată și a părăsit camera.

– Ești sigură că e bine ce faci? Griff a urmărit-o pe fată cu privirea înainte de a se întoarce la Hanna. Bunica ta nu va avea nimic de spus dacă rămânem singuri?

– Ba da, dar e plecată. *Citi* își vizitează verii. Frații mei sunt aici de câteva zile. M-a lăsat în grija lor.

– Frații tăi nu vor obiecta?

– Abia au grijă de ei înșiși, cu atât mai puțin de ceea ce fac eu. Și-a înmuiat vocea. Acum, spune-mi despre colierul mamei tale.

– Îl purta în noaptea în care a murit. Durerea i-a întunecat privirea. Nici nu trebuia să fim acolo în acea noapte. Eu și mama intenționam inițial să rămânem la Londra, în timp ce tata a plecat la moșia noastră de la țară, unde urma să rămână două nopți, pentru a se ocupa de niște afaceri. Am convins-o pe mama că ar fi mai bine să mergem cu el. Aveam un prieten acolo pe care voiam să-l văd. Este vina mea că am avut ghinionul să fi fost acolo.

– Cu siguranță singura persoană vinovată este cel care i-a atacat pe părinții tăi.

El a zâmbit trist.

– Cel puțin mama ar putea fi încă aici, dacă... Respirând adânc, a continuat: În ceea ce privește colierul, mama îl purta tot timpul. Ori de câte ori mi-o imaginez, are safirul la gât.

– Nu e de mirare că ai reacționat așa în ziua în care ți-am pus cotul la loc.

– Te-am văzut purtând safirul înainte de asta, la cafenea. A făcut o pauză pentru a scoate ceva din buzunarul lui. Și acesta a aparținut mamei mele. Rareori îl scotea de pe deget.

Scanned with CamScanner

Hanna s-a uitat în jos la inelul de aur din palma lui Griff. Cel cu gravura floral, pe care o admirase atât de mult.

– Motivul pentru care mă aflam la cafenea în ziua în care i-ai dislocat încheietura mâinii lui Mansfield, a explicat el, a fost că tocmai veneam de la oficiul poștal din Red Lion Square, pentru că de acolo era ștampila pe care am identificat-o pe pachetul cu inelul mamei. Am încercat să aflu cine l-a trimis.

Hanna și-a umezit buzele uscate. O trimisese pe Lucy să lase coletul la poștă.

– Și ce-ai aflat?

– Nimic. Nu și-au amintit nimic despre pachet sau despre expeditorul acestuia. Am mers la cafenea după aceea ca să mă gândesc ce să fac în continuare. Și apoi ai intrat purtând colierul mamei mele.

– De aceea ai venit să mă vezi, a înțeles ea.

– A fost destul de convenabil faptul că rana mi-a dat un motiv plauzibil pentru a te căuta.

– M-am întrebat de ce ai venit la mine când era evident că ai fost sceptic de la bun început. Și-a amintit surpriza lui când a aflat despre onorariul ei modest. Ai crezut că sunt o escroacă.

– Da, așa am crezut, s-a îmbujorat el.

– Ai venit la mine pentru că ai crezut că eu am trimis inelul prin poștă.

– Am bănuit. Privirea lui a susținut-o pe a ei. Tu l-ai trimis?

– Da.

A răsuflat prelung și încet.

– Tu ai fost.

– Am găsit inelul și colierul printre lucrurile tatălui meu. El împachetase deja inelul. Numele și adresa ta erau trecute pe pachet. Era clar că tata intenționa să trimită inelul mamei tale înapoi.

– De unde l-a luat?

– Pacienții tatei plăteau uneori cu bunuri când nu aveau bani. După aceea, probabil că a văzut inscripția din interiorul inelului și și-a dat seama că inelul îți aparține.

– De ce crezi că nu a pus și colierul?

– Este posibil să nu fi știut că safirul aparținea aceleiași persoane care deținea inelul. Nu există nici o inscripție pe el.

– Este plauzibil. Umerii i-au căzut. Tatăl tău nu mai este printre noi. Nu există nici o modalitate de a afla cine i-a dat inelul și colierul.

Scanned with CamScanner

Hanna a bătut toba cu degetele peste fustă.

– De fapt, cred că există.

– Cum? s-a îndreptat el de spate.

– Fiecare pacient și fiecare plată sunt trecute în registrele tatălui meu.

– Părinții mei au fost uciși acum doisprezece ani. Mai ai înregistrări atât de vechi? Ai ideea măcar de unde să începi să cauți?

– Am ținut evidența tuturor dosarelor pacienților tatălui meu încă de când aveam doisprezece ani. Mi-a spus întotdeauna că scrisul meu de mână este mai frumos decât al lui. Această amintire i-a luminat fața. S-ar putea să nu fi fost eu cea care a notat această plată, dar știu exact cum proceda tata. A fost meticulos și m-a învățat și pe mine să fiu așa.

– De unde începem? și-a frecat Griff mâinile.

– Ai găsit ceva? l-a întrebat Hanna.

Petrecuseră ore întregi examinând cu atenție registrele vechi pe care le aduseseră din pivnița de la subsol. Hanna lucra în spatele biroului lui *baba*, iar Griff stătea vizavi. Biroul tatălui ei se încălzise, datorită soarelui târziu de după-amiază, care arunca umbre întunecate peste lespezile podelei. Se făcea târziu.

– Nimic. Griff și-a mișcat gâtul înțepenit dintr-o parte în alta. Tu?

– Nu. Va trebui să căutăm în continuare.

Griff descoperise că Hanna avea dreptate. Răposatul ei tată ținuse niște evidențe minuțioase. Coloanele ordonate și caligrafia îngrijită detaliau numele fiecărui pacient, simptomele, diagnosticul și tratamentul. Nota finală din dosarul pacientului indica suma plătită pentru tratament și data. Griff a aflat, de asemenea, că tatăl Hannei nu fusese lacom. Acceptase aproape orice modalitate de plată. Un cocoș, un coș cu ceapă, plăcinte proaspăt coapte. Dar până acum, nu apăruseră inele de aur sau coliere de safir.

Servitoarea a apărut în prag. Avuseseră grijă să lase ușa întredeschisă.

– Cina este gata, domnișoară.

– Vin, Lucy.

Hanna s-a ridicat. Griff și-a dat seama că ea își îndepărtase la un moment dat șalul, în timpul după-amiezii lungi. Chiar și lipsită de șalul de la piept, croiala modestă a rochiei nu lăsa impresia că-și

Scanned with CamScanner

etalează decolteul mai mult de limita decenței. Totuși, ochii lui erau atrași de pielea goală și delicată de pe pieptul ei și de alunița întunecată de deasupra sânului stâng. Un mister ascuns privirii lui până acum.

S-a întins după ce stătuse pe scaun atâtea ore, arcuindu-și spatele. Corsajul din bumbac al rochiei era strâns atât de tare încât îi scotea în evidență sânii obraznici și rotunzi.

– Vrei să iei masa cu mine? l-a întrebat.

– Poftim? a clipit el și și-a mutat forțat privirea spre fața ei.

– Vrei să luăm cina împreună?

– Mi-ar plăcea. Dar frații tăi...

– Nu sunt acasă și nu am idee când vin. Ea a stivuit registrele pe birou. În afară de asta, nu este nimic scandalos dacă luăm masa împreună. Lucy este aici.

Adevărat, dar amândoi știau că își permitea aceste libertăți pentru că profita de absența bunicii ei, iar Griff era în asentimentul ei. Chipul încruntat al bătrânei l-ar fi putut băga în sperieți și pe cel mai curajos soldat.

S-a oprit.

– Înainte să mergem să cinăm, vreau să te asigur că nu i-am spus niciodată doctorului Pratt că m-am culcat cu tine. Este important să știi asta.

Ea a făcut o pauză, cu un antebraț sprijinit pe teancul de registre.

– Atunci de unde i-a trecut prin cap așa ceva?

– Știam că s-ar împotrivi dacă ar fi aflat că tu ești cea care mă tratează, așa că l-am făcut să creadă că aș putea fi mai interesat de... ăăă... alte calități.

– Înțeleg, s-a îmbujorat ea.

– Nu am făcut-o ca să te compromit, a adăugat el rapid. Nu aș face niciodată așa ceva. Am vrut doar să-l fac pe Norman să nu se mai gândească la faptul că sunt tratat de o tămăduitoare de oase.

– Nu sunt de acord cu ceea ce ai spus, dar înțeleg de ce ai făcut-o. Numai Dumnezeu știe de câte ori am procedat la fel, deturnând subiectul discuțiilor mele cu bunica. Ea a trecut pe lângă birou. Mâncăm?

A urmat-o pe hol în sala de mese. O masă rotundă cu picioare conice era așezată în centrul camerei. Un bufet din mahon se afla de-a lungul unui perete și, aparent, fără nici o noimă, o canapea

Scanned with CamScanner

galbenă era împinsă și lipită de o alta. Ușile pliante întredeschise dădeau spre salonul din față unde bunica Hannei trona de obicei, fumând din acea stranie țeavă de apă.

A privit rafturile ticsite, îndesate între canapea și un perete alăturat. Schițe, imprimeuri și broderii împodobeau spațiul.

– Este o cameră interesantă, a remarcat el în timp ce se așezau.

– Avem o familie numeroasă. Ea a aruncat o privire spre canapea. Încercăm să profităm de fiecare centimetru de spațiu rămas liber. Nu avem niciodată suficient loc când se reunește întreaga familie și, practic, stăm claie peste grămadă.

Griff s-a întrebat cum ar fi să fii înconjurat tot timpul de familie. Casa nu era mare, dar era o locuință confortabilă, specifică clasei de mijloc. Din câte își dădea seama, erau patru etaje. Servitoarea a adus mâncarea din bucătăria de la subsol.

Tava era încărcată cu plăcinte cu carne, brânză și fructe, toate stropite cu bere. Servitoarea a pus și farfurii mici cu măsline, ridichi, castraveți și murături. Aroma tentantă a plăcintelor cu carne proaspătă a umplut aerul; erau neobișnuite, cu carne tocată și semințe de pin, așezate în porții individuale pe o pâine plată rotundă.

– Miroase delicios.

– Sunt plăcinte cu carne specific arăbești, a spus ea în timp ce se așezau. Noi le spunem *sfeeha*.

El a admirat-o în timp ce îi umplea o farfurie. Îi plăcea să-i urmărească mișcările pentru că erau sigure și hotărâte. Încrederea neclintită în forțele proprii îi conferea o grație pe care debutantele din Mayfair nu ar fi putut spera niciodată să o dobândească. A întins mâna după ridichi. Mâinile ei nu erau delicate precum alabastrul, ca ale unei aristocrate. Erau netede și înnegrite de soare, puternice și capabile. Mâinile acelea abile l-au eliberat de anii de chin.

– *Sfeeha* este făcută în mare parte din carne tocată de miel, ceapă și condimente, a spus ea. Nimic prea exotic pentru gusturile englezești.

– Faptul că te-am cunoscut mi-a trezit apetitul pentru ceea ce este ieșit din comun, pentru lucrurile extraordinare.

Ea s-a înroșit în timp ce se concentra să mai pună pe farfurie două plăcinte cu carne și câteva măsline, ridichi și murături.

– Este o cină ușoară. Nimic fastuos, potrivită unui viconte.

Scanned with CamScanner

– La reședința lui Norman, mâncărurile sunt copioase, dar fără prea mare fast... ăăă... la casa doctorului Pratt și la Bell Cottage. A mușcat dintr-una dintre plăcintele cu carne. Era caldă, aluatul crocant la atingere, iar gustul puternic de miel era pus în valoare de condimente neobișnuite.

– Bell Cottage? l-a întrebat.

– Casa mea din Devon.

Ea și-a pus o măslină în gură. Privirea lui a zăbovit pe buzele ei. Gura ei era mare și senzuală, buza de jos mai plină decât cea de sus.

– Locuiești într-un conac în Devon?

Și-a dezlipit ochii de pe gura ei.

– Da, vin rar la Londra. În puținele ocazii în care sunt în oraș, stau la doctorul Pratt.

– Credeam că vicontii locuiesc la vastele lor moșii înconjurați de zeci de servitori, a comentat ea cu ochii plini de veselie.

– Prefer ceva mai intim. El s-a oprit. La urma urmei, sunt singur.

– Ai surori sau frați?

– Trei surori.

– Vă vedeți des?

El a luat o mușcătură prea mare de plăcintă cu carne.

– Nu. Toate sunt căsătorite și ocupate cu propriile familii.

– Serios? S-a încruntat, ridicându-și sprâncenele dese. Ar trebui să-ți faci timp să le vizitezi. Ele sunt familia ta.

– Absența oricăror legături dintre noi nu este din vina mea, a spus el tensionat. Este alegerea lor.

– O! Ea i-a cercetat fața, dar ceea ce a văzut acolo i-a dat de înțeles că nu era cazul să-i pună mai multe întrebări despre surorile lui. Și doctorul Pratt?

– Norman nu este doar fostul meu tutore, ci și ruda mea. El și tatăl meu erau veri.

A sesizat dezgustul de pe chipul ei înainte ca ea să și-l mascheze rapid.

– Îmi dau seama că Norman ți-a lăsat o impresie foarte proastă, a spus el. A fost inexplicabil de nepoliticos cu tine, dar cu mine s-a comportat foarte bine.

– Mă bucur că doctorul Pratt te-a tratat bine. Ai meritat asta, dar eu am propriile mele experiențe în ceea ce-l privește. Mânia i-a

Scanned with CamScanner

întunecat ochii luminoși. A încercat să-l defăimeze pe tatăl meu, a făcut tot ce i-a stat în putință să se asigure că nu va mai avea pacienți.

– Nu am știut că a existat o legătură între Norman și familia ta, s-a încruntat Griff. Nu mi-a menționat asta niciodată.

– În mod intenționat, sunt sigură, a pufnit ea cu dispreț. Tatăl meu a tratat cu succes un pacient pe care doctorul Pratt nu l-a putut vindeca. Tutorele tău a fost furios și l-a avertizat pe tata să stea departe de pacienții săi. A amenințat că o să-l distrugă pe tata și că se va asigura că nu va mai profesa niciodată. Suntem oameni simpli, iar un om influent precum doctorul Pratt ar fi putut cu ușurință să-i compromită reputația tatălui meu.

– Și istoria tocmai s-a repetat, s-a înfiorat Griff. A înțeles, în sfârșit, greșeala gravă pe care o făcuse când publicase interviul în jurnalul medical. Numai că de data asta este vorba de tine, fata vindecătorului.

– Exact. Ai spus întregii Londrei că o vindecătoare, fiica unui neavenit în acest domeniu, l-a umilit pe doctorul Pratt.

– Îmi cer scuze. L-a cuprins remușcarea. Nu te-aș pune niciodată în pericol.

– Cu toate acestea, ai făcut-o. Cuvintele nu se doreau a fi niște acuzații, dar, chiar și așa, l-au durut. Acum este doar o chestiune de timp până când doctorul Pratt va riposta. Va căuta să mă desființeze prin orice mijloace.

– Nu-l voi lăsa să-ți facă rău. Și-a întins mâna peste masă pentru a o prinde pe a ei. Pielea ei era netedă la atingere. Jur.

Obrajii ei au căpătat culoare.

– Probabil că este deja prea târziu.

Griff s-a uitat la mâinile lor, concentrându-se pe atingerea minunată a degetelor ei calde în palma lui. A fost copleșit de dorința de a o atinge și mai mult, de a-și trece degetele peste alunița de pe decolteu, să simtă atingerea grabnică a buzelor ei, să guste din ea. Faptul că bunica ei nu se afla prin preajmă îl făcea să se comporte ca un nesăbuit.

Ochii ei i-au întâlnit pe ai lui.

– Va trebui să mă apăr.

El a clipit, simțind că ea nu mai vorbea despre altcineva.

– De cine?

Scanned with CamScanner

– Se pare că de toți bărbații din familia ta, a spus ea. Și nu doar de vărul tatălui tău, care, în mod evident, mă detestă.

– Cum poți să crezi că *eu* aș vrea să-ți fac vreun rău. Aș face orice pentru a te proteja.

– De aceea tu ești pericolul cel mai mare pentru mine, pentru puterea mea de autoapărare. A sesizat căldura din privirea ei, pupilele dilatate, culoarea intensă a obrajilor ei. Degetele ei le presau pe ale lui. Când mă atingi, sunt tentată să-ți fac tot ce-mi ceri, chiar dacă asta ar putea distruge tot ce am realizat până acum.

Simțea cum se aprinde. Ar fi putut da frâu liber sentimentelor, să facă ceea ce-și doreau amândoi atât de clar. Nu avea nimic de pierdut dacă o ducea în pat, dar ea ar fi riscat totul. Reputația ei, viața ei. Nu putea să o supună la așa ceva.

Griff și-a retras mâna încet, plin de remușcări. Ea l-a strâns și mai tare pentru scurt timp, uimindu-l prin prelungirea contactului fizic. Apoi i-a dat drumul.

S-a străduit să-și adune gândurile.

– Apropo de Norman, trebuie să-ți spun ceva.

– Ce anume?

– Norman știe despre colierul mamei.

– Ce anume știe?

– Că este la tine, că l-ai găsit printre lucrurile tatălui tău.

Și-a strâns buzele atât de tare, încât mai rămăsese doar o linie subțire.

– Și cum a reacționat?

– L-a acuzat pe tatăl tău că ar fi plasat lucruri furate. Am discutat doar o singură dată, fără a intra prea mult în detalii. Este foarte posibil ca Norman să fi uitat deja de colier. Nu mi-a mai pomenit nimic de asta.

– Posibil.

Dar după expresia sumbră de pe chipul ei, și-a dat seama că nu credea deloc în această variantă. Nici Griff.

Scanned with CamScanner

Capitolul 12

Norman îl aștepta pe Griff când acesta s-a întors la casa fostului său tutore. În momentul în care Griff a intrat pe ușă, Norman a apărut în holul din față, cu cămașa șifonată, scoasă din pantaloni. Înfățișarea lui dezordonată l-a surprins pe Griff. Bărbatul punea accent pe o ținută îngrijită și ordonată, susținând că pacienții au mai multă încredere într-un medic pedant decât într-unul cu o ținută neglijentă.

– Unde ai fost?

– Prin împrejurimi. Griff și-a dat jos haina de pe umeri. Am avut treabă.

– Ai fost cu ea?

– Trebuie să-ți amintesc că sunt un bărbat matur? Nu te interesează cu cine mă văd.

– Te rog să vii în bibliotecă, a spuse Norman iritat. Vreau să vorbim.

Griff s-a îndreptat spre scări.

– Sunt frânt. Nu putem vorbi dimineață?

– Prefer să vorbim acum.

Din respect pentru tot ce făcuse Norman pentru el mai degrabă decât din teamă, Griff s-a întors în bibliotecă. Imediat ce au intrat, Norman s-a dezlănțuit.

– Nu m-am purtat bine cu tine?

Griff l-a ocolit pe Norman ca să se așeze pe un scaun tapițat.

– Știi bine că te-ai purtat.

– Și totuși, consideri de cuviință să mă insulți în fața colegilor mei, în fața întregii Londrei.

– Să înțeleg că este vorba despre jurnalul medical, s-a frecat Griff la ochi.

– Știi al naibii de bine că despre asta este vorba.

– Ce voiai să fac, Norman? a întrebat el, exasperat. Ai insultat-o public, i-ai pus la îndoială reputația. Practic, ai numit-o curvă.

Scanned with CamScanner

– Probabil că nu m-ai prins în cea mai bună zi, dar reacția ta a fost exagerată. Norman s-a sprijinit de marginea scaunului. Face parte din clasa de mijloc, nu am insultat o lady.

Griff și-a ferecat gura, încercând din răsputeri să se calmeze.

– Nu vreau să te rănesc, Norman. Amândoi știm că ești singura familie pe care o mai am.

Norman s-a înroșit.

– Și, cu toate astea, mă tratezi astfel.

– Am spus adevărul. A trebuit să repar prejudiciul pe care l-ai adus reputației ei în momentul în care ai atacat-o public.

– Am fost alături de tine când nimeni altcineva din familia ta nu a făcut-o.

– Da, așa a fost și-ți sunt recunoscător.

– Nu vreau să te simți îndatorat. Ești ca un fiu pentru mine. Tot ce-ți cer este puțină loialitate.

– O ai, necondiționat. Dar nu voi sta cu mâinile-n sân să te privesc cum distrugi reputația unei femei care nu merită asta.

– Nu vezi că este periculoasă? l-a implorat Norman. Sau cel puțin incompetentă. I-a dislocat încheietura mâinii lui Mansfield.

– Poate că nu a fost un accident.

– Ce vrei să spui? Norman și-a mijit privirea. Crezi că tămăduitoarea de oase i-a dislocat intenționat încheietura mâinii lui Mansfield? Este și mai grav.

– Nu am spus asta. Tot ce vreau să sugerez este că ai auzit doar versiunea lui Mansfield.

Norman a ridicat mâinile.

– Renunț. Nu se mai poate discuta cu tine în ceea ce o privește. Măcar relația ta cu ea s-a încheiat. Tratamentul tău s-a terminat, corect?

– Da.

– Să îndrăznesc să sper că nu ai de gând să te mai vezi cu ea?

– Sunt un om matur, a spus el rece. Sunt singurul în măsură să decid cu cine vreau să relaționez.

– Înseamnă că ai de gând să continui legătura cu tămăduitoarea de oase?

– Nu mă forța să aleg, Norman.

– Te forțez să alegi? Neîncrederea a cuprins chipul lui Norman. De parcă ai putea alege între mine, care te-am crescut ca pe propriul

Scanned with CamScanner

meu fiu, încă de când aveai doar cincisprezece ani, și o femeie străină, pe care ai cunoscut-o acum câteva săptămâni.

– Ce vrei sa fac? Să recunosc ceea ce este evident? Că îți sunt dator? Să te răsplătesc pentru toți anii aceștia? a întrebat el.

– Bineînțeles că nu. Nu-mi ești dator. Totuși, nu pot să accept să te muți din casa mea direct în a ei. Este ofensa supremă care-mi dovedește că nu mă respecți.

– Foarte bine.

Griff s-a ridicat în picioare.

Norman l-a urmărit cu atenție.

– Foarte bine ce? Rămâne stabilit că nu o s-o mai vezi?

– E timpul să nu mai profit de bunăvoința ta.

– Ce înseamnă asta?

– Mă mut.

– Nu fi ridicol! Norman s-a ridicat în picioare. Unde te duci? Vrei te muți împreună cu femeia aceea?

S-a îndreptat spre ușă.

– Nu, mă duc acasă.

– La Bell Cottage, la țară? Norman venea în spatele lui. Pleci din Londra?

Griff a făcut o pauză. Întorcându-se spre fostul său tutore, și-a pus o mână pe umărul lui Norman.

– Îți mulțumesc pentru grija ta față de mine. Îți voi fi mereu recunoscător, dar a sosit momentul să stau singur. Amândoi știm că a durat prea mult.

– Unde vei locui?

– Mă întorc acasă, în Cavendish Square. Este momentul să redeschid Haven House.

– Încă nu am găsit nimic. Nimeni care să fi plătit serviciile tatălui tău în bijuterii.

Hanna și-a ridicat privirea din cel mai recent registru care conținea dosarele pacienților lui *baba*.

– Mai sunt multe dosare de studiat.

Ea și Griff deciseseră să se întâlnească la dispensar pentru a continua să le revizuiască. Amândoi abia așteptaseră să scape de privirea critică a lui *Citi*, recent întoarsă de la vărul ei.

Scanned with CamScanner

El a așezat un registru deoparte. Hanna era dureros de departe de fiecare mișcare, fiecare respirație, fiecare oftat de-al lui. Ar fi fost ușor să se lase în voia sentimentelor dacă nu ar fost Lucy, care stătea în fața lor, pe unul dintre scaunele situate lângă intrare.

– Ne-ar ajuta dacă am ști data la care a primit bijuteriile tatăl tău, a spus Griff.

– Dar nu știm de când le avea. Hanna a întors pagina, continuând să studieze dosarele. Deci, trebuie să parcurgem toate înregistrările făcute în intervalul de timp scurs între moartea părinților tăi și cea a tatălui meu.

Griff a dat din cap.

– Tatăl tău ar fi putut primi bijuteriile oricând în acea perioadă. El a aruncat de-o parte registrul pe masa de examinare unde erau așezați. Dar mă tem că va trebui să reluăm asta mâine, dacă ai timp.

– Pleci? a spus ea dezamăgită. Atât de repede?

– Mă tem ca da. Astăzi mă mut.

– Pleci din Londra? i s-a strâns ei stomacul.

– Nu, doar din casa doctorului Pratt.

– Serios?

– Era și timpul, a spus el înviorat.

– Din cauza interviului pe care l-ai acordat jurnalului medical, nu-i așa? Hannei nu-i plăcea fostul tutore al lui Griff, dar înțelegea că el era singura familie adevărată a lui Griff, din moment ce surorile lui aleseseră să nu-l mai viziteze. Îmi pare rău dacă asta a provocat o ruptură între voi.

– Să nu-ți pară. A venit momentul să mă întorc la Haven House.

– Haven House?

– Casa familiei mele... ă... casa mea din Mayfair. Obișnuiam să o consider casa părinților mei. Dar acum este a mea, de mai mult de un deceniu. Este timpul să-mi revendic moștenirea.

– Dacă ai propria ta casă aici, de ce stai cu doctorul Pratt când vii la Londra?

– Atât Haven House, cât și conacul Ashby, reședința noastră de la țară, au fost închise după crime, s-a strâmbat el. Nu puteam suporta gândul să mă întorc în acele locuri în care fusesem cândva atât de fericit.

L-a condus din birou până la intrarea principală.

Scanned with CamScanner

– De ce nu îți vizitezi surorile mai des? Hanna se întâlnea cu cei din propria familie tot timpul. Mult prea mult. Adesea simțea că nu poate rămâne o clipă singură. Ar putea să îți aline suferința.

Maxilarul i s-a încordat.

– Așa cum ți-am mai spus, nu a fost alegerea mea. Oricum, lucrurile mele sunt transportate la Haven House în timp ce vorbim, așa că trebuie să plec.

Clopoțelul de deasupra ușii a sunat. Evan a intrat aducând un pachet.

– O altă livrare. Asta înseamnă provizii. Cineva a lăsat-o afară.

– Evan, îți amintești de lordul Griffin, a spus Hanna.

Evan și Grîff s-au uitat unul la celălalt.

– Desigur. Evan s-a înclinat. Bună ziua!

– Bună ziua! Privirea înghețată a lui Griff l-a studiat. Ești aici pentru o consultație?

Evan și-a arătat dinții.

– Nu. Încă nu consultăm pacienți.

– *Noi*?

– Doctorul Bridges este partenerul meu, a spus Hanna. Vom lucra împreună când vom deschide dispensarul.

– Nu am știut. Griff nu părea prea bucuros. Și bunica ta este de acord?

– Sigur că nu. Ea nu a fost de acord nici să te tratez pe tine, dar sper să o fac să se răzgândească.

– Înțeleg.

Griff l-a țintuit cu privirea pe Evan, care i-a susținut-o fără să clipească.

– Griff, a spus Hanna, parcă mi-ai spus că trebuie să pleci, nu?

I-a mai aruncat lui Evan o ultimă privire.

– Da, trebuie. La revedere!

Evan se uita prin vitrina magazinului, privindu-l pe Griff cum se îndepărta pe stradă.

– Ce știi despre el?

– Nu înțeleg unde bați. Hanna a început să despacheteze cărțile pe care le adusese din biroul lui *baba* la dispensar. Știi că mi-a fost pacient.

Evan a ridicat din sprâncene.

Scanned with CamScanner

– Nimic altceva?

– Ăsta este un interogatoriu? l-a întrebat ea în glumă.

Hanna nu știa cum să răspundă la întrebarea lui Evan. Nu avea de gând să-i vorbească despre bijuterii.

– Am pus câteva întrebări. Mai vrei să rearanjezi mesele de consultații?

– Da, aș vrea. Ea l-a privit cum împinge masa de consultații. Ce fel de întrebări?

– Am întrebat despre acest bărbat și despre reputația lui. Cum ți se pare?

Ea a studiat poziția mesei.

– Poate o miști puțin mai spre stânga. Ai pus întrebări despre lordul Griffin? Hanna a lăsat cartea pe care o avea în mână. Și? Ce ai aflat?

– Părinții lui au fost uciși.

– Mi-a spus.

Evan a mutat masa spre stânga.

– Ți-a spus și că au fost înjunghiați? Că s-au luptat pentru viețile lor?

– Nu. Tremura. Desigur, nu ar intra în astfel de detalii. Nu este un subiect potrivit pentru o conversație politicoasă.

– Poate că preferă să nu vorbească despre asta pentru că majoritatea oamenilor consideră că el a comis crimele.

– Poftim? Ea a pufnit neîncrezătoare. Este o prostie. Era doar un băiat.

– De cincisprezece ani. Destul de tânăr, dar nu un copil. Evan și-a îndreptat spatele, cu privirea țintuită pe masa de consultații. Griffin a susținut că a dormit în timpul atacurilor. Că nu a văzut și nu a auzit nimic, chiar dacă a fost evident că părinții lui nu au murit fără să se apere.

– Dacă frații mei pot fi un reper pentru tine, băieții de vârsta asta pot dormi neîntorși, indiferent de ce se întâmplă în jurul lor.

– Nu a existat nici un semn de intrare forțată. Fără ferestre sau uși sparte. Servitorii i-au spus magistratului că ușile și ferestrele se încuiau înainte ca personalul să meargă la culcare.

– Vrei să spui că cineva care era în casă în acel moment a fost agresorul? Dar servitorii?

Evan a făcut un semn spre masă.

Scanned with CamScanner

– E bine?

– Perfect, a dat ea din cap.

– Majoritatea servitorilor erau plecați. Unul dintre lachei se căsătorea și petrecerea se ținea în sat, iar personalul avea câteva ore libere pentru a participa la ceremonie. Singurul membru al personalului care se afla acasă în acea noapte a fost o menajeră. Ea nu a auzit nimic. Camera ei era departe de aripa care adăpostea apartamentele familiei. O femeie singură cu greu putea ataca și ucide doi oameni care s-au luptat. Nu avea nici o zgârietură. Dar nu se poate spune același lucru despre vicontele tău.

– Ce vrei să spui?

– Avea zgârieturi proaspete pe spate. A susținut că s-a zgâriat în niște ramuri de copac.

– Presupun că te-ai alege cu mai mult decât câteva zgârieturi pe spate dacă ai ataca și ai ucide două persoane cu un cuțit.

– Cu siguranță ești o susținătoare înfocată.

Ea și-a întors privirea.

– Este îngrozitor să presupunem că un băiat și-ar putea ucide propriii părinți într-un mod atât de brutal.

– Am crezut că ar trebui să știi.

– Se pare că te-ai străduit să strângi comentarii denigratoare despre lordul Griffin.

– Se pare că îți cam dă târcoale.

Hanna nu dorea să-i dea lui Evan detalii despre faptul că luaseră din nou la mână toate dosarele.

– Mai avem niște treburi de terminat. Asta e tot. Odată lămurite toate problemele, lordul Griffin se va întoarce la Mayfair, iar tu și cu mine vom rămâne aici, să tratăm pacienții.

– Având în vedere felul în care se uită la tine, mă îndoiesc că vei scăpa de el atât de ușor.

– Nu fi ridicol. Nu va face așa ceva.

– Dacă spui tu.

I-a cercetat chipul lui Evan. Se îmbujorase.

– Ce-i cu tine?

– Nu am nimic, ți se pare, a spuse Evan în zeflemea, în timp ce muta și a doua masă de examinare.

Scanned with CamScanner

Capitolul 13

– Ați angajat un valet, milord? l-a întrebat Wright, majordomul, pe Griff.

Griff a studiat dormitorul tatălui său. Dormitorul *lui* de acum înainte. Dulapul care i se păruse masiv lui Griff în timpul copilăriei nu mai era deloc la fel. Patul cu baldachin, cu siguranță nu era la fel de masiv precum cel din amintirile lui. Ochii i-au rămas pironiți pe baldachinul din cașmir vișiniu.

– Ai schimbat cuverturile de pat?

– Da, milord. Cele vechi erau destul de uzate.

– Desigur.

În mintea lui Griff, Haven House înghețase în timp, neschimbată din acel moment, în urmă cu paisprezece ani, când el și părinții lui au plecat pe neașteptate pentru câteva zile la țară. A inhalat parfumul curat de lămâie și ceară de albine și a simțit căldura soarelui de după-amiază târzie care se revărsa prin ferestre.

De ani întregi, amânase reîntoarcerea în acest loc în care erau păstrate cu sfințenie unele dintre cele mai dragi amintiri de familie ale sale. Dar casa nu îi lăsa impresia unui mausoleu. Spre surprinderea lui, încă se simțea ca acasă.

– Și nu, nu am un valet.

– Vreți să fac eu anunț pentru unul, milord? Între timp, pot desemna un lacheu care să vă ajute.

– Mi-l poți trimite pe Felix? a întrebat el, amintindu-și de lacheul preferat al tinereții sale. Este disponibil, nu-i așa? L-am văzut ieri după-amiază.

– Desigur, milord. S-a oprit. Nu am convocat personalul pentru a vă întâmpina cu ocazia întoarcerii oficiale la Haven. M-am gândit că ați prefera să alegeți singur momentul prielnic ca să vă adresați personalului. Când vă veți simți pregătit, asta am vrut să spun.

În mod normal, ori de câte ori tatăl lui Griff se întorcea de la moșie, personalul se alinia în holul de la intrare pentru a-l saluta.

Scanned with CamScanner

Griff era ușurat că Wright nu adunase servitorii, faptul că revenise la Haven fusese suficient de emoționant.

– Da, mulțumesc, și cred că Felix se va descurca în acest rol, a spus Griff. Îmi va prinde bine să am o față cunoscută pe lângă mine.

– Veți constata, milord, că există mai mulți membri ai personalului care își amintesc cu mare drag de dumneavoastră și sunt dornici să vă ureze bun venit.

Lui Griff nu îi trecuse niciodată prin minte că i-ar fi putut fi dor de servitorii tatălui său. Personalul *lui* acum. Cum ar fi fost dacă s-ar fi întors acasă, la Haven, imediat după crime? În acel moment, era împovărat de durere și vinovăție. Poate că, dacă ar fi fost acasă, l-ar fi ajutat, poate că surorile lui ar fi fost prezente în viața lui.

Privirea i-a rămas pe ușa închisă care ducea în camera alăturată, cea care aparținuse mamei.

– Și camerele vicontesei? Și acolo au fost schimbate cuverturile?

– Da, milord. Menajera a înlocuit cuverturile de pat și husele.

S-a apropiat și a pus mâna pe mânerul de alamă al ușii. S-a oprit și a tras aer în piept. Apoi a întors mânerul și a deschis ușa copilăriei lui. Petrecuse mult timp în acest dormitor, jucându-se pe podea în timp ce mama lui se îmbrăca. Se îmbrățișase în pat cu ambii părinți ori de câte ori fugea din camera copiilor în miezul nopții, după un vis urât. Masa de toaletă a mamei era încă aici, dar loțiunile și periile de păr care obișnuiau să fie aranjate pe suprafața măsuței de toaletă dispăruseră de mult. Griff s-a uitat după scaunul tapițat de lângă fereastră. Scaunul tatălui său. Era încă acolo, dar avea o tapițerie nouă, una cu păsări.

– Păsări.

– Într-adevăr, milord. Eu și doamna Tanner ne-am gândit că ar putea fi o modalitate potrivită de a-i aduce un omagiu vicontesei.

– Doamna Tanner? Menajera? Mai este aici?

– Nu, milord. A plecat să o slujească pe Lady Dorcas acum câțiva ani.

– Acum lucrează pentru sora mea?

– Da, milord. Doamna Tanner a spus că reședința era mult prea liniștită după...

Wright nu și-a terminat fraza. Nici nu era nevoie.

Griff a deschis dulapul. Era gol.

– Unde sunt hainele mamei?

Scanned with CamScanner

– Doamnele Maria, Winifred și Dorcas au venit la câteva săptămâni după... tragedie și le-au triat pe toate.

– Surorile mele au fost aici?

– Da, milord. Au luat ce au considerat de cuviință și au împărțit restul. Au fost foarte generoase cu personalul.

Și nu l-au chemat și pe Griff să li se alăture? *Pentru că ele au dat vina pe tine.* A înghițit în sec. Griff nu le reproșa faptul că nu voiau să mai aibă nimic de-a face cu el. Dar trădarea lui Dorcas l-a durut cel mai mult. Ea era cea mai apropiată de el, între ei fiind o diferență de patru ani, în timp ce Maria și Winifred erau mult mai mari.

– Cu excepția bijuteriilor de familie, a adăugat Wright. Bineînțeles, acestea rămân în custodia familiei. Aparțin viitoarei vicontese și viitorilor moștenitori ai titlului.

– Și lucrurile tatălui meu? Griff a închis ușa dulapului. Maria, Winifred și Dorcas le-au împărțit și pe acestea?

– Nu, milord. Surorile dumneavoastră au cerut ca lucrurile domniei sale să fie împachetate și puse deoparte, urmând ca dumneavoastră să decideți ce faceți cu ele. Wright și-a dres glasul. Bineînțeles, nu ne așteptam să lipsiți atât de mult.

– E clar că am dat dovadă de neglijență. Griff fusese atât de copleșit de propria lui durere, încât nu-și dăduse seama că existau oameni care depindeau de el. Poate că era timpul să înceteze să-i dezamăgească. Respirând adânc, s-a întors cu fața spre majordom. De acum încolo sunt aici și am de gând să-mi îndeplinesc obligațiile.

– Foarte bine, milord. Ochii lui Wright s-au luminat. S-a înclinat și s-a îndreptat spre ușă. S-a oprit și s-a întors către Griff. Dacă-mi permiteți, milord, aș vrea să vă transmit cât de încântați suntem că v-ați întors printre noi în cele din urmă.

– Mulțumesc, Wright. Griff a examinat camera mamei. Prezența ei încă mai stăruia în încăpere. Aproape că îi simțea parfumul. Mă simt bine că sunt în sfârșit acasă. Spre surprinderea lui Griff, acesta era adevărul. Și Wright?

Majordomul a făcut o pauză.

– Milord?

– Te rog să aduni personalul. Mă voi întâlni cu ei în holul din față într-un sfert de oră.

*

Scanned with CamScanner

Hanna era la dispensar, în biroul din spate, studiind înregistrările lui *baba*, când a auzit clopoțelul de la ușa de la intrare. S-a înveselit. Spera să fie Griff, care nu mai venise de trei zile.

– Vin acum, a strigat ea, mișcându-se rapid, îndreptându-și corsajul și scuturându-și fustele. Nu aștepta pe nimeni altcineva. Evan era ocupat să-și consulte pacienții la vechiul lui cabinet.

– Mă întrebam unde... Ea s-a oprit, rămânând blocată. *Citi* și frații ei, Rafi și Elias, erau pironiți în mijlocul dispensarului. O, bună!

– Ce te întrebai? a întrebat-o Rafi.

– Mă întrebam... cine ar fi putut să fie. S-a străduit să-și ascundă dezamăgirea din voce. Nu așteptam pe nimeni.

– Păreai destul de veselă, a observat Rafi.

Elias și-a strâns buzele în timp ce cerceta încăperea.

– Pare a fi un dispensar adevărat.

– Așa ar trebui, a răspuns ea. Exact asta și este.

– Foarte frumos.

Rafi a sărit pe o masă de consultații.

– Chiar ai învățat atât de multe de la *baba* încât să poți să vindeci singură pacienții?

– Am fost ucenica lui *baba* timp de mai bine de un deceniu, de când aveam unsprezece ani. Hanna n-o scăpa din ochi pe *Citi* în timp ce bătrâna se mișca prin încăpere, cercetând tot ce vedea. Am stat lângă el la fiecare pacient.

Citi și-a trecut o mână peste masa de consultație aflată vizavi de cea pe care stătea Rafi.

– Și, în tot acest timp, Ali te-a învățat cum să devii o vindecătoare?

– Da. Hanna și-a rezemat șoldurile de masa de lângă Rafi. A spus că am un talent înnăscut pentru această profesie.

– *Baba* al tău ne-a spus că tu doar te joci, s-a oprit *Citi* pentru a examina borcanele și instrumentele așezate deasupra mesei de toaletă.

– Știu. Hanna și-a încrucișat brațele peste piept, cu nervii încordați. A spus că ar trebui să păstrăm secretul pentru că tu și mama nu ați fi fost de acord.

– Dar, în tot acest timp tu te-ai uitat și ai învățat. *Citi* a deschis sertarul de sus al mesei de toaletă și a dat scurt din cap ca pentru sine, în timp ce examina cu atenție cârpele și bandajele curate stivuite cu grijă. Ați mințit amândoi.

Scanned with CamScanner

– Ai grijă, a murmurat Elias în timp ce se poziționa de cealaltă parte a Hannei. Oricând poate să facă o criză de nervi.

Chiar dacă frații ei glumeau, ei au flancat-o pe Hanna, protejând-o în tăcere.

Umerii Hannei s-au tensionat. Nu ceruse niciodată în mod explicit binecuvântarea familiei când a fost vorba să își îndeplinească visul și să deschidă dispensarul. Le-ar fi fost mai greu să obiecteze odată ce clinica ar fi fost deschisă. Nu dorise să le dea ocazia de a-i interzice să facă asta. Fusese o acțiune riscantă, dar analizase bine situația. La douăzeci și șase de ani, era o fată bătrână. De-a lungul anilor, ofertele venite din partea pretendenților săi arabi se împuținaseră. *Citi* și mama nu mai puteau fi convinse cu adevărat că și-ar mai fi putut găsi o partidă decentă la vârsta ei. Mai bine și-ar fi îndreptat eforturile asupra căsătoriei surorii ei mai mici, Fiona Kate, și să o lase pe Hanna să se ocupe de dispensar.

– *Baba* încerca doar să păstreze liniștea în familie, i-a spus Hanna lui *Citi*.

– Și tu? Pentru prima dată de când intrase în dispensar, *Citi* și-a privit în ochi nepoata. Ce făceai?

– Măcar ești mai rapidă decât ea, i-a spus Rafi pe un ton scăzut, în caz că te hotărăști să fugi.

Hanna a simțit că un roi de fluturi se zbătea în pieptul ei.

– Când aveam cincisprezece ani, *baba* mi-a permis să încep să-i tratez pe unii dintre pacienți sub supravegherea lui. Mi-am dat seama că destinul meu este să fiu o tămăduitoare de oase.

A tresărit când a terminat fraza care ar fi putut realmente să o scoată din sărite pe *Citi*.

Un zgomot înăbușit s-a auzit din gâtul lui Elias.

– Asta a pus capac. Slavă Domnului că nu-și poate scoate pantoful prea rapid pentru a-l arunca spre tine.

Își petrecuseră copilăria încercând să se ferească de papucii zburători ai lui *Citi* și ai mamei lor. Ambele femei au dovedit o precizie excelentă atunci când era vorba să arunce cu papucii în direcția oricărui copil care dădea dovadă de lipsă de respect sau încălca vreo regulă. Ca totul să fie și mai umilitor, vinovatul era nevoit să returneze pantoful proprietarului său, riscând să fie lovit din nou, doar că de data aceasta, de la mică distanță.

Scanned with CamScanner

– Pe vremea mea, nu ne era permis să facem alegeri. *Citi* s-a așezat cu greu pe un scaun din zona de așteptare. Vocea ei era nostalgică. Trebuia să ne căsătorim, să facem copii, să gătim și să facem curat. Nu am putut niciodată să alegem.

– Ce se întâmplă? a mormăit Rafi. Fără proiectile? Fără blesteme?

Citi privea prin vitrina localului.

– Nimeni nu ne-a întrebat niciodată pe noi, fetele, ce vrem.

– Ca să fim corecți, i-a murmurat Elias Hannei, nici pe tine nu te-a întrebat nimeni ce vrei. Ai luat ce ai vrut.

Starea ciudată de spirit a lui *Citi*, mai degrabă melancolică, decât acuzatoare, a neliniștit-o pe Hanna. Nu se mai confruntase niciodată cu aceasta latură a bunicii ei. Simțind că pericolul de a mai fi nimerită de un pantof s-a îndepărtat, s-a apropiat să se așeze lângă ea.

– Nu am intenționat niciodată să mint sau să fiu lipsită de respect. M-am lăsat dusă de vârtejul acesta. M-am apucat de așezarea oaselor încă de la bun început. Am fost bună la asta. M-a făcut să fiu mândră de mine că excelez într-o meserie care ajută oamenii.

– O fată ar trebui să se căsătorească. Ea nu e împlinită fără soț și copii.

– *Acesta* este visul meu, a spus Hanna. Și fetele merită să aibă visuri, nu crezi? Și să încerce să le realizeze. Care au fost visurile tale?

Hannei nu-i trecuse niciodată prin minte să o întrebe până în acel moment.

– *Indari, Citi*, nu știu, a răsuflat bătrâna adânc. Nu-mi amintesc. Nimeni nu și-a imaginat că fetele pot să aibă visuri în acea vreme, așa că nu mi-am bătut capul cu asta.

Dragostea pentru bunica ei a înmugurit în pieptul Hannei.

– Vreau doar să fiu o tămăduitoare de oase. Hanna și-a pus mâna peste mâna deformată, plină de vene a lui *Citi*. Sunt foarte bună. *Baba* îmi spunea mereu asta. Mă înțelegi, nu?

– Nu contează dacă eu te înțeleg. Privirea lui *Citi* a susținut-o pe a ei. Așteaptă doar până când mama ta va afla.

– Milord, aveți un vizitator.

Griff abia l-a auzit pe majordom. Era prea cufundat în amintiri după ce își petrecuse două zile examinând lucrurile tatălui său, redescoperind persoana pe care Griff nu avusese șansa să o cunoască

Scanned with CamScanner

la maturitate. Wright păstrase tot. Mai mult de o duzină de cravate, câteva perechi de mănuși, hainele în nuanțe închise, de seară, și ținutele de zi, din lână. Și ceasul de buzunar al tatălui său.

Tata nu pleca niciodată de acasă fără ceasul lui unicat, auriu cu argintiu, atașat de o panglică de culoare vișiniu-închis. Scosese ceasul din buzunarul mic de la brâu de nenumărate ori, pentru a se uita la el în timp ce o aștepta pe mama, în capul scărilor. *A trecut un sfert de oră, Caroline*, obișnuia el să o strige. *Trebuia să fim deja acolo.* Mama avea tendința să întârzie. Obișnuia să-l tachineze pe tata pentru că insista mereu să ajungă nepermis de devreme.

– Milord, și-a dres Wright glasul.

Griff și-a îndepărtat privirea de la ceasul tatălui.

– Da?

– Aveți un vizitator.

– Adevărat? Cine știe că sunt aici?

– Toată lumea din Mayfair, milord.

– Poftim? Cum?

– Zvonurile se răspândesc cu viteză în înalta societate.

– Vrei să spui că întregul oraș știe că m-am mutat la Haven?

– Cred că aceasta ar fi o descriere exactă a situației, milord.

– Cine e? Cine a venit?

– Lady Winters dorește să vă viziteze.

– Cine naiba este Lady Winters?

– Milord, poate că v-o amintiți ca fiind Lady Selina.

Griff a înlemnit.

– Selina este aici?

Trecutul îl asalta pe neașteptate.

– Vreți să-i spun că nu primiți vizite?

– Nu, nu e cazul. Unde ai condus-o? s-a ridicat el în picioare.

– Momentan se află în salonul din față, milord.

Selina s-ar amuza dacă ar alege să o întâmpine într-o încăpere atât de oficială.

– O s-o primesc în sufrageria de la etaj.

Exact ca înainte.

– Foarte bine, milord. Să vă aducă ceaiul sau, a făcut el o pauză plină de înțeles, o tavă întreagă de ceai?

– Ce mă sfătuiești?

Griff a încercat să descifreze mesajul majordomului.

Scanned with CamScanner

– Depinde cât de mult vreți să dureze vizita. Doar ceaiul, cu o singură farfurie de biscuiți este, în general, mai rapid. Dacă înțelegeți ce vreau să zic.

– Da, înțeleg.

Nu o mai văzuse pe Selina de paisprezece ani. Poate că devenise vreo acritură, deși nu-și putea imagina așa ceva. Încă.

– Poate că ar trebui să alegem varianta mai rapidă. Doar pentru a fi în siguranță.

– Foarte bine, milord. Atunci, rămâne doar ceai și biscuiți.

Câteva minute mai târziu, Griff i s-a alăturat Selinei în sufrageria familiei. S-a apropiat imediat, un zâmbet imens înseninându-i chipul. Cu părul ei auriu și trăsăturile aristocrate, partenera lui de șotii din copilărie se transformase într-o o femeie frumoasă.

– Tommy, a spus ea.

– Selina, i-a cuprins el ambele mâini, sărutându-i obrazul moale.

Mirosea a parfumuri scumpe și a șampon. Arăta mai degrabă ca o femeie în floarea vârstei, decât a fata băiețoasă pe care și-o aducea aminte.

– Ce bine că te revăd!

Vorbise serios. În loc să-i stârnească cele mai teribile amintiri, așa cum se temuse, prezența Selinei îi amintea de vremurile fericite.

– A trecut prea mult timp. Îi ținea mâinile în lateral în timp ce îl examina. Uită-te la tine. Mama a spus mereu că o să te faci un bărbat frumos când te vei maturiza.

– Serios? Mamele lor fuseseră cele mai bune prietene. Și tu ce i-ai spus?

Ea i-a dat drumul la mâini.

– Am fost un pic mai sceptică.

– Observ că nu te-ai schimbat, a pufnit el. Ce mai face mama ta?

– La fel de neobosită ca întotdeauna. Ea este cea care mi-a spus că în sfârșit ai redeschis reședința Haven.

Un lacheu a intrat cu ceaiul și i-a servit, sub privirea atentă a lui Wright. De îndată ce au rămas din nou singuri, Selina a izbucnit în râs.

– Doar ceai și biscuiți? Ai de gând să scapi repede de mine, nu?

Obrajii i s-au aprins.

– Există cumva un cod secret al celor din înalta societate de care eu n-am habar?

Scanned with CamScanner

– Nu, a fost ceva inventat de Lady Caroline. Ea și mama obișnuiau să facă glume pe acest subiect.

– Într-adevăr? Mama obișnuia să-i trateze mai expeditiv pe oaspeții de care dorea să scape rapid? Habar n-am avut.

– Ești băiat. Băieții nu observă astfel de lucruri. Ea a făcut o pauză, expresia ei devenind mai serioasă. Ce mai faci? Serios acum.

– Sunt bine. Spunea adevărul. Umărul lui nu era singurul lucru care se vindeca. Regret că nu m-am întors acasă mai devreme.

– De ce nu ai făcut-o?

– Am crezut că va fi plină de fantome. Am descoperit în schimb că este plină de amintiri plăcute.

– Am ezitat să vin să te vizitez. Mi-a fost teamă că ai putea să mă învinovățești.

– Este ridicol. Nu ești vinovată de nimic.

Una din sprâncene i s-a ridicat.

– Amândoi știm că nu este adevărat. Dar nu regret.

– Nici eu. Privind-o, a simțit un val de afecțiune. Selina făcuse parte din viața lui de când își amintea. M-am simțit onorat.

– Ai plătit prețul.

– Unul dintre noi trebuia să-l plătească.

– Îmi pare rău că a trebuit să fii tu. Ar fi trebuit să fiu mai curajoasă.

– Prostii. Ar fi fost un adevărat dezastru. El a luat-o de mână și a condus-o spre canapea. Să lăsăm deoparte trecutul.

Ochii ei au sclipit.

– Câteva episoade au fost totuși destul de memorabile.

– Îmi amintesc. A simțit cum se înroșește. Am fost acolo.

Ea a râs, iar el i-a strâns mâna. Toți anii petrecuți separați unul de celălalt dispăruseră, lăsând loc unei plăcute familiarități. Selina era încă aceeași persoană pe care o știa. Și, ca printr-un miracol, Griff a început să se simtă din nou bine în pielea lui.

– Să ne servim din mica noastră porție de ceai și biscuiți în timp ce mă pui la curent cu tot ce ți s-a mai întâmplat.

– Ce vrei să știi?

S-a așezat lângă el pe canapea.

– Tot. Cum ți-a fost? Soțul tău este bun cu tine?

– A fost.

Scanned with CamScanner

– A fost?

– Da, sunt liberă de orice obligații în acest moment. Sunt văduvă.

Hanna nu-și putea lua ochii de la apariția fascinantă care cobora scara impunătoare la brațul lui Griff. Era blondă, cu pielea deschisă și îmbrăcată foarte elegant. Evident, o lady. Chipul lui Griff strălucea în timp ce conversa extrem de familiar cu femeia, amândoi cu capetele înclinate. Mâna lui era așezată peste a doamnei, care se sprijinea de brațul lui. Erau atât de captivați unul de celălalt, încât nu au observat imediat că Hanna și Rafi stăteau în holul din față.

Scena care se derula în fața ochilor a lovit-o pe Hanna ca un pumn în stomac. Această femeie, cu alură de regină, era motivul pentru care Griff lipsea de câteva zile. Ce proastă fusese să-și facă griji pentru el. Evident că fusese ocupat cu altceva.

Regreta că își convinsese fratele să o însoțească în Cavendish Square, sub pretextul de a-i returna colierul. Griff locuia în cea mai frumoasă zonă din cel mai frumos cartier al Londrei. Era atât de elitist, încât cei care locuiau acolo puteau fi asimilați familiei regale, chiar dacă nu aveau sânge albastru. Fusese ca un soi de avertisment că ea și Griff trăiau în două lumi diferite, care s-ar fi putut atinge, dar nu s-ar fi putut amesteca niciodată.

Grandoarea casei era destul de intimidantă. Ca să nu mai vorbim de acel majordom extrem de sever care se uitase de sus la ei când ceruseră să-l vadă pe Griff. *Voi vedea dacă domnia sa vă primește.* Din tonul lui imperios, era evident că bărbatul țeapăn se aștepta ca răspunsul să fie un nu categoric. Și acum, văzând-o pe această lady la brațul lui Griff...

– *Zay il umar*, a murmurat Rafi în timp ce o privea pe femeie. E frumoasă ca luna.

Când Griff i-a zărit în sfârșit, bucuria i-a licărit în ochi.

– Han... domnișoară Zaydan. Aceasta este cu siguranță o după-amiază plină de surprize plăcute.

Hanna nu știa exact ce însemna asta, dar nu-i plăcea cum suna. Nu trebuia să fie vreun geniu să își imagineze ce se întâmplase între cei doi. Majordomul, care începuse să urce scările, s-a oprit.

– Scuzele mele, Lord Griffin. Această tânără a insistat să vă vadă. Cuvintele au fost rostite cu dispreț. Tocmai veneam să vă întreb.

Scanned with CamScanner

– Nu te îngrijora, Wright. Domnișoara Zaydan este bine-venită aici.

– Foarte bine, milord, a spus majordomul circumspect, înainte de a se face nevăzut într-un colț din apropiere.

Ochii lui Griff s-au încreți la colțuri. Avea fluturi în stomac. Griff nu era în mod normal un bărbat cu sângele fierbinte, dar zâmbetul lui aprinsese un cuptor în interiorul ei. Privirea lui Griff a devenit rece când a dat cu ochii de Rafi.

– Mă tem că nu am avut plăcerea.

– Acesta este fratele meu, Rafi.

– A, s-a înviorat Griff. Ce mai faceți?

– Destul de bine, a răspuns Rafi.

Griff și doamna li s-au alăturat Hannei și lui Rafi în holul din față.

– Permiteți-mi să v-o prezint pe Lady Winters.

– Plăcerea e de partea mea, a spus Rafi, cu ochii mari.

Hanna a rezistat imboldului de a-l lovi cu cotul. Femeia nu era atât de uluitoare. Mai degrabă ar fi zis că fusese cândva. Purta o rochie într-o nuanță veselă, acoperită de o manta și o pălărie elegantă. În rochia ei șteasră de muselină, Hanna se simțea ca o spălătoreasă șleampătă în comparație cu Lady Winters.

– Ce mai faceți? a spus femeia înclinându-și bărbia într-un mod prietenos.

– Ea este domnișoara Zaydan, i-a spuse Griff. Mi-a vindecat o rană de la umăr care m-a chinuit timp de doi ani.

– Adevărat? Lady Winters a privit-o pe Hanna cu interes. Ești un fel de vindecătoare?

– Sunt tămăduitoare de oase, și-a îndreptat Hanna umerii.

– Tămăduitoare de oase? Sprâncenele delicate, de culoarea chihlimbarului ale lui Lady Winters s-au ridicat. Ce interesant!

– Cea mai bună din toată Londra, a adăugat Griff.

– Mărturisesc că nu știu prea multe despre tămăduitorii de oase, a remarcat Lady Winters. Cum ai reușit să-l ajuți pe Excelența Sa?

– A fost o procedură simplă, a spus Hanna. Articulațiile de la umărul și brațul lordului Griffin erau dislocate. I le-am pus la loc.

– Domnișoara Zaydan este modestă, a spus Griff. Am fost la câțiva medici și nici unul dintre ei nu a reușit ce a reușit să facă domnișoara Zaydan în doar câteva săptămâni.

Scanned with CamScanner

– Văd că v-am deranjat, a spus Hanna, dornică să pună capăt întâlnirii stânjenitoare. Era evident că întrerupseseră un moment intim. Plecăm.

– Nu pleca, a făcut Griff un pas spre ea.

Rafi a vorbit și el în același timp.

– Nu ai de gând să-i dai colierul? Nu de asta suntem aici?

– Colierul? a repetat Griff.

– Îmi cer scuze tuturor. Lady Winters s-a întors către Griff. Mă așteaptă mama. Ne va ucide pe amândoi dacă nu ajung la timp.

– Te așteaptă trăsura?

– Nu, îți reamintesc că reședința noastră este la doar patru case mai jos, a spus Lady Winters. Voi merge pe jos.

– Singură? s-a încruntat Griff.

– Aș fi bucuros să o însoțesc pe Lady Winters spre acasă, a spus Rafi atât de nerăbdător, încât Hanna a vrut să-l lovească cu piciorul în genunchi.

– Nu e nevoie, a spus Griff. O voi însoți eu pe doamna.

– Rămâi și rezolvă-ți treburile cu domnișoara Zaydan. Tonul ferm al lui Lady Winters nu a lăsat loc de negociere. Sunt bucuroasă să accept oferta domnului Zaydan de a mă însoți. Este o plimbare de cel mult două minute.

Rafi a părut uluit de norocul care dăduse peste el din senin.

– Aș fi onorat.

Hanna nu-l mai văzuse niciodată pe fratele ei chinuindu-se să intre în grațiile unei femei. Era mai mult decât exasperant. De obicei, fetele se străduiau să-i atragă atenția lui Rafi și nu viceversa.

– Mergem?

Fratele ei i-a oferit brațul lui Lady Winters.

– Desigur.

Și-au luat rămas-bun, iar Lady Winters a plutit spre ușă la brațul lui Rafi, ca o prințesă dintr-un basm.

– Fratele tău pare extrem de fericit, au râs veseli ochii lui Griff.

– Pare a fi în delir, a spus ea cu amărăciune. A uitat complet că ar trebui să mă însoțească.

Griff a râs în hohote. Părea atât de lipsit de griji.

– Selina poate avea acest efect asupra oamenilor.

– Selina?

– Lady Winters.

Scanned with CamScanner

– Înțeleg.

S-a simțit extrem de stânjenită. Cu siguranță se cunoșteau foarte bine. Văzând cât de fericit și de lipsit de griji arăta Griff, neîndoielnic, datorită *Selinei*, Hanna s-a simțit ca o *habla* pentru că își făcuse griji pentru el.

– Am venit să te văd pentru că eram îngrijorată pentru tine, a spus ea. Au trecut trei zile.

– Ți-a fost dor de mine? a zâmbit el.

– Categoric nu. Ea își ținea capul sus, rezistând impulsului de a se ascunde în spatele celei mai apropiate plante din ghiveci. Păreai atât de dornic să parcurgi registrele tatei, încât nu m-am putut abține să nu mă întreb ce s-a întâmplat cu tine.

– Ești sigură că nu ți-a fost dor de mine nici măcar un pic?

Cum îndrăznea să flirteze cu ea când doamna pe care în mod evident o curta tocmai ieșise pe ușă? S-a întors spre ieșire.

– Îl voi aștepta afară pe fratele meu.

– Nu, nu. S-a repezit spre ea și i-a pus cu blândețe o mână pe braț. Atingerea lui i-a ars mâneca. Te rog să mă ierți. Stai. Te rog. Aș vrea să vorbesc cu tine.

– Despre ce?

– Îmi cer scuze că am lipsit. M-am mutat. M-am pus la curent cu responsabilitățile mele de viconte, cu proprietățile mele. Am neglijat multe lucruri.

Inclusiv pe Lady Winters?

– Nu trebuie să-mi dai explicații.

– Totuși, vreau să știi de ce am lipsit. Nu am vrut să mă dai dispărut.

– Presupun că acesta este cursul firesc al lucrurilor.

Văzuse cu ochii ei ce, sau cine, îl ținea pe Griff ocupat la Haven House. Te-ai întors în lumea din care faci parte. Una care ar putea fi la fel de bine la mii de kilometri distanță de Red Lion Square.

– Fratele tău a spus că ai venit să-mi aduci colierul. I-a studiat chipul. De ce?

– Este al tău. Ea a scos colierul din geantă și a simțit un sentiment de regret când i l-a înapoiat. Mai ales știind că va împodobi în curând gâtul lung și grațios al lui Lady Winters. Acum, că știi că este al tău, nu va mai trebui să cumperi unul pentru Lady Winters. Poți să i-l dai pe ăsta.

Scanned with CamScanner

El a acceptat safirul.

– De ce i-aș da Selinei colierul mamei?

– Ea este, evident, doamna pe care o curtezi. Acum îi poți face cadou colierul. Nu este nevoie să mai cumperi altul identic.

Ușa s-a deschis și Rafi s-a năpustit înăuntru. Expresia răvășită și privirea pierdută de pe chipul lui indicau că realizase în cele din urmă că își lăsase sora neînsoțită în casa unui burlac.

– Hanna, aici ești. A răsuflat ușurat. Ești bine?

– Acum mă întrebi? a replicat Hanna, extrem de iritată de ambii bărbați și de pasiunea lor dezgustătoare pentru Lady Winters. Putem pleca.

– Așteaptă, a spus Griff. Nu pleca atât de repede.

– Întâlnirea noastră s-a terminat. La revedere!

Dornică să fugă cât mai repede de acolo, Hanna l-a condus pe fratele ei afară pe ușă, fără să privească înapoi.

Scanned with CamScanner

Capitolul 14

– Acum, atinge-ți degetele de la picioare, a spus Hanna.

Privind prin ușa întredeschisă, Griff a rămas o clipă în prag să urmărească scena care se desfășura în interiorul dispensarului, înainte de a-și face simțită prezența. Annie Peele s-a îndoit din mijloc, cu degetele întinse spre podea.

– Așa?

– E bine, nu-i așa? a întrebat-o doamna Peele pe Hanna.

– Da, excelent. Acum îndreaptă-te și apleacă-te ușor pe spate, a dirijat-o Hanna.

Purta o rochie mov care ar fi putut putea părea demodată pe o altă femeie, dar nu pe ea. Nimic nu putea umbri atitudinea mândră și statura care emana siguranță sau abilitatea cu care își folosea cunoștințele pentru a-i ajuta pe alții.

Annie a urmat instrucțiunile Hannei, întinzându-și mâinile în sus în timp ce se îndoia ușor de spate.

Hanna lua notițe în timp ce o privea pe fată, cu sprânceana încrețită într-un mod absolut delicios. Păreau să fie singure în dispensar.

– Ce se va întâmpla mai departe? a întrebat Annie entuziasmată. Cum voi scăpa de durere?

– Exercițiile și întinderile te vor ajuta. Vei veni să mă vezi de câteva ori pe an pentru un masaj ca să ne asigurăm că totul este în regulă.

Griff a împins ușa mai mult, alegând acel moment pentru a-și anunța prezența. Clopoțelul de deasupra ușii a sunat.

– Ei bine, iată toate doamnele mele preferate adunate la un loc.

Hanna s-a uitat în direcția lui și inima i-a tresărit. Ochii ei întunecați au căzut pe buchetul imens de flori din brațele lui.

– Bună ziua, Lord Griffin!

– Felicitări! Modul oficial în care i se adresase îi spunea tot ce trebuia să știe despre starea ei de spirit. Am auzit că ați deschis porțile dispensarului în această dimineață.

Scanned with CamScanner

– Este o ușurare să-mi tratez pacienții fără ca familia mea să intre și să iasă din biroul meu. Sau ca pacienții mei să mai fie nevoiți să treacă de filtrul lui *Citi* de fiecare dată când vin la consultații.

– Bunica ta nu este chiar persoana potrivită pentru cei slabi de inimă. I-a întins florile. Acestea sunt pentru tine, pentru a marca această ocazie specială.

– Mulțumesc. Ea a acceptat buchetul, însă vechea ei reticență, aceeași de la prima lor întâlnire, era încă sesizabilă.

Griff a privit în spatele ei.

– Și Annie cum se mai simte?

Fata radia de bucurie.

– Mult mai bine, milord. Câteva oase din spate erau deplasate, dar domnișoara Hanna le-a pus înapoi la locul lor.

– Face adevărate minuni, a completat doamna Peele.

– Cu siguranță că așa este.

Privirea tandră a lui Griff a întâlnit-o pe a Hannei.

– Da de unde! Hanna și-a făcut de lucru aranjând florile într-un vas cu apă. Tămăduirea oaselor nu are legătură cu miracolele. Folosesc metode de tratament verificate în timp.

– Ei bine, este miraculos pentru noi. Dar acum, chiar trebuie să plecăm. Doamna Peele a condus-o pe Annie spre ușă. Doctorul Pratt va începe să se întrebe unde sunt.

– Îmi lipsește teribil mâncarea gătită de dumneata, doamnă Peele, a spus Griff.

– Atunci, va trebui să veniți la cină. Doctorul Pratt se simte destul de singur fără dumneavoastră.

– O să vin, a spus Griff. După ce mama și fiica și-au luat rămas-bun și au plecat, Griff s-a întors spre Hanna. Ce mai faci?

– Nu m-am simțit niciodată mai bine. Ea și-a îndreptat umerii de parcă el ar fi provocat-o. Dar tu?

– Mă simt mai bine, acum că sunt aici cu tine. Și-a plimbat privirea prin încăpere. Unde este partenerul tău?

– Evan a trebuit să onoreze o vizită la domiciliu.

– Și servitoarea?

– Lucy are un comision de făcut. Se va întoarce din moment în moment.

– Suntem singuri. În sfârșit.

Evitându-i privirea, ea a șters masa de consultații.

Scanned with CamScanner

– Dar sunt destul de ocupată, așa că, dacă nu te superi...

– Chiar ești? S-a uitat în jur la dispensarul gol. Ocupată, vreau să spun.

– Vrei să-ți spun direct că aș vrea să pleci? l-a înfruntat ea.

– Cel puțin asta ar dovedi că ești sinceră.

– Tu ai fost sincer cu Lady Winters?

– Referitor la ce?

– Doamna ta nobilă știe că ai slăbiciunea de a flirta cu femeile din clasele inferioare? l-a întrebat ea și ochii ei luminoși s-au aprins.

– Nu, nu știe.

Corpul lui a devenit rigid.

– Exact ce-mi închipuiam. Întorcându-i spatele, s-a îndreptat spre biroul din spate. Poți să găsești și singur drumul spre ieșire.

Cu gâtul arzând, a urmat-o.

– Nu am să plec, a spus el cu o vocea dură, rece.

A găsit-o aplecată asupra biroului, cu palmele așezate pe tăblie, sprijinindu-și greutatea corpului.

– Nu mai ai ce căuta aici, a spus ea.

– Știm amândoi că nu este adevărat.

– Întoarce-te la Lady Winters.

Ea s-a întors pentru a-l privi în ochi.

Era geloasă. A simțit o un sentiment de satisfacție.

– Nu am nici un fel de relație cu Lady Winters. Nu o iubesc pe Lady Winters. Nu sunt logodit cu Lady Winters. S-a apropiat mai mult. Nici nu am de gând să mă căsătoresc cu ea. Este o prietenă din copilărie. Nu mă gândesc la ea în felul acesta.

– De ce nu? Și-a încrucișat brațele peste piept. Este evident că este frumoasă.

– Ești singura femeie la care mă gândesc.

– Nu ar trebui să spui astfel de lucruri.

Expresia ei s-a înmuiat.

– Și nu flirtez cu tine. Chiar și să sugerezi asta este o insultă pentru amândoi. Și-a disimulat cu greu furia din voce. Cum putea să creadă așa ceva despre el? Despre ea însăși? Nu ești genul de femeie de care să-și bată joc un bărbat. Ești o femeie pe care un bărbat nu vrea s-o părăsească.

S-a uitat la el.

– Este ridicol.

Scanned with CamScanner

– De ce? s-a apropiat el și mai mult, cu pulsul bătându-i puternic la baza gâtului.

– Pentru că nu poate fi nimic serios între noi.

– Mie mi se pare foarte serios.

– Sunt o fată care muncește, o vindecătoare, fiica unor negustori străini. Ești un viconte născut în puf. Nici nu s-ar putea să fim mai diferiți de atât. Ah!

A luat-o în brațe înainte să-și poată termina fraza.

– Ce faci? a întrebat ea cu răsuflarea tăiată.

– Dacă nu îmi spui că vrei să mă opresc, o să te sărut.

Ea și-a țuguiat buzele. Un fior l-a străbătut în timp ce își așeza gura peste a ei. Aceasta nu era explorarea blândă a ultimului lor sărut. Limba lui s-a repezit imediat în gura ei, mângâind, căutând, devorând.

– Nu mai suntem atât de diferiți acum, nu-i așa? i-a șoptit peste buzele ei moi.

– Mm, a răspuns ea de parcă el ar fi fost un răsfăț delicios.

L-a sărutat înapoi, cu intensitate, hotărâtă, lipsită de experiență. Parcă și-ar fi dorit să asimileze fiecare senzație, fiecare bucățică din el, chiar dacă doar pentru acest moment.

Griff și-ar fi dorit ca această clipă să dureze o veșnicie. Dar rațiunea și-a făcut simțită încet, încet prezența. Nu putea continua în acest mod. Griff s-a retras.

– Nu te opri, a protestat ea.

– Trebuie să ne oprim.

Ea a încremenit.

– Dacă preferi să nu...

– Nu-mi doresc nimic mai mult, a strâns-o el în brațe. Dar nu vreau să profit de tine.

– Vrei să-mi protejezi virtutea, a răsuflat ea frustrată. E ridicol.

– Ce anume?

– Să mi se ceară să-mi păzesc fecioria ca și cum ar fi cel mai important lucru din lume pentru o femeie.

– Nu-mi ușurezi deloc sarcina de a rămâne galant. Îmi este deja destul de greu. Disconfortul din pantalonii lui era dovada vie. Dar nu te voi pune în pericol pentru a-mi satisface nevoile, oricât de puternice ar fi.

– Dar nevoile mele?

Scanned with CamScanner

– Poftim? a clipit el.

– Sunt prea bătrână să mă mai căsătoresc. Indiferent ce s-ar spune, sunt căsătorită cu acest dispensar și cu munca mea. Puțini bărbați vor accepta ca soția lor să fie tămăduitoare de oase.

– Orice bărbat care nu te-ar vrea de soție este un idiot.

– Dar eu sunt totuși o femeie, a continuat ea, cu nevoile unei femei. Mi-ar plăcea să aflu cum este să am o relație fizică cu un bărbat.

Mușchii lui Griff s-au încordat în zona umerilor.

– Ai în minte un anumit bărbat?

– Un domn foarte special. Ea l-a privit de sub genele lungi și întunecate. Un bărbat care trezește în mine lucruri despre care nu știam că există, care mă face să pun la îndoială sacrificiile pe care le-am făcut pentru a putea profesa, și care mă face să-mi reanalizez unele dintre alegerile făcute.

Sângele i-a clocotit de dorință.

– Cum ar fi?

– Nu voi renunța niciodată la așezarea oaselor. Dar vreau să știu cum poate fi o relație între un bărbat și o femeie. Și, din moment ce nu am de gând să mă căsătoresc, de ce să nu ne bucurăm unul de celălalt? Discret, desigur. Nimeni altcineva nu trebuie să știe vreodată.

Respirația lui s-a accelerat.

– Dar reputația ta...

– ...va rămâne nepătată atât timp cât nimeni nu va afla.

Ea făcea ca totul să pară atât de simplu. Nimic nu fusese vreodată simplu în viața lui Griff.

– Nu vreau să crezi că nu te respect.

– Să mă respecți cu adevărat înseamnă să recunoști că sunt o femeie matură care știe ce vrea și care, în acest moment, te dorește.

– Este evident că nu te pricepi să ajuți un bărbat să se comporte ca un gentleman, a înghițit el cu greu.

Ea s-a apropiat de el până când trupurile lor s-au atins.

– Atunci, nu te comporta ca un gentleman, a șoptit ea, ridicându-și buzele pentru a le întâmpina pe ale lui.

Griff a cedat imediat. La urma urmei, nu era vreun sfânt și nimic nu era la fel de irezistibil ca Hanna când își dorea ceva. Buzele lui s-au repezit peste ale ei. S-au explorat unul pe altul cu limba, împerechindu-se, încurcându-se, mângâindu-se. Sărutul a devenit mai puțin blând și mai aprins, mai intens de ambele părți. I-a

Scanned with CamScanner

sărutat pielea până la baza gâtului, înghițind, lingând, gustând din pielea ei fragedă.

Cu vintrele încălzite, el a aplecat-o peste birou, apăsându-și șoldurile peste ale ei, frecându-se de moliciunea ei dulce. Și-a desfăcut coapsele, legănându-i erecția printre fuste. Îndrăzneala ei l-a excitat și mai tare. I-a scos șalul din rochie, dezvăluindu-i decolteul. I-a atins cu limba alunița care îi împodobea pieptul.

– Doamne, nu știi de cât timp îmi doresc să fac asta, a gemut el, mișcându-și buzele în jos până la umflăturile sânilor ei.

– Și eu. Îmi doresc asta de o veșnicie.

Hanna s-a arcuit sub gura lui, oferindu-i sânii.

Sângele îi clocotea în vine. Degetele lui i-au atins decolteul, pielea ei moale și caldă la atingere. El a tras până când sânii ei s-au eliberat. S-a oprit să privească umflăturile cărnoase cu vârfurile lor ascuțite, de caramel.

– Sunt cel mai norocos bărbat, a murmurat el în timp ce gura i s-a închis peste vârful sânului ei, limba sugându-i mamelonul.

Avea un gust sublim, dulce și pământesc. Atât de unic, ca și ea.

Ea a strigat, iar el i-a mângâiat celălalt sân cu mâna, desfătându-și simțurile cu atingerea, gustul și trăirea ei. Hanna s-a zvârcolit sub el, iar un suspin a izbucnit din pieptul ei.

Griff a încremenit.

– Te-am rănit?

– Nu. A auzit lacrimile și emoția din vocea ei. Nu știu ce se întâmplă cu mine. Mă simt de parcă aș fi fost lovită de ceva. Mi se pare că te vreau atât de mult încât mă doare.

– O, scumpo! Tandrețea i-a umplut pieptul. I-a sărutat lacrimile care îi alunecau pe obraji. A fi intim cu cineva poate fi copleșitor.

De fapt, Griff se simțea la rândul lui oarecum depășit. Mai fusese excitat și înainte, dar senzațiile acesta erau diferite. Fiecare atingere, fiecare sărut, fiecare oftat era mult mai intens cu Hanna.

– Adevărat? l-a întrebat. Este copleșitor chiar și pentru tine?

– Da. Și-a trecut degetele prin părul ei, urmând cărarea adorabilă din centrul frunții ei. Categoric.

A sărutat-o, blând de data aceasta. Ea i-a răspuns cu atâta dulceață, atâta tandrețe, atâta disperare, încât i-a trecut fulgerător prin minte că așa era dragostea. Sărutul s-a adâncit, a devenit mai

Scanned with CamScanner

intens, insuportabil de plăcut. Nu voia altceva decât să o posede, să-și găsească alinarea în căldura ei dulce.

Hanna s-a zvârcolit sub el, cu tot trupul încordat.

– Ce este? a șoptit el.

– Nu știu, a spus ea în lacrimi.

– Te rănesc? I-a îndepărtat părul de la tâmplă cu o mișcare tandră. Este prea mult?

Ea a clătinat din cap și a privit în altă parte, jenată.

– Vrei să mă opresc?

– Nu, te rog nu te opri.

– Spune-mi ce e în neregulă. A sărutat-o blând pe frunte. Lasă-mă să te ajut.

– Parcă aș căuta ceva, sau corpul meu caută, ceva ce nu pot să găsesc.

I-a sărutat sânul.

– Asta se cheamă excitare, este perfect normal.

– Și cum să mă liniștesc? a întrebat ea, frustrată.

– A, dar dacă vrei asta, de acum este treaba mea. Pulsul i s-a accelerat. Și răsplata mea.

El i-a ridicat fustele și și-a pus mâinile peste coapsele ei până când a găsit despărțitura din lenjeria ei. Ea și-a strâns instinctiv coapsele.

– Ce...

– Te pot scăpa de durerea aceea, de frustrare. El a mângâiat-o încet pe coapsă, ademenitor. Dacă mă lași.

Ea l-a privit cu atâta încredere, încât Griff a simțit cum i se usucă gâtul.

– Ai de gând să... te împerechezi cu mine?

– Nu. Vreau să spun, nu chiar acum.

Doamne, cât ar fi vrut! Ar fi fost raiul pe pământ să se cufunde în căldura ei dulce, să-și găsească alinarea. Dar nu ar fi fost corect. Nu avea nici o experiență erotică. Era inocentă. Și, în acest moment, nici unul dintre ei nu gândea limpede.

– Îmi voi folosi degetele pentru a te face să te simți mai bine. O să rămâi domnișoară.

– O! și-a relaxat ea coapsele.

– Ce fată cuminte!

El și-a atins din nou gura de a ei, folosindu-și limba pentru a o săruta atât de bine încât a simțit că biroul de sub ei plutea.

Scanned with CamScanner

Degetele lui s-au îndreptat spre triunghiul de păr dintre picioarele ei. Și apoi spre carne fragedă. Era umedă, atât de umedă, atât de perfectă. El a mângâiat-o ușor, forțându-se să o facă pe îndelete, pentru a nu se mai simți jenată că e atinsă atât de intim.

– O, a spus ea, este minunat.

A râs ușor.

– Văd că ești o vorbăreață.

– Ce înseamnă asta?

– Îți voi explica mai târziu.

Degetul lui s-a mutat pe mugurele ei dulce. L-a înconjurat cu blândețe, mișcându-se într-un ritm constant și a observat cum o cuprindea treptat un val de dorință.

– Iar mi se întâmplă.

Avea vocea sugrumată în timp ce spatele i se arcuia pe birou.

– Bine, i-a șoptit la ureche. Lasă-te dusă de plăcere. Nu i te opune.

– Nu știu cum.

Vocea i se înecă de frustrare.

– Corpul tău știe. El a sărutat-o pe obraz. Respiră doar și lasă-ți corpul să facă restul.

Ea a scos un sunet gutural când ceva în interiorul ei a început să crească în intensitate. I-a simțit mușchii încordați. Degetul lui s-a mișcat un pic mai repede.

– Așa, draga mea. Cuvintele lui au devenit mai sacadate în timp ce și-a dus gura la sânul ei sugându-l din ce în ce mai tare. I-a mușcat ușor sfârcul. Lasă-te dusă spre plăcerea supremă.

– O... o...

Părea că nu-și mai putea găsi cuvintele. Partea inferioară a corpului ei a început să tremure. Griff simțea cum mușchii ei încordați se relaxau și cum locul pe care-l atingea cu degetele a început să pulseze. Satisfacția reverbera prin el. Deși penisul lui era tare și umflat, iar corpul lui agoniza de excitat, imaginea Hannei atingând orgasmul era propria sa recompensă. Nu avea s-o uite niciodată.

A ținut-o în brațe câteva clipe înainte de a o săruta cu blândețe, lent și dulce.

– Te simți mai bine?

– O, da. Ochii ei scânteiau, trupul ei delicat, arcuit, mișcându-se languros. Virtutea este supraestimată. Ai știut exact ce să faci.

Scanned with CamScanner

– Ce pot să spun? A sărutat un sân și apoi pe celălalt. A-ți oferi plăcere este satisfacția mea.

– De ce se întâmplă asta?

– Ce? i-a lins el sfârcul.

– Acele pulsații... știi tu... acolo jos.

El i-a luat sânul, încă bucurându-se că mai putea s-o atingă astfel.

– Acele pulsații înseamnă că ai atins punctul culminant al plăcerii.

– Cât de fascinant!

Mâinile ei îi treceau prin păr. L-a străbătut un fior de plăcere. Ar putea rămâne aici, cu ea, pentru totdeauna. Din păcate, nu era posibil. S-a îndepărtat și s-a ridicat fără tragere de inimă. Luându-i mâinile, a ajutat-o să se ridice.

– Ar trebui să te las să-ți revii înainte să intre cineva.

Ochii i s-au mărit, iar mâna i-a zvâcnit spre gură.

– Cum am putut să fiu atât de neglijentă? Ea a coborât de pe birou, acoperindu-și grăbită sânii.

Griff a regretat că pierduse priveliștea ademenitoare. Dar era spre binele lui. Avea nevoie să-și calmeze corpul agitat. Cu greu putea să iasă din dispensar în starea fizică în care se găsea.

Hanna era prea ocupată să-și pună ținuta în ordine, ca să-l mai observe.

– Oricine ar fi putut intra și ar fi putut da peste noi. Evan, Lucy sau vreunul dintre frații mei. Chiar și *Citi*, Doamne ferește. Ea s-a uitat nervoasă în jur. Unde este șalul meu?

– Aici. El a îngenuncheat pentru a-l ridica de pe jos și i l-a dat înapoi.

Ajustându-și șalul de dantelă în jurul gâtului, ea și l-a înfipt în decolteul rochiei și i-a aruncat lui Griff o privire tăioasă.

– Trebuie să fim mai atenți. Dacă aș fi compromisă public...

– M-aș căsători cu tine ca să-ți salvez reputația?

Sugestia i-a ieșit pe gură înainte de a se putea gândi la consecințe.

– Poftim? S-a uitat la el. Nu fi ridicol! Nu mă pot căsători cu tine. Familia mea nu te-ar accepta niciodată.

– *Tu* nu poți să te căsătorești cu *mine*? Majoritatea mamelor s-ar fi bulucit la ușa lui pentru a-și oferi fiicele pe tavă, deoarece, indiferent de zvonurile legate de moartea părinților săi, rangul lui Griff și averea îl făceau un pretendent râvnit de toate debutantele din înalta societate. De ce nu m-ar accepta familia ta?

Scanned with CamScanner

– Pentru că nu ești arab, a spus ea fără menajamente. Dacă mă căsătoresc, trebuie să aleg un soț din comunitatea mea de aici, din Anglia.

– Vrei să-mi spui că familia ta ar prefera să te vadă mai degrabă căsătorită cu un negustor decât cu un nobil englez?

– Dacă negustorul este arab, da.

– Este ridicol, a râs el ușor.

– Este o modalitate de a ne asigura că tradițiile sunt păstrate. În orice caz, nimic din toate astea nu mai contează, pentru că sunt prea bătrână pentru a mă căsători. De aceea, experiența noastră este una minunată.

Griff a rămas cu gura căscată. Orice femeie pe care o întâlnise își dorea să se căsătorească. Așa era mersul normal al vieții. Să ajungi fată bătrână era considerat un destin teribil.

S-a auzit clopoțelul de la ușa de la intrare. Hanna a dat să iasă din birou, dar s-a oprit și s-a întors spre el.

– Cum arăt?

I-a aranjat șalul.

– Irezistibil, a spus el, încă încercând să înțeleagă cum ar putea o familie de negustori să creadă că un viconte nu era suficient de bun pentru fiica lor.

– Hanna? a strigat un bărbat.

Griff a recunoscut, cu o dezamăgire evidentă, vocea partenerului ei.

– Aici în spate.

Ea s-a repezit spre ușă. Silueta înaltă a lui Evan a apărut pe prag. Privirea i s-a fixat mai întâi asupra lui Griff, apoi a examinat-o pe Hanna.

– Ești bine?

– Desigur, a spus ea calmă. De ce n-aș fi?

Griff i-a admirat stăpânirea de sine. Nimeni nu ar fi ghicit vreodată că se pierduse în brațele lui cu doar câteva minute mai devreme.

– Griffin.

Disprețul a pâlpâit pe chipul bărbatului.

– Bridges. Griff a dat din cap rece. Dacă mă scuzați, domnișoară Zaydan, voi pleca acum.

– Milord. Ochii ei i-au întâlnit pe ai lui. Mulțumesc.

El i-a susținut privirea.

Scanned with CamScanner

– Cu cea mai mare plăcere.

– Pentru ce? a întrebat Evan.

Întrebarea lui a părut să rupă vraja dintre ei. Hanna a scuturat din cap.

– Lordul Griffin mi-a cumpărat niște flori. Au fost... sunt... spectaculoase.

– Plăcerea a fost doar de partea mea, a asigurat-o Griff.

Evan s-a uitat mânios la el.

– Credeam că ai spus că pleci.

– Și așa voi face, a răspuns Griff. Vă urez amândurora o după-amiază plăcută.

Hanna i-a urmat pe Griff și pe Evan în dispensar, cu picioare tremurânde. Efectele plăcute ale intimității ei cu Griff îi pulsau în corp, făcând-o să se simtă înfierbântată și languroasă. Voia doar să se ghemuiască și să tragă un pui de somn. Ușa de la intrarea în dispensar s-a deschis când cei trei au ieșit din biroul din spate. Stomacul Hannei s-a chircit când a văzut cine era.

– Norman? i s-a adresat Griff doctorului Pratt. Ce cauți aici?

– Aș putea să te întreb același lucru. Doctorul Pratt și-a scos pălăria. Dar nu o voi face. A, aici erai domnișoară Zaydan. Încă mai sunteți *domnișoară*, nu-i așa?

– Desigur.

Orice urmă de căldură care-i mai stărui în corp s-a evaporat. Faptul că doctorul Pratt îi călcase pragul dispensarului nu era de bun augur.

Bărbatul a privit-o prin ochelari rotunzi.

– Tu ești motivul pentru care sunt aici.

Evan s-a așezat lângă Hanna.

– Și de ce anume?

– Ce doriți? și-a umezit ea buzele.

– Am venit să te informez că într-o săptămână trebuie să te prezinți în fața unei comisii.

– Ce fel de comisie? a întrebat Griff.

Doctorul Pratt a vorbit cu detașare profesională.

– Nu am avut de ales și am fost nevoit să convoc o comisie medicală pentru a stabili dacă ar mai trebui să i se permită vindecătoarei să-și continue practica la Londra.

Hanna a simțit un gol în stomac.

Scanned with CamScanner

– De ce?

– Norman, a mârâit Griff, ce ai făcut?

– Eu? Și-a pus o mână pe piept. Eu, personal, nu am făcut nimic. Te-am avertizat că va trebui să răspundă pentru greșelile ei.

– Și ai făcut tot posibilul să te asiguri că așa se va întâmpla? a replicat Griff.

– Deloc. Ea este singura vinovată de această situație, a spus el pe un ton uniform. Cuvintele lui au făcut să-i înghețe sângele în vine Hannei. Vicontele Payton este revoltat de traumele provocate brațului fiului său. El cere să i se facă dreptate.

– Payton? a întrebat Evan. Cine este?

Hanna s-a albit.

– Tatăl lui Mansfield.

– Exact, a spus doctorul Pratt. Ești acuzată că i-ai dislocat încheietura fiului său la o cafenea din Red Lion Square. Nu-ți recunoști fapta?

– Nu răspunde, a intervenit Griff.

Hanna și-a strâns pumnul cu cealaltă mână.

– Cine va face parte din această comisie?

– Un grup de experți medicali și oameni importanți, persoane influente.

– Payton face parte din această comisie? a întrebat Griff cu vocea ridicată.

– Nu. Probabil va fi martor. La fel și Mansfield.

– Înțeleg.

Hanna s-a forțat să rămână dreaptă, ca să nu-și arate sentimentele. Nu i-ar fi dat lui Pratt această satisfacție. Însă amândoi știau că întreaga ei carieră de tămăduitoare de oase în Londra era ca și terminată. Nimeni nu ar fi dat crezare fiicei unui emigrant din clasa muncitoare în detrimentul unui viconte și al fiului său, care ar fi putut să fie probabil descendenții Cuceritorului. Sângele lor era cât se putea de albastru. Hanna nu avea nici o șansă în fața lor.

– Dacă asta e tot, doctore Pratt, a spus ea calmă. Sau mai aveți să-mi transmiteți și altceva?

– Asta e tot. Doctorul Pratt și-a pus pălăria pe cap. Abia aștept să vă văd la audiere, peste o săptămână. O zi bună!

Scanned with CamScanner

Clopoțelul de la intrare a sunat când doctorul Pratt a ieșit, trecând pe lângă două persoane care intrau în dispensar, un bărbat care însoțea o femeie, pe doamna Baker, pacienta Hannei. Și-a amintit brusc că avea o consultație.

Doamna Baker i-a cercetat cu privirea pe toți trei, stând tăcuți în dispensar.

–Am nimerit într-un moment prost?

–Deloc. Hanna și-a revenit. Ea a condus-o pe femeie înăuntru. Ați ajuns la momentul potrivit. Vă rog, intrați.

Scanned with CamScanner

Capitolul 15

– Vicontele tău s-ar putea afla în spatele acestei situații, a remarcat Evan.

– Nu am energia să mă cert cu tine. Hanna terminase de șters mesele de examinare întrucât ea și Evan se pregăteau să închidă dispensarul. Știu că nu-ți place de el.

– Și se pare că tu nu poți să-l vezi în lumina adevărată.

– Da, știu că bănuiești că este un ucigaș.

– Ar putea fi. Evident, nu pot afirma cu certitudine așa ceva. Dar, în acest caz, doctorul Pratt îi este practic un fel de părinte lui Griffin, a subliniat Evan. Vicontele a recunoscut fără ocolișuri că a venit să te vadă sub un pretext fals.

– Dar apoi l-am vindecat.

– De ce ar fi venit să te vadă, dacă nu pentru a te demasca drept impostoare? Evan așeza scaunele în holul de așteptare în timp ce vorbea. De ce te-ar fi căutat când tutorele lui avea o aversiune față de tămăduitorii de oase?

Hanna încă se mai gândea cât de multe să-i dezvăluie lui Evan.

– A venit să mă vadă într-o problemă care nu avea nici un fel de legătură cu asta.

Evan s-a îndreptat.

– Ce problemă?

– Fără să știu, am luat un colier care aparținuse mamei lui. Griff m-a văzut purtându-l. A aflat cine sunt și a venit să mă vadă, în speranța că va descoperi de unde am luat colierul.

– De unde l-*ai luat?*

– De la tatăl meu. Uneori, pacienții lui plăteau cu bijuterii și alte bunuri.

Hanna s-a simțit complet epuizată. Voia doar să meargă acasă și să se ghemuiască în pat sub o pătură. A chemat-o pe Lucy, care mătura biroul din spate.

Scanned with CamScanner

– Am avut o zi lungă și grea. Mă duc acasă.

– Nu uita ce ți-am spus despre Griffin.

– Cum aș putea? Ea a tras ușa de la intrare. Nu aș putea uita chiar dacă aș vrea.

Griff s-a întors a doua zi.

– Organizez o strângere de fonduri pentru spital. Ar fi bine să vii și tu.

Hanna a închis sertarul de la masa de toaletă de lângă masa de examinare.

– Glumești?

– Nu.

Îndepărtându-se de ea, Griff a aruncat o privire spre servitoarea care curăța podeaua.

– Unde este asociatul tău nesuferit?

– Doctorul Bridges? Face o vizită la domiciliu unui pacient în vârstă.

Griff era ușurat că bărbatul nu era prin preajmă.

– Participarea la strângerea de fonduri ar fi în avantajul tău.

– Cum? Scopul evenimentului este de a ajuta spitalul fostului tău tutore. Dacă îți mai amintești, omul acela mă urăște.

– El detestă ceea ce reprezinți.

– Și cam ce ar fi asta, mai exact?

– Viitorul medicinei, iar el nu este pregătit pentru asta. Norman este foarte legat de vechile metode cu privire la îngrijirea medicală. O să accepte până la urmă.

– Până când o va face, va fi prea târziu pentru mine. Sunt pe cale să-mi pierd dreptul de a practica la Londra. Va trebui să mă întorc la Manchester și să tratez pacienții de acolo.

Stomacul i s-a strâns la acest gând. O voia pe Hanna aici, unde o putea vedea, unde ar fi putut fi împreună.

– De aceea trebuie să participi. Să aștepți până când vei fi audiată de comisie pentru a-ți susține cauza va fi, de asemenea, cam tardiv.

Hanna a strâns câteva fișe ale pacienților și s-a îndreptat spre biroul din spate.

– Cum ar putea schimba cu ceva participarea la evenimentul tău de caritate?

Scanned with CamScanner

– Unii dintre membrii comisiei vor fi acolo, a mers el după ea. Te voi prezenta și le voi spune cum mi-ai vindecat brațul.

– De unde știi cine face parte din comisie?

– Am făcut câteva investigații. Majoritatea sunt medici, iar cei-lalți sunt oameni cu influență.

– Bărbați privilegiați ca tine, nobili.

– Da.

– Bărbați ca vicontele Payton, tatăl lui Mansfield. El va fi un acuzator la fel de puternic precum ești tu apărătorul cauzei mele și oamenii vor face anumite presupuneri cu privire la motivul pentru care mă susții. Doctorul Pratt crede că ai motive de ordin personal pentru a te erija în avocatul meu.

– Te susțin pentru că nu ai făcut nimic rău.

– Nu este în totalitate adevărat. I-am dislocat încheietura mâinii lui Mansfield.

– Te-a provocat.

– Dar comisia voastră de nobili și medici respectați va vedea lucrurile așa? Sau vor vedea doar o femeie, fiica măslinie a unor negustori imigranți, care are îndrăzneala să se apere singură? Oare nu vor denigra un membru al clasei muncitoare care nu-și respectă superiorii?

– Îi voi face să vadă adevărul, a scos Griff un sunet de frustrare.

– Ei nu vor da crezare niciodată cuvântului unei tămăduitoare de oase în defavoarea celui al unui viconte și al fiului său.

– Doamne, ce încurcătură! și-a apăsat el fruntea cu degetele.

– Dacă cei care conduc Londra vor să scape de mine, atunci sunt pregătită.

– Nu este corect.

– Lumea este nedreaptă pentru foarte mulți oameni.

– Nu ar trebui să fie așa. S-a forțat să-și descleștеze maxilarul. Te rog, nu abandona orice speranță fără luptă.

– O, nu renunț. Am de gând să-mi susțin cauza în fața comisiei. Mă voi lupta pentru dreptul meu de a profesa în Londra. Dar sunt realistă, sunt pregătită ca cei din comisie să se pronunțe împotriva mea.

– Spui că intenționezi să lupți. Atunci, luptă! a implorat-o el. Începe prin a participa la strângerea de fonduri. Prezența ta ți-ar

Scanned with CamScanner

putea atrage respectul lor. Dacă membrii comisiei se întâlnesc și vorbesc cu tine, își vor da seama că nu ești o escroacă.

– Nu contează. Ea a pus dosarele pe birou. Se vor alia împotriva mea.

– Eu nu. Rămân de partea ta.

Ea i-a aruncat un zâmbet blând, care l-a zăpăcit.

– Tu *ești* special.

– La fel ca și tine. Trebuie să-ți construiești apărarea, să faci în așa fel încât membrii comisiei să te vadă așa cum îți dorești tu să fii percepută. Nu ca pe impostoarea pe care Payton sau Mansfield sau oricare dintre ceilalți doresc să o prezinte.

– Nu știu absolut nimic despre ce înseamnă să participi la petreceri rafinate, s-a strâmbat ea.

– Nu vei fi singura proscrisă de acolo. El s-a oprit. Trebuia să fie complet sincer cu ea, oricât de greu i-ar fi fost. Nici pe mine societatea nu mă acceptă pe deplin, din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu părinții mei.

– Nu trebuie să faci asta.

Ea și-a sprijinit șoldurile de birou.

Îl durea pieptul. S-a prăbușit pe un scaun.

– Nu înțelegi. Respirând adânc, s-a forțat să ridice privirea spre ea. Jumătate din cei din înalta societate cred că eu am făcut-o, că i-am ucis.

S-a pregătit și a așteptat reacția ei inevitabilă. Condamnare. Repulsie. Frică.

În loc să se îndepărteze, Hanna s-a aplecat înainte, punându-și mâinile pe umerii lui.

– Știu că nu poți fi capabil de ceva atât de groaznic.

L-a cuprins ușurarea. Și-a întors capul pentru a-i săruta încheietura mâinii. Și-a închis ochii, încercând să-și stăpânească emoțiile. Ea s-a strecurat în poala lui, punându-și brațele în jurul gâtului lui.

– Nu am nevoie de nici un fel de explicații. Ea l-a sărutat pe frunte. Te cunosc.

– Cum poți fi atât de sigură?

– Pur și simplu.

– Trebuie să știi că s-ar putea să nu fie chiar în avantajul tău faptul că eu te susțin. A înghițit în sec, încercând să scape de nodul de emoție din gât. Din cauza a ceea ce cred oamenii. Acele zvonuri vechi.

Scanned with CamScanner

– Poate că ai dreptate. S-a îndreptat și și-a ridicat bărbia. Ar trebui să mă întâlnesc cu acei bogătași și medici snobi. Voi veni la strângerea de fonduri și voi fi mândră că te am lângă mine și că mă susții.

– Ești sigură?

– Foarte sigură. O umbră de ghidușie i-a străfulgerat privirea. Acum, că am rezolvat această problemă, cred că ai observat că suntem singuri.

– Și?

– Îmi place foarte mult să te sărut. Și mi-ar plăcea să experimentez asta din nou. Dar, trebuie să ne grăbim, pentru că Lucy se poate întoarce în orice moment.

– Sunt mereu fericit să-ți sar în ajutor, a zâmbit el.

– Ceea ce este o binecuvântare pentru mine.

Chipul ei a coborât pentru a-l întâlni pe a lui. El și-a lipit buzele de ale ei și a sărutat-o prelung și încet, dându-și un răgaz să se delecteze. Ea i-a mângâiat limba cu a ei, savurându-l, puțin ezitant la început, dar apoi mai îndrăzneț. Ridicând o mână pentru a-i cuprinde sânul prin rochie, Griff a mângâiat-o în timp ce a lăsat-o să preia controlul.

– Domnișoară? s-a auzit Lucy de la parterul dispensarului.

Hanna s-a desprins din îmbrățișare.

– Vin, a strigat ea în timp ce-l privea fix pe Griff. Respirația îi era grea, obrajii înroșiți. Trebuie să plec.

– Abia am ajuns la partea cea mai plăcută.

Corpul lui Griff era înfierbântat și excitat. Părea să fie mereu lăsat să tânjească atunci când era vorba de Hanna.

– Chiar ești un profesor excelent.

Dându-i un ultim sărut pe buze, Hanna s-a ridicat în picioare. Expresia ei, care radia de fericire, i-a făcut inima să bată cu putere. Și apoi a plecat să vadă de ce o strigase servitoarea.

Hanna privea la decorațiunile rafinate de ipsos care împodobeau camera de zi. Majordomul ducelui de Huntington o condusese acolo în timp ce el plecase să-și informeze stăpâna că avea un vizitator. Deși nu ar fi trebuit, uneori Hanna uita că vara ei trăia pe picior mare. Leela crescuse într-o lume diferită. Mama ei se căsătorise cu un marchiz, iar Leela era acum căsătorită cu un duce.

Scanned with CamScanner

Hanna nu-și putea imagina că ar fi putut să facă vreodată parte din această lume. Peisajul de pe perete valora probabil mai mulți bani decât ar fi câștigat Hanna în întreaga viață.

– Hanna, ce surpriză plăcută! Leela a traversat camera pentru a-și îmbrățișa verișoara. S-a dat înapoi ca să poată vedea chipul Hannei, cu ochii ei minunați și luminoși, plini de curiozitate. *Citi* este bine? Nu ai venit cu vești proaste, nu-i așa?

– Nu, deloc. Îmi pare rău că am dat buzna.

– Nu fi prostuță! Sunt încântată să te văd. Hai să ne așezăm.

Hanna nu era deloc surprinsă că ducesa o primise într-o rochie de zi, cu părul ei lung și ondulat prins la întâmplare într-un coc lejer. Verișoarei ei splendide nu-i păsa ce credea societatea despre ea. Din momentul în care s-au căsătorit, anul trecut, ceea ce a stârnit puțin scandal, Leela și ducele ei s-au comportat fără să țină cont de nimeni și de nimic.

– Îmi prinde bine să fac o pauză. Hughes ne va aduce ceva de mâncare.

Hanna s-a așezat pe canapea lângă Leela.

– Nu vreau să te deranjez.

– Nu fi prostuță! Mi-e foame și insist să mănânci cu mine. Scriam și am pierdut noțiunea timpului.

Leela scria jurnale de călătorie. Primele ei trei volume, *Călătorii în Arabia*, făcuseră senzație la Londra. Cea mai recentă carte a ei rememora voiajul de nuntă cu ducele în Maroc.

– Vizita asta nici nu putea să cadă într-un moment mai bun. Eu și Hunt ne îmbarcăm spre Atena poimâine. Îmi doresc să scriu despre Grecia.

– Trăiești o viață plină de aventură.

– Nu a fost întotdeauna așa. Abia când am început să-mi urmez inima, ignorând regulile societății, am început să-mi trăiesc viața. Destul despre mine. Ea a bătut-o ușor pe genunchi. Acum, spune-mi de ce ai venit.

– Am nevoie de câteva sfaturi.

Hanna și-a mușcat buza de jos. Spera să nu forțeze limitele. Deși Leela era primitoare, Hanna nu o cunoștea bine. În timpul copilăriei lor, mama Leelei nu-și adusese niciodată copiii, pe Leela și pe fratele ei, Alexander, moștenitorul titlului de marchiz, să-i viziteze

Scanned with CamScanner

familia. Dar Leela își căutase recent rudele arabe și părea dornică să le cunoască mai bine.

Ducesa și-a vârât picioarele sub ea și și-a pus un braț peste marginea canapelei.

– Nu știu în ce domeniu aș putea eu să-ți dau sfaturi, dar mă voi strădui cât pot.

– Particip la un eveniment, la o strângere de fonduri pentru un spital, organizat în casa unui viconte. Speram că mi-ai putea da câteva sfaturi legate de etichetă. Nu vreau să mă fac de râs.

– N-ai putea niciodată să te faci de râs.

– Știu că tu ești obișnuită cu evenimentele de societate, dar eu nu am participat niciodată la așa ceva și este foarte important să fac o impresie bună.

Leela și-a înclinat capul.

– Există o persoană anume pe care vrei s-o impresionezi?

Imaginea lui Griff i-a trecut rapid prin fața ochilor.

– Lupt pentru supraviețuirea mea profesională.

Era pe cale să-i explice când a apărut un lacheu cu ceai și o tavă cu mâncare. Spre surprinderea Hannei, ducesa i-a servit ceaiul negru în stil arab, cu mentă și zahăr din belșug. Și o mâncare neașteptată și-a făcut loc printre prăjiturile și sendvișurile fine.

– Este *za'atar menaeesh*?

– Da. Leela a întins mâna după pâinea proaspăt coaptă, acoperită cu un amestec de cimbru și ulei de măsline. Este unul dintre felurile mele de mâncare preferatele, prin urmare, Cook a învățat să-l pregătească. Acum, ce vrei să spui cu lupta ta pentru supraviețuire?

– S-ar putea să nu fi aflat, a ezitat Hanna, pregătindu-se pentru obișnuita reacție sceptică cu privire la profesia ei, că sunt tămăduitoare de oase.

– Am auzit. Leela a dat din cap, încurajând-o. *Citi* mi-a spus că ești foarte bună, că ai învățat de la tatăl tău. Îmi pare rău că nu l-am cunoscut.

Hanna a rămas cu gura căscată.

– *Citi* ți-a spus că sunt o vindecătoare talentată?

– Da, dar a spus și că ar fi mai bine dacă te-ai căsători.

– Ei da, asta sună a *Citi*. A redevenit serioasă. Am douăzeci și șase de ani, sunt mult prea bătrână pentru a mă căsători. Tot ce vreau este să-mi fac meseria.

Scanned with CamScanner

I-a explicat situația în care era, începând cu incidentul cu Mansfield, de la cafenea.

– I-ai dislocat intenționat încheietura lui Mansfield?

O urmă de veselie a sclipit în ochii Leelei.

– Nu e nimic de râs. Mi-am pierdut cumpătul. I-a spus Leelei despre comisia care va decide soarta ei. Acum aș putea pierde totul. De aceea, evenimentul găzduit de lordul Griffin...

– Griffin?

– Da, îl cunoști?

– Nu foarte bine, dar este un prieten apropiat al soțului meu. Stai puțin. Chipul ei superb s-a luminat când a înțeles despre ce era vorba. *Tu* ești tămăduitoarea de oase care i-a tratat vicontelui rana de război?

– Da, eu sunt.

Hanna a simțit cum o cuprinde un sentiment de mândrie.

– Hunt spune că nu poate fi vorba despre nimic altceva decât de un miracol. Leela o privea cu uimire. Lordul Griffin a suferit ani întregi și nici un medic nu i-a putut alina durerea.

– Umărul, cotul și încheietura mâinii îi erau dislocate. Pur și simplu a trebuit să le pun înapoi. Este o tehnică pe care majoritatea medicilor nu o studiază.

– Trebuie să fii extraordinar de talentată. Expresia Leelei era meditativă. Ai început să te atașezi de Lord Griffin?

– Bineînțeles că nu. Acesta ar fi culmea prostiei. Obrajii Hannei ardeau. El este un viconte, iar eu sunt o tămăduitoare de oase, fiica unor negustori. În plus, știi că dacă ar fi să mă căsătoresc vreodată, familia mea se așteaptă să mă căsătoresc cu un arab. Nu am aceeași libertate să-mi aleg un partener cum ai avut tu. Tatăl tău a fost un nobil englez.

– Ce ai alege dacă ai avea această libertate?

– Am ales deja tămăduirea oaselor. Nici un bărbat, arab sau englez, nu se va căsători cu o femeie care vindecă alți bărbați. Practicarea meseriei mele este viața pe care mi-am dorit-o, dar acum, comisia mi-ar putea interzice să mai tratez pacienți.

Expresia Leelei s-a înăsprit.

– Payton este un nenorocit de cea mai joasă speță. Este un *hamar*. Măgarul acela calcă peste cadavre pentru a-și atinge scopurile. Eu

Scanned with CamScanner

și Hunt trebuie să ne amânăm călătoria în Grecia ca să participăm la strângerea de fonduri a lui Griff și să te susținem.

– În nici un caz, a spus Hanna cu fermitate. Nu aș putea să-ți cer asta.

– Nu-mi ceri. Eu sunt cea care se oferă. Următorul vas către Atena pleacă în câteva săptămâni. Ne-am putea reprograma călătoria pentru atunci.

– Câteva săptămâni! Categoric nu. Organizarea unei astfel de călătorii necesită luni de planificare. Nu o să te las să o amâni pentru mine.

– Ești foarte încăpățânată.

– Cred că este o moștenire de familie. S-a relaxat, lăsându-și spatele pe perne, cu ceaiul în mână. Sincer, tot ce am nevoie este un sfat despre cum să mă comport. Nu sunt obișnuită cu manierele celor din înalta societate. La petrecere vor fi prezenți membri ai comisiei și este absolut necesar să fac o impresie favorabilă. Viitorul meu stă în mâinile lor.

Leela a analizat-o.

– Oricum ai atitudinea unei prințese. Cu rochia și coafura potrivite, îți vor mânca din palmă.

– Va trebui să-mi fac o rochie pentru acest eveniment. A sorbit din ceaiul dulce. Nu am nici o rochie potrivită pentru o petrecere adevărată.

– Dar am eu. Și poți să-ți alegi una.

– O, nu! Hanna a rămas cu gura căscată. Și-a lăsat ceaiul jos. Nu aș putea profita vreodată de generozitatea ta.

– De asta există familie. Am prea multe rochii, iar tu ai nevoie de una. Vom găsi rochia potrivită, iar servitoarea mea o va modifica pentru tine. Hasna e o adevărată magiciană.

– Totuși, nu cred că...

– *Yalla*. Să mergem! Leela s-a ridicat și i-a întins mâna Hannei. Avem multă treabă.

Hanna s-a ridicat în picioare. Verișoara ei era o forță a naturii care te copleșea cu carisma ei impresionantă.

– Hai să mergem în camera în care-mi țin rochiile.

– Ai nevoie de o cameră întreagă pentru rochiile tale?

Hanna avea în total șase rochii și toate încăpeau cu ușurință în dulapul ei.

Scanned with CamScanner

– Pentru rochiile mele de bal și alte rochii de seară. Desigur, rochiile mele de zi sunt așezate într-o cameră separată.

– Desigur, a spus Hanna înainte ca verișoara ei să o conducă pe scara mare de marmură.

Scanned with CamScanner

Capitolul 16

– Griff, vino să ți-l prezint pe domnul Lassiter. Este unul dintre cei mai generoși donatori ai noștri.

– Ce mai faceți? și-a lipit Griff de chip o expresie politicoasă.

Își petrecuse ultima oră lăsându-l pe Norman să-l conducă prin cameră, ca pe un ponei de circ. Donatorii plătiseră destul de mult pentru a se afla în prezența unui viconte, în propria sa casă. Iar Griff le oferise senzația că fiecare bănuț donat își meritase investiția.

Haven House strălucea. Wright și personalul se autodepășiseră. Flori proaspete umpleau fiecare salon oficial, iar Griff părea că irosise o avere pe lumânări. Totul sclipea. Servitorii, care purtau tăvi cu șampanie, se amestecau cu grație printre oaspeți, precum niște dansatori pe un ring de dans.

Griff o căutase din ochi pe Hanna toată seara. Întârziase. Oare se răzgândise? Le-a zărit pe Selina și pe mama ei și s-a scuzat să meargă să le salute.

– Întotdeauna am spus că atunci când vei crește vei deveni un bărbat șarmant, a spus doamna Waller în timp ce îl îmbrățișa cu căldură.

Femeia era versiunea matură a Selinei. Părul ei auriu era acum presărat cu fire argintii. Din ochii și buzele pline de viață înfloriseră riduri fine, sugerând că doamna Waller râdea ușor și des. Silueta ei era mult mai plină decât fusese în urmă cu paisprezece ani.

– Ați fost întotdeauna prea amabilă și prea generoasă.

– Mama ta ar fi mândră. La fel și tatăl tău.

Ochii i-au strălucit.

– Sper să le onorez amintirea.

Era tot ce putea face acum pentru părinții lui.

Selina a examinat sala de bal.

– Haven House arată splendid. Îmi amintește de vremurile de odinioară.

– Am participat la multe evenimente aici, a aprobat mama ei din cap. Cine, petreceri, baluri, atâtea amintiri frumoase.

Scanned with CamScanner

Pe atunci, Selina își însoțea părinții aproape la fiecare eveniment. Și, când erau mai mici, ea și Griff se furișau ca să rămână singuri. Uneori pentru a se delecta cu o țigară de foi procurată de la Felix.

– Sunt atât de recunoscătoare că am vizitat-o pe mama ta în ultima ei noapte petrecută în oraș, a spus doamna Waller. Prețuiesc mult acea amintire.

– Cum era ca în seara aceea?

După ce ani în șir evitase orice discuție despre părinții săi, Griff era dornic să audă orice, chiar și despre interacțiunile cele mai lipsite de importanță.

– Nu era sigură dacă să-l însoțească pe lordul Griffin la Ashby. Tatăl tău nu dorea să mergeți și voi.

– Nu a vrut? De ce nu?

– Spunea că avea ceva de rezolvat. Se întâlnea acolo cu vărul său.

– Vărul său? Griff s-a încruntat. Care văr? Vă referiți la doctorul Pratt?

– Așa mi-a spus Caroline. A privit absentă dincolo de el. Sunt lihnită. Ai organizat un festin? Am donat cu generozitate pentru spitalul tău.

El a sărutat-o pe obraz.

– Ați fost foarte generoasă. Nu vreau să vă reții.

Selina și-a înghițit ultima gură de șampanie în timp ce o urma pe mama ei.

– Ne vedem mai târziu.

Mintea lui Griff se învârtea. Tată lui se întâlnise cu Norman la Ashby în weekendul în care părinții lui fuseseră uciși? El nu-l văzuse niciodată pe Norman înainte de crime. Norman dăduse buzna în viața lui Griff abia după ce fuseseră descoperite cadavrele.

A scanat camera până l-a localizat, discutând cu un grup de doctori. Și-a făcut drum până la el.

– Vreau să discutăm ceva.

– A, Lord Griffin, a spus Norman. Stai să te prezint...

– Acum.

Norman s-a încruntat când a văzut expresia de pe chipul lui Griff. S-a scuzat și l-a urmat.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat el odată rămași singuri în birou.

Scanned with CamScanner

– De ce a trebuit să te întâlnești cu tata la Ashby în weekendul în care el și mama au fost uciși?

Norman părea cu adevărat nedumerit.

– Poftim?

– Mama i-a spus unei prietene că tata urma să se întâlnească cu tine la Ashby.

Expresia lui Norman s-a relaxat.

– Nu l-am întâlnit pe tatăl tău la reședința voastră de la țară și nici nu am avut vreodată de gând să fac asta.

– Sugerezi că mama a mințit? De ce ar face asta?

– Nu mama ta. Nu.

Griff a făcut o pauză, pentru a afla ce a vrut să insinueze Norman.

– Încerci să spui că tata a mințit.

– Morții cu morții. Norman și-a frecat ceafa cu palma. Ar trebui să-i lăsăm să se odihnească în pace.

– Ce naiba vrei să spui?

– Că secretele tatălui tău ar trebui să rămână îngropate în mormânt, odată cu el.

– Nu mai vorbi în șarade. De ce ar fi mințit tata despre întâlnirea cu tine de la Ashby?

Norman și-a scos ochelarii și i-a examinat.

– Speram să nu fie nevoie să auzi asta vreodată.

– Ce să aud? s-a răstit Griff, nerăbdător. Spune-mi!

– Tatăl tău mi-a cerut să-i spun lui Caroline că mă întâlnesc cu el la țară. Nu trebuia să mă întâlnesc cu el, așa că am refuzat.

– De ce ți-a cerut să minți?

– Bănuiesc că Jeffrey intenționa să întâlnească o femeie la Ashby. Și-a pus ochelarii la loc, aranjându-i pe nas. I-am spus să-și asume responsabilitatea. Ne-am certat și apoi am plecat.

Griff a rămas mut de uimire.

– Sugerezi că tatăl meu se întâlnea cu amanta lui?

– Nu mi-a confirmat asta niciodată, a spus Norman. Dar, de ce altceva ar fi vrut să-i asigur un alibi? De ce a fost reticent să-ți permită ție și lui Caroline să-l însoțiți la Ashby?

Stomacul lui Griff s-a strâns. Părinții lui păruseră mereu fericiți împreună. Știa că petrecuseră majoritatea nopților în același pat.

– Tatăl meu ți-a confirmat vreodată existența unei alte femei?

Scanned with CamScanner

– Nu. Nu l-am întrebat niciodată direct. Adevărul este că nu am vrut să știu. Nu am vrut să te împovărez niciodată cu asta. Dar m-am întrebat mereu dacă motivul pentru care a plecat la țară avea cumva legătură cu moartea lui.

– Cum așa?

– Dacă a fost un soț gelos care nu se aștepta să-ți găsească mama acolo? Poate că a încercat să-l apere pe Jeffrey.

– A încercat să îl ajute.

– Asta explică de ce nu ți-a făcut ție rău.

– Amândoi știm de ce nu a venit atacatorul după mine. Nu eram în casă când s-a întâmplat.

– Întotdeauna ai refuzat să spui unde ai fost și cu cine ai fost.

– Și nici nu o s-o fac. Griff a deschis ușa biroului. Ar trebui să ne întoarcem la oaspeții noștri.

Griff s-a întors și a constatat că Hanna sosise în cele din urmă. A clipit, cu gura uscată. Îi admirase frumusețea chiar și în rochiile ei simple, cu decolteuri modeste. Dar, în seara aceasta, Hanna era o apariție superbă, strălucind într-o rochie de seară de mătase, de culoare bleu-deschis.

Stofa fină îi învăluia corpul, ca o amantă care mângâia fiecare formă a siluetei ei feminine, de la curbura sânilor până la adâncitura taliei și rotunjimea șoldurilor ei senzuale. Stofa groasă a rochiilor ei obișnuite nu oferea nici cel mai mic indiciu al feminității binecuvântate care se afla dedesubt.

Aceasta nu însemna că rochia ei ar fi fost în vreun fel îndrăzneață. Ea alesese o ținută de inspirație militară, cu împletituri aurii și epoleți, o armură pentru seara care urma. Ochii ei erau niște adâncuri întunecate, obrajii înroșiți, buzele roz și pline. Cei care nu o cunoșteau ar fi putut vedea o femeie stăpână pe sine. Dar Griff a sesizat sfidarea disimulată sclipind în ochii ei dați cu kohl și în roșul din obrajii ei.

I-a luat o secundă să-l observe pe bărbatul care stătea lângă ea. Buzele i s-au strâmbat. Bridges. Griff s-a apropiat de ei.

– Bună seara!

– Milord.

A făcut o reverență. Cineva o învățase pe tămăduitoarea de oase să facă asta cu priceperea și grația unei lady. Când s-a îndreptat,

Scanned with CamScanner

privirea ei a întâlnit-o pe a lui, iar Griff a observat amuzamentul licărind în acele adâncimi întunecate. L-a salutat fără tragere de inimă pe partenerul ei.

– Bridges.

Bărbatul a dat scurt din cap.

– Griffin.

Și-a întors privirea spre Hanna.

– Ești o adevărată apariție în seara asta.

– Am zărit câțiva medici pe care îi cunosc, a spus Bridges brusc. Pot să plec, sau mai ai nevoie de mine?

– Deloc. Ea și-a retras mâna de pe brațul lui. Du-te și distrează-te.

– Ești seducătoare, i-a spus Griff odată ce acesta a plecat.

Ea s-a înroșit la auzul complimentului.

– Este o rochie împrumutată. Nu aveam nimic potrivit.

– Albastrul ți se potrivește ca o mănușă. La fel și mătasea.

– Nu prea am ce să fac cu mătasea când trag de membrele oamenilor. Buzele ei pline s-au încreţit. Dar mă ajută să mă simt mai puțin stingheră în acest moment.

– Pari în elementul tău printre acești oameni. Dacă nu te-aș cunoaște aș crede că ești obișnuită cu balurile și cu rochiile de bal.

– Dar nu sunt, a spus ea categoric, și nici nu-mi doresc să fiu.

– Mă respingi chiar înainte să-ți fac avansuri?

– Nu mai glumi cu asta, l-a avertizat ea, uitându-se în spatele lui către oaspeți. Sunt aici. Ce facem acum?

Se putea gândi la un milion de lucruri pe care prefera să le facă cu Hanna decât să o prezinte oamenilor din această cameră, dar i-a oferit brațul.

– Acum ne mișcăm în cerc. Eu o să te prezint și o să le spun tuturor cum m-ai vindecat.

– Are vreo importanță?

– Aliații vicontelui Payton vor trece de partea lui. Pentru că apariţiile mele în societate sunt rare, nu am mulți aliați. Payton este mult mai cunoscut la Londra. Dar, măcar ai un viconte suspectat de crimă de partea ta.

Ochii ei sclipeau.

– Iar eu nu pot să mint și să spun că nu am dislocat în mod intenționat încheietura mâinii lui Mansfield. Facem o echipă destul de bună, tu și cu mine.

Scanned with CamScanner

– Adevărat, a zâmbit el.

Îi plăcea cum suna ideea de a forma o echipă. Parfumul ei de lămâie îi umplea nările. Era extrem de conștient de căldura pe care o radia trupului ei aflat lângă al lui. L-a izbit amintirea delicioasă a sânului ei în gura lui, a momentului în care a adus-o pe culmile plăcerii.

– Griff?

Și-a alungat din minte imaginile încântătoare. Erau aici cu un scop.

– Trage adânc aer în piept. Începem.

– Nu mai ai nici o durere acum? a întrebat unul dintre membrii comisiei.

Hanna nu-și putea aminti numele lui. Seara fusese ca un carusel, cu Griff conducând-o de la un grup la altul, prezentând-o oamenilor care aveau să-i hotărască definitiv soarta profesională.

– Deloc.

Griff i-a făcut o demonstrație, ridicându-și brațul și rotindu-l, atât cât îi permiteau hainele de seară, pentru a zecea oară în cursul acelei seri. Dar Hanna nu se mai sătura să-l privească mișcându-și corpul atletic. Era chiar mai atrăgător decât de obicei în hainele sale de seară bleumarin, cu lavalieră albă.

Oamenii ascultau când vorbea Griff. Pentru un om care apărea destul de rar în societate, își exercitase influența fără efort. Redobândirea acestei poziții părea să fie la fel de ușoară ca mersul sau vorbitul.

Desigur, Hanna știa că nobilii dețineau putere, dar nu-l văzuse niciodată pe Griff exercitându-și-o pe a lui până în această seară. Și o făcuse pentru a-i apăra ei renumele. Nimeni nu îndrăznise să o repeadă sau să o trateze de sus aflată la brațul formidabilei lor gazde. Chiar și doctorul Pratt fusese politicos, deși, în mod evident, făcuse un efort considerabil.

– Te descurci minunat, a murmurat Griff în timp ce o conducea la grupul următor.

Parfumul îmbătător al săpunului lui de ras a învăluit-o.

– Adevărat? Sau doar încerci să mă faci să mă simt mai bine?

– Ambele. Ochii lui sclipeau. Dar, serios acum, ai răspuns la întrebările lor cu calm și cât se poate de convingător. Până la sfârșitul serii, vor fi la picioarele tale.

Scanned with CamScanner

– Din fericire, nimeni nu m-a întrebat în față dacă am dislocat în mod intenționat încheietura mâinii lui Mansfield.

– Asta *este* noroc pur. El a condus-o spre ușă și apoi într-un alcov care despărțea două camere alăturate. Seara a fost un succes.

S-au oprit în întunericul holului îngust dintre cele două camere.

– Ce facem aici? l-a întrebat.

– Te vreau doar pentru mine pentru o clipă.

– Aici? Acum?

Erau la doar câțiva metri de privirile curioase. Oricine trecea dintr-o cameră în alta i-ar fi putut vedea.

Ochii lui sclipeau.

– Oricât de mult mi-aș dori să te răpesc aici și acum, a murmurat el aproape de urechea ei, mă voi strădui să mă controlez.

Ea tremura sub atingerea respirației lui dulci și umede pe obrazul ei.

– A, dar mă întreb dacă eu o să reușesc?

În ochii lui strălucea o dorință ascunsă.

– Dacă am putea scăpa neobservați.

Evan a apărut în holul îngust dintre cele două camere, căutând în stânga și în dreapta până când i-a zărit.

– Hanna, aici erai. I-a aruncat o privire ostilă lui Griff. Mi-am făcut griji pentru tine.

– Este pe mâini bune, s-a tensionat Griff lângă ea.

– Oare? l-a întrebat Evan. Există câteva persoane care se întreabă dacă este în siguranță în compania unui bărbat cu trecutul tău, iar eu mă număr printre ei.

– Deci tu ai fost. Griff a scăpat un hohot de râs ironic. M-am întrebat cine i-a spus Hannei despre toate aceste zvonuri.

Evan și-a scoase pieptul în față.

– Trebuia să știe adevărul despre tine.

– Într-adevăr, a răspuns Griff, dar mă îndoiesc că intențiile tale sunt oneste.

– Sunt mai oneste decât ale tale.

Cei doi bărbați s-au uitat unul la altul ca niște pugiliști în ring.

– Este ridicol. Hanna l-a ocolit pe Evan pentru a se alătura oaspeților în camera alăturată. Nu sunt o bucată de carne pe care să vă bateți.

Scanned with CamScanner

– Sunt de acord, i s-a alăturat Griff. Să ne întoarcem la membrii comisiei, bine?

Evan a venit după ei.

– Crezi că îi poți suci mințile cu banii, puterea, influența ta.

Tonul lui ridicat a atras atenția oaspeților din preajmă.

Obrajii Hannei ardeau.

– Evan, l-a avertizat ea în șoaptă, nu e locul potrivit pentru asta.

– Despre asta este vorba? i-a răspuns Griff. Ești gelos pentru că sunt viconte? Trebuie să-ți reamintesc că încerc să mă folosesc de toată influența pe care o am ca s-o ajut pe Hanna?

– Să o *ajuți* pe Hanna. Cuvintele lui Evan erau pline de sarcasm. Mai degrabă să te ajuți pe *tine* decât pe Hanna.

– Evan, a spus Hanna încet, în timp ce mai mulți oaspeți s-au oprit să-i privească pe cei doi. Oprește-te!

– Nu mă deranjează că ești viconte, a continuat Evan. Ci faptul că ți-ai ucis părinții și toți cei din această cameră știu asta.

Griff a încremenit. Chipul i-a devenit livid. Un murmur s-a auzit din partea mulțimii de invitați. S-a așternut liniștea peste întreaga încăpere.

– Evan!

Vocea șocată a Hannei a răsunat peste tăcerea instalată. Tenul lui Griff a căpătat o nuanță neobișnuită de gri.

– Ce este? s-a aprins Evan la față. Acesta este adevărul. Toți cei de aici cred asta, dar le e teamă să o spună cu voce tare. Ipocrizia voastră îmi face greață. Pentru că Griffin este un nobil, nu numai că scapă de a fi acuzat de crimă, dar continuă să fie acceptat, chiar onorat de societate.

– Lord Griffin nu și-a ucis părinții, a strigat o voce feminină categorică. Știu asta pentru că a fost cu mine în seara în care au murit.

Hanna și-a întors capul pentru a o privi pe Lady Winters. Selina lui Griff a făcut un pas înainte, îmbujorată, cu umerii drepți.

– Selina, ce spui tu acolo? a spus sugrumată de uimire o femeie care părea o versiune mai bătrână a lui Lady Winters.

Asta a părut să-l scoată pe Griff din transă.

– Selina, i-a spus pe un ton tăios, nu.

– Nu, Griff. Privirea lui Lady Winters a ținuit-o pe a lui Griff. Un dialog mut părea să aibă loc între ei. Nu voi mai permite să suferi în continuare. Nu, când doar eu îți pot dovedi nevinovăția.

Scanned with CamScanner

– Ce vrei să spui?

Versiunea mai în vârstă a lui Lady Winters, probabil mama ei, și-a deschis evantaiul și a început să-l fluture în fața fiicei sale.

– M-am întâlnit cu Griff în noaptea aceea. A stat cu mine până la răsărit, așa că nu și-ar fi putut ucide părinții. Motivul pentru care lordul Griffin nu a auzit când s-au petrecut crimele este pentru că nu era acasă când s-au întâmplat.

– Minte, a răsunat vocea lui Griff.

– Nu mint, a răspuns Lady Winters și mai răspicat. Am păstrat secretul cu privire la locul unde se afla lordul Griffin în acea seară, pentru a-mi proteja onoarea. L-am lăsat să sufere îngrozitor pentru a mă salva. Dar nu mai sunt o fetișcană. A venit momentul să spun adevărul. Onoarea mea poate să se ducă pe apa sâmbetei!

– Doamne! Mama lui Lady Winters s-a legănat pe picioare. Nu mă simt bine.

Șoaptele, murmurele de surpriză care însoțeau inevitabil bârfele proaspete, au umplut camera. Zvonurile privind această situație scandaloasă aveau să se răspândească în întreaga Londră până a doua zi dimineață. Lady Winters s-a repezit spre mama ei.

– Haide, mamă. Hai să te așezi undeva.

Griff a făcut un semn către cel mai apropiat lacheu.

– Adu apă pentru milady.

S-a dus să o ajute pe femeia mai în vârstă, ținând-o de un braț, în timp ce Lady Winters o sprijinea de celălalt. Împreună, au condus-o afară din cameră.

Hanna s-a uitat la ei, încă străduindu-se să înțeleagă ce se întâmplase.

– Lasă-mă să te conduc acasă, i-a atins Evan cotul.

– Nu. Hanna și-a smucit brațul. Mi-a ajuns câte ai făcut în seara asta.

Scanned with CamScanner

Capitolul 17

Hanna a zăbovit în holul din față al reședinței Haven. În jurul ei, oaspeții plecau în valuri, vorbind în șoaptă. Stătea în picioare, cu o mână susținându-și cotul celuilalt braț. A încercat să nu se agite, în ciuda faptului că nu dorea altceva decât să scape de Griff și de minciunile lui. Și de majordomul lui snob.

Dar nu întrezărea nici o soluție.

Încă o dată, temperamentul ei ieșise la iveală. Îl trimisese pe Evan la plimbare la nervi și acum nu avea cum să ajungă acasă. Nici nu se putea pune problema să meargă singură la ora aceea târzie din noapte. Și, în mod special, nu în rochia fină de mătase a Leelei. Și să caute o birjă, cu atât mai puțin, pentru că numai faptul de a călători acasă singură într-un astfel de vehicul însemna să se supună unor situații riscante.

– Domnișoară Zaydan? Majordomul lui Griff s-a uitat de sus la ea. Pot să vă ajut cu ceva?

Nu avea de ales. Era nevoită să ceară ajutorul snobului.

– Wright, nu-i așa?

– Da, domnișoară, la dispoziția dumneavoastră.

– Aș dori să-i trimit un mesaj fratelui meu, în Red Lion Square.

– Desigur, domnișoară. Cum doriți.

Era nevoită să admită că se afla într-un impas.

– Trebuie să trimit vorbă să vină să mă ia și să mă ducă acasă. Persoana cu care am venit...

Vocea i s-a stins. Cu greu putea să admită că fusese atât de proastă încât să-și trimită însoțitorul acasă, rămânând singură în Mayfair, mai ales că Evan avusese dreptate. Griff *avea* o relație cu Lady Winters.

– Nu este nevoie să-l deranjați pe fratele dumneavoastră, domnișoară, a liniștit-o Wright. Îi voi spune vizitiului Excelenței Sale să vă ducă în siguranță în Red Lion Square.

Scanned with CamScanner

– O, nu. Nu vreau să vă deranjez inutil.

– Sunt sigur că domnia sa și-ar dori acest lucru. A făcut un semn scurt din cap unui lacheu din apropiere, care s-a făcut nevăzut pentru a îndeplini ordinul majordomului. Excelența Sa ar înțelege dorința dumneavoastră de a nu fi însoțită de doctorul Bridges.

– O! Wright o văzuse alungându-l pe Evan? Credeți că Griff... ă... lordul Griffin își va reveni?

Se ura pentru că se interesa, pentru că îi păsa. Dar se gândea necontenit la expresia afectată de pe chipul lui Griff când Evan îl acuzase public de crimă.

– Bănuiesc că da. Majordomul părea oarecum încântat. Cel puțin oamenii vor înceta să-l acuze de crimă.

– În schimb, va trebui să facă față unui nou scandal.

Bârfele privind modul în care Griff și Lady Winters își petrecuseră seara împreună pe când aveau cincisprezece ani aveau să se răspândească rapid.

– Dar este destul de simplu să se pună capăt acestui nou scandal, a spus el, fără a-și pierde atitudinea politicoasă.

Trăsura a sosit și Hanna l-a urmat pe lacheu spre ușă, pentru a fi dusă acasă, înainte de a-l putea întreba pe majordom ce voise să spună.

– Cum se mai simte mama ta? a întrebat-o Griff pe Selina când a venit să-l întâmpine în salonul reședinței familiei ei.

– Se odihnește. Odată ce va trece peste tot acest scandal, va fi bine. Selina a turnat băutură în două pahare și i-a întins unul. Coniac?

– Bei coniac acum?

A ridicat din sprâncene.

– Scandalos, nu-i așa?

– O nimica toată în comparație cu scandalul pe care l-ai stârnit în această seară.

– Nu fi atât de pesimist.

S-a așezat pe canapea lângă el.

– Reputația ta...

– Va fi bine, a terminat ea fraza pentru el. Sunt o văduvă cu trei copii. Fiul meu cel mare este conte. Nu sunt o femeie fără influență.

– Crezi că fiul tău te poate proteja? Și câți ani are Excelența Sa?

– Robert? Opt ani.

Scanned with CamScanner

Stors de energie, s-a lăsat pe spătarul canapelei.

– Există o soluție de a salva situația.

– Nu trebuie să salvezi nimic. Nu mai încerca să mă protejezi.

– Ar trebui să ne căsătorim. Asta va potoli bârfele.

A încercat să ignore senzația de gol în piept, să nu se mai gândească la Hanna, femeia cu care visa în secret să se căsătorească, indiferent de obstacolele din calea lor. Nu că s-ar fi gândit serios să se căsătorească cu Hanna. Nu se gândise deloc la viitor, fusese prea ocupat să se bucure de prezent, pentru prima oară în mai bine de un deceniu. Dar acum viitorul lui era stabilit, indiferent dacă îi convenea sau nu. Ar putea la fel de bine să se resemneze cu ideea.

– Noi, să ne căsătorim? și-a mijit Selina ochii. Nu cred că vorbești serios.

– Salvarea reputației noastre nu este ceva cu care să glumesc.

– Tocmai ți-ai petrecut ultimii zece ani din viață permițând oamenilor să te considere un ucigaș, totul în numele protejării virtuții mele. Acum propui să-ți sacrifici întreaga viață pentru a-mi proteja onoarea.

– Ești o femeie frumoasă, Selina. Asta era adevărat. De asemenea, era adevărat că nu îl atrăgea așa cum o făcuse Hanna. Nu îi făcea sângele să clocotească și nici nu îl mistuia dorința de a o avea. Să mă căsătoresc cu tine nu ar fi chiar un sacrificiu. La urma urmelor, suntem prieteni buni.

– Am făcut această mărturisire ca să te eliberez, nu să te înlănțuiesc, a scos ea un sunet sceptic.

– Nu este în joc doar onoarea ta, i-a amintit el. Trebuie să ne gândim și la a mea. Un gentleman nu poate părăsi o femeie după ce toată lumea a aflat că a petrecut o noapte întreagă cu ea.

– Aveam cincisprezece ani. Când vei avea propriii tăi copii, vei înțelege cât de cruzi sunt la acea vârstă. În plus, nu mi s-a întâmplat nici o nenorocire. M-am căsătorit cu contele meu. Răposatul meu soț a fost foarte fericit să aibă o soție frumoasă și tânără în patul lui.

Lordul Winters fusese cu douăzeci și cinci de ani mai în vârstă decât mireasa lui, fiica unor proprietari de pământuri, dar fără un titlu nobiliar. Frumusețea Selinei atrăsese un soț nobil și îi ridicase familia pe scara socială.

Scanned with CamScanner

– L-am primit pe Albert în patul meu ori de câte ori a vrut, a adăugat ea. A fost un mariaj plăcut. Nu am nici un regret.

– Ar trebui să ne căsătorim, a spus el ferm. Așa este corect.

– Văd că ai rămas la fel de încăpățânat ca pe vremuri.

– Gândește-te la copiii tăi, a insistat el, și la scandalul în care vor fi târâți.

– Copiii mei sunt exact ceea ce ai spus – niște copii. Până când vor fi suficient de mari să audă de scandal, bârfele se vor concentra pe altceva. Îi pot proteja.

El și-a cuprins fața între palme.

– Chiar ți se pare așa de condamnabilă ideea căsătoriei, că ai îndura mai degrabă scandalul și bârfele?

– Văd că nu-ți scoți asta din cap.

– Nu. Aș fi un nemernic dacă aș face-o.

– Foarte bine. Ea a sorbit din coniacul ei. Iată propunerea mea.

Hanna a lovit cu pumnul în pernă. Trecuse de miezul nopții, dar nu putea dormi. Furia care mocnise în ea mai devreme în această seară explodase într-o criză de nervi. După aproximativ o oră în care s-a zbătut în pat, a renunțat în cele din urmă la ideea de a adormi și s-a ridicat. Griff și Lady Winters. Hanna avusese dreptate să suspecteze că era ceva între ei. Nu se putea abține să nu se gândească la intimitățile pe care i le permisese lui Griff. Ideea că plecase de la ea în patul lui Lady Winters o înnebunea.

S-a îndreptat spre fereastră și s-a uitat pe strada liniștită. Avea impresia că toți locuitorii orașului dormeau. Dacă ar fi putut să-și liniștească puțin mintea și să se poată odihni.

Ceva s-a mișcat peste drum. Hanna s-a străduit să distingă silueta întunecată. Ținuta atletică, îmbrăcăminte întunecată. *Griff*. De ce era în fața casei ei în miezul nopții? A văzut-o și a ridicat o mână, salutând-o. Îi simțea privirea ațintită asupra ei. Ea a ridicat mâna, răspunzându-i. Și apoi s-a grăbit să coboare scările pentru a-i spune lui *hamar* exact ce credea despre el.

A deschis ușa de la intrare cât de încet a putut, sperând să nu trezească toată casa, dând de Griff pironit în prag.

– Ce cauți aici? a șuierat ea.

– Nu puteam să dorm. Trebuie să-ți explic.

Era încă în ținuta de seară. Și-a scos lavaliera, dezgolindu-și gâtul.

Scanned with CamScanner

– Nu vreau să aud. Pleacă de aici.

A încercat să închidă ușa.

– Te rog. A băgat piciorul în ușă pentru a o opri. Acordă-mi doar cinci minute. Și apoi promit să te las în pace. Pentru totdeauna. Privirea lui intensă i-a țintuit chipul. Dacă asta vrei.

A cuprins-o un vârtej de emoții, pe care doar el avea puterea de a-l stârni. Dorință. Furie. Durere. Nimeni nu o adusese pe culmile plăcerii sau în prăpastia suferinței ca acest bărbat. Era periculos pentru ea, dar Hannei îi plăcea pericolul, cel puțin când era vorba de el. Înduplecată, l-a lăsat să intre și a închis ușa cât mai ușor posibil. Făcându-i semn să tacă, ea l-a condus înapoi în biroul lui *baba*.

– Wright mi-a spus că ai rămas singură, a spus el de îndată ce ea a închis ușa. Îmi cer scuze. Nu am vrut să te pun în această situație.

– Ai fost ocupat cu Lady Winters. Și-a sprijinit spatele de ușa închisă, cu brațele încrucișate peste piept. Este adevărat?

El a dat din cap.

– Ai spus că nu te gândești la ea în felul ăsta. Cuvintele fremătau de furie. M-ai mințit. De ce? Ca să accept să mă întâlnesc cu tine? Ai vrut să vezi cum e cu o femeie din popor înainte să te întorci la doamna ta din înalta societate?

– Nu. Nu. El a venit spre ea. Nu o percep pe Selina în felul ăsta. Noi nu am făcut-o... nu am fost intimi în noaptea aceea. Am vrut doar să avem o aventură, să mergem pe cel mai înalt deal și să vedem răsăritul soarelui.

– Vrei să spui că nu ai atins-o niciodată? Că tot ce s-a întâmplat între voi a fost absolut nevinovat?

– Nu chiar. Ne-am sărutat. Au fost câteva explorări, în mare parte nevinovate. Dar numai pentru a vedea cum este. Ea era cea mai bună prietenă a mea, eram tineri. Corpurile noastre se transformau. Am vrut să trăim împreună această experiență.

– Ai sărutat-o.

– Părea destul de imoral la acea vreme. Nu am spus nimănui unde am fost în acea seară pentru că oamenii întotdeauna presupun ce e mai rău. Reputația Selenei ar fi fost compromisă.

– De ce nu te-ai căsătorit cu ea atunci?

– Am vrut, dar Selina fusese deja promisă unui conte, un bărbat mult mai în vârstă. Ea a vrut să fie contesă. Am crezut că o mai pot

Scanned with CamScanner

convingе a doua zi, dar apoi părinții mei au fost uciși și logodna Selinei s-a finalizat.

– Acum sunteți amândoi liberi. Nu este prea târziu.

– Selina nu mă iubește mai mult decât o iubesc eu pe ea. Ea a refuzat oferta mea...

– Oferta ta? a înghițit Hanna în sec.

– Da. Era palid. De a ne căsători.

– Ai cerut-o în căsătorie.

Mușchii stomacului i s-au încordat.

– Cum să nu fi făcut asta? Întreaga Londră va afla de mărturisirea ei până dimineață.

– Lady Winters te-a refuzat?

Ce femeie sănătoasă la cap ar respinge propunerea lui Griff?

– A încercat. Dar nu mi-am putut permite. Ceea ce am făcut ne-a dezonorat pe amândoi. Să mă căsătoresc cu ea este singura soluție să ne reparăm greșeala. Nu am altă opțiune.

Hanna a sesizat disperarea din ochii lui.

– Cu siguranță înțelegi asta.

– Părerea mea nu contează absolut deloc. Durerea din piept o făcea să respire greu. De ce ești aici? N-ar trebui să fii cu viitoarea mireasă?

– Sunt aici pentru că vreau să știi adevărul. Ți-am fost loial.

– Nu mai contează acum.

– Pentru mine contează. O expresie aprigă îi anima chipul ascuțit. Pentru mine contează să știi cât de mult îmi pasă. Cât de mult mi-a păsat. S-a corectat. Nu a fost vorba de nici o altă femeie. Tu ai fost aceea. Nu voi uita niciodată clipele pe care le-am trăit împreună, le voi păstra mereu în amintire.

Și-ar fi dorit să nu-l creadă. Ar fi fost un final așteptat. Ar fi fost mai ușor să-l urască pe Griff, să-l lase să plece, dacă ea l-ar fi considerat un nenorocit.

– Te rog, spune-mi că mă crezi, a spus el.

– Te cred. Ea a răsuflat tremurând și a dat din cap. Când te vei căsători?

– Selina nu a fost încă de acord. Ea insistă să stăm departe unul de celălalt timp de șase săptămâni pentru a medita mai bine la această situație. După aceea, ne vom întâlni pentru a discuta dacă să ne logodim. Nu-mi doresc să mă logodesc cu Selina, dar trebuie să o cer de soție. Cu siguranță ai înțeles motivul.

Scanned with CamScanner

Înțelegea.

– Poate că este mai bine așa.

– Cum poți spune asta?

– Pentru că nu ne-am putea căsători niciodată. Familia mea nu ar accepta nici în ruptul capului această alegere a mea. În plus, eu sunt o tămăduitoare de oase, iar tu ești un viconte. Lumea ta nu m-ar accepta niciodată. Nici una dintre lumile în care trăim nu ar accepta să fim împreună.

– Am crezut că vom avea mai mult timp să aprofundăm relația dintre noi, să descoperim cum ar fi evoluat.

S-a apropiat și a luat-o ușor în brațe. Puterea și căldura lui au înconjurat-o, au înfășurat-o ca o pătură de siguranță și iubire.

Iubire. A strâns din ochi, lăsând să-i scape o lacrimă. Acest sentiment disperat trebuie să fie iubire. A simțit bătăile puternice ale inimii lui Griff pe obrazul ei. S-a îmbătat cu forța corpului său. Inima îi era atât de plină, încât era de mirare că nu-i ieșea din piept.

– Nu regret nimic, a șoptit ea. Nimic din tot ce am trăit împreună.

– Nici eu.

I-a acoperit gura cu a lui și i-a dat un ultim sărut tandru, aproape cast. Apoi a plecat.

Scanned with CamScanner

Capitolul 18

Hanna se lăsase absorbită de dosarele lui *baba*, parcurgându-le pagină cu pagină.

Ajunsese cam la jumătatea lor. Dispensarul o ținea ocupată în cea mai mare parte a timpului, însă profita la maximum de timpul liber dintre consultații. Ar fi făcut orice pentru a umple golul lăsat de Griff, o durere care nu voia să dispară. În cele patru zile de la scandalul care însoțise evenimentul strângerii de fonduri, făcuse tot ce putuse pentru a nu se mai gândi la el.

– Încă te mai uiți prin dosarele alea vechi? Silueta uscățivă a lui Evan a apărut în prag. De ce? Am crezut că ai terminat cu Griffin.

– Eu și Griff am pus punct oricărei relații, a spus ea cu răceală. Nu cred că asta ar trebui să te intereseze pe tine.

– Când o să încetezi să mă pedepsești? Abia îmi vorbești, și asta doar dacă este vorba despre chestiuni legate de dispensar.

– Când voi înceta să fiu supărată pe scena pe care ai provocat-o la strângerea de fonduri? Probabil niciodată.

– Am spus doar ce gândeau toți ceilalți de acolo.

– Dar ai greșit, nu crezi? a spus ea simțind cum ia foc. Cred că ești dezamăgit că Griff nu este un ucigaș.

– Despre asta este vorba? Ești supărată că, din greșeală, am dezvăluit comportamentul lui dezonorant față de Lady Winters? Cred că ar trebui să-mi mulțumești.

– Și de ce aș face asta?

– Se juca cu tine. Se învârtea pe aici. Te flata, dăruindu-ți flori. Amândoi știm că bărbații și femeile de condiția lui nu au intenții cinstite față de cei ca noi.

– Am avut niște treburi împreună și am devenit prieteni. Nu era nimic între noi în afară de asta. Mă insulți în momentul în care sugerezi contrariul.

Scanned with CamScanner

– Motivele și acțiunile tale nu sunt cele pe care le consider suspecte, și-a ridicat el mâinile ca un gest de apărare. A făcut un semn spre dosare. De ce te mai interesează toate astea?

– Trebuie să aflu de unde provin bijuteriile furate. Doctorul Pratt răspândește deja zvonuri că tata era complice cu infractorii. Nu îi voi permite să păteze numele tatălui meu, mai ales acum că nu poate să se mai apere.

– Ești sigură că doar despre asta este vorba?

I-a aruncat o privire tăioasă.

– Evan, tu ești partenerul meu de afaceri, nu gardianul meu. Nu sunt nevoită să-ți dau explicații.

– Nu sunt gardianul tău, dar sunt prietenul tău. Sper să rămânem prieteni. Îmi cer scuze dacă te-am supărat, dar nu asta a fost intenția mea. Am făcut-o doar pentru a te apăra.

– Nu sunt un copil. Nu am nevoie ca tu să fii tutorele meu. Sunt o femeie rațională, iar mintea mea funcționează destul de bine.

– Știu foarte bine asta. Dar suntem prieteni și prietenii au grijă unul de celălalt. Asta este tot ce am încercat să fac.

– Înțeleg asta, dar încă sunt supărată. Ea și-a întors privirea spre documentele de pe birou. Acum pleacă și lasă-mă să mai studiez câteva registre înainte să vină următorul pacient.

S-a întors să plece, apoi s-a oprit.

– Știi că am făcut toate astea pentru binele tău? Diferențele de clasă există pentru un motiv, pentru că bogătașii le-au definit. Așa își mențin sentimentul de superioritate.

Ea a rămas concentrată asupra a ceea ce făcea.

– Griff e istorie. Nu vreau să mai discut despre asta.

I-a simțit privirea lui Evan ațintită asupra ea înainte să plece și să o lase singură cu dosarele și cu amintirile proaspete la care nu era pregătită să renunțe încă.

Griff se uita pe fereastră. Cavendish Square era învăluită în ceață din cauza ploii mărunte. Pârâiașele care șiroiau pe geamurile de sticlă îi îngreunau vederea. Nu o văzuse pe Hanna de cinci zile, dar se simțea de parcă nu o mai văzuse de o sută. Cum era posibil să-ți fie atât de dor de cineva? Bineînțeles, îi fusese dor de părinții și surorile lui, dar asta era o durere surdă pe care o suportase atât de mult, încât îi intrase practic în oase. Cu Hanna era altfel. Îi era

Scanned with CamScanner

dor de ea într-un mod atât de proaspăt și de imperios, încât până și respirația îl durea. Devenise un singuratic de când părinții lui muriseră și surorile lui dispăruseră din viața lui, dar Griff nu se simțise niciodată atât de singur ca acum. Nici măcar Hunt nu era prin preajmă să-i distragă atenția. El și ducesa lui se îmbarcaseră spre Grecia cu mai bine de o săptămână în urmă. Pentru a-și umple timpul, Griff luase masa cu Norman cu câteva seri în urmă, dar între ei se insinuase o senzație neplăcută.

Selina era într-adevăr singura persoană din Londra pe care o cunoștea bine. Dar ea refuzase să îl vadă timp de șase săptămâni. Abia atunci, spusese ea, puteau lua o decizie rațională cu privire la viitorul lor. Oricum, Griff nu prea avea alte opțiuni. Avea să se căsătorească cu vechea lui prietenă, onorând legământul pe care îl făcuse la cincisprezece ani.

Ziarele de scandal trâmbițaseră povestea lor, dar lui Griff nu-i păsa de asta. Societatea nu avusese niciodată o părere bună despre el, însă nu voia ca Selina să sufere pentru că avusese curajul să-l apere. Chiar dacă era văduva unui conte, statutul ei în societate fusese compromis. Selina provenea dintr-o familie bună, dar nu din cea mai nobilă și nici din cea mai bogată sau puternică.

Gândurile lui Griff au revenit la Hanna, așa cum se întâmpla mai mereu în acele zile. Pe lângă faptul că îi era dor de ea, era îngrijorat pentru viitorul ei. Comisia care avea să-i decidă viitorul urma să se întrunească peste două zile. El știa cât de mult însemna profesia ei, ce pierdere ar fi fost pentru ea dacă Hanna nu ar mai putea profesa la Londra.

– Milord.

Griff s-a întors, surprins să-l vadă pe Wright chiar în pragul ușii. Nu-l auzise pe majordom intrând.

– Da.

– Aveți un vizitator.

– Nu. Griff și-a întors privirea spre fereastră. Nu avea chef să vadă pe nimeni. Spune-i celui care a venit, indiferent cine este, că nu primesc vizite.

– Ea a spus că este urgent.

– Ea? Inima i-a tresărit. Nu putea fi adevărat. S-a îndreptat spre majordom. Cine e?

– Domnișoara Zaydan.

Scanned with CamScanner

– Hanna este aici? A plecat din dreptul ferestrei și a trecut pe lângă Wright. Unde este?

Majordomul a venit după el.

– În holul din față, milord. O pot conduce înăuntru dacă doriți să o primiți aici.

La naiba cu eticheta.

– Nu e cazul.

A găsit-o lângă scară privind în sus la heruvimii înlănțuiți care împodobeau tavanul.

– Hanna?

– Griff. Ea l-a privit cu ochii aceia mari și întunecați, care aveau același efect asupra lui. O prinsese ploaia. Gluga îi alunecase de pe creștet și șuvițele de păr umed i se lipeau de obraji. Dar, chiar și așa, Hanna era fascinantă.

– Este vorba despre comisie? a întrebat-o.

– Poftim? Nu. Radiind de bucurie, ea strângea un registru în brațe. Am aflat numele.

– Ce nume?

– Omul care a plătit pentru serviciile tatălui meu în bijuterii. I-am aflat numele.

Griff a rămas nemișcat.

– Ești sigură?

Ea i-a întins registrul.

– Este totul aici.

Mâna ei tremura. La început a crezut că era din cauza emoției, dar apoi și-a dat seama că îi era frig.

– Tremuri.

– Nu-i nimic. A început să plouă, dar nu am avut umbrelă.

Griff a luat registrul și l-a vârât sub braț.

– Hai să te așezi puțin lângă foc.

– O, nu. Incertitudinea i-a umbrit chipul. Nu cred că ar fi bine să rămân.

– Afară este rece și umed. Nu voia ca ea să plece. Încălzește-te. Arată-mi ce ai descoperit și apoi poți să pleci. Nu am să te las să te îmbolnăvești din cauza mea.

Ea a ezitat. Griff și-a ținut respirația, temându-se că îl va refuza.

– Foarte bine, a spus ea în cele din urmă. Doar până mă încălzesc.

Scanned with CamScanner

L-a cuprins un sentiment de ușurare. Griff a făcut un semn scurt din cap către majordom.

– Te rog să trimiți o tavă cu ceai.

– Da, milord. Ceai și biscuiți?

– Nu. Griff se simțea mai relaxat decât se simțise în zilele trecute. Adu o tavă cu de toate.

Wright s-a înclinat.

– Imediat, milord.

Pășind în Haven House, s-a simțit de parcă ar fi fost transportată într-o altă lume. Doar biroul în care se afla era mai mare decât întregul parter al casei Hannei, cu tot cu terasă. S-a cuibărit în timp ce cerceta camera. Un birou impunător din nuc sculptat se afla într-un colț al încăperii, iar două canapele și o pereche de scaune acoperite cu catifea vișinie flancau șemineul de marmură.

– Trebuie să te încălzești, a spus Griff. Așază-te lângă foc.

– Îl cheamă Gerard Loder, a spus ea rapid, în timp ce se așeza pe scaunul tapițat, situat cel mai aproape de foc, bucurându-se de căldura lui confortabilă.

– Bărbatul care avea bijuteriile mamei tale a venit să-l vadă pe tata cu doar câteva luni înainte ca tata să moară.

– Câteva luni? Și-a așezat corpul atletic pe scaunul alăturat, cel mai apropiat de ea. Nu purta lavalieră. Ea s-a străduit să nu se uite la gâtul lui gol. Imaginea lui era suficientă să o încălzească. Când a murit tatăl tău?

– Acum trei ani. La unsprezece ani de la moartea părinților tăi. De aceea a durat atât de mult să găsim numele, pentru că am început să examinăm dosarele în ordine cronologică.

– Ai auzit vreodată de acest om?

– Nu, dar voi întreba prin vecini să văd dacă îl cunoaște cineva din cartier.

– Voi angaja un detectiv dacă va fi nevoie să-l găsesc pe Gerard Loder. Să presupunem că el este omul care... Nu avea nevoie să termine fraza. Ea înțelegea. Este foarte posibil ca el să nu știe nimic despre ce s-a întâmplat cu părinții mei. Ar fi putut cumpăra bijuteriile de la cineva care le-a cumpărat de la o altă persoană. Ne-am putea bloca aici.

– Cel puțin este o pistă de unde puteam începe cercetările.

Scanned with CamScanner

– Noi? O admirație tandră i-a umplut privirea de oțel. Cum putuse să creadă despre el că era un bărbat distant? Nu am crezut că vei continua să studiezi dosarele.

– Am motivele mele pentru care vreau să știu de unde provin bijuteriile. Mă vor ajuta la reabilitarea tatălui meu.

– Cum așa?

– Chiar tu mi-ai spus că acel *jehish*... doctor Pratt știe că tatăl meu era în posesia bijuteriilor furate.

– Poftim? Cum i-ai spus doctorului Pratt?

Ea s-a uitat la foc.

– Nu contează.

– Spune-mi.

– Este un cuvânt arab. Mi-a scăpat, pur și simplu. Nu am vrut să spun asta.

– Dar ai făcut-o, așa că, lămurește-mă, a îndemnat-o.

– Este un cuvânt foarte nepoliticos.

– Mi-am dat seama.

Ea a sesizat amuzamentul din vocea lui.

– Foarte bine. Într-un final, a ridicat privirea spre el. Dacă insiști să afli, înseamnă „măgar". Mai bine zis, creatura aceea care se remarcă mai degrabă prin muncă, decât prin inteligență.

Griff a surprins-o când a început să râdă în hohote.

– Mi-e frică să întreb cum îmi spui când ești supărată pe mine.

Nu îndrăznea să-i spună cuvintele care îi veneau în minte ori de câte ori se gândea la el.

Hayati. Viața mea.

Elbee. Inima mea.

Rohee. Sufletul meu.

În engleză, cuvintele sunau mult mai dramatic decât în arabă. Chiar și așa, era ridicol până și faptul că ea putea avea vreun sentiment pentru Griff.

Dar era adevărat.

În loc de asta, ea a comentat:

– Arăți bine.

– Revenirea în societate este destul de dificilă, dar mă descurc. Am fost copleșit de invitații. Acum, că nu mai sunt privit ca un ucigaș, înalta aristocrație pare destul de dornică să mă reprimească în rândurile ei.

Scanned with CamScanner

– N-ar fi trebuit niciodată să suporți cenzura societății.

– A, dar acum că sunt pe punctul de a scăpa definitiv de ea, mă întreb dacă chiar îmi doresc așa ceva? Am trăit după propriile reguli, făcând ceea ce vreau atât de mult timp, încât nu sunt sigur că vreau să urmez o viață care implică evenimente organizate și recitaluri lungi și plictisitoare.

– Ai fost invitat la recitaluri?

– La două.

– Muzicieni renumiți?

– N-aș prea spune asta. Este genul de reprezentație în care gazdele încearcă să demonstreze cât de iscusite sunt odraslele lor în mânuirea anumitor instrumente, indiferent de talentul interpreților.

– O! Ochii ei au sclipit. Înțeleg.

Un lacheu a intrat cu tava de ceai, ticsită cu o multitudine de sendvișuri, pâine, prăjituri și biscuiți. Înfricoșătorul majordom și-a aruncat privirea peste tot înainte de a se retrage.

Griff a luat o farfurie.

– Sper că ți-e foame.

Hanna era uimită de festinul atrăgător ce i se întindea în fața ochilor.

– Este prea multă mâncare pentru două persoane.

– Trebuie să încerci câte una din fiecare, i-a spus Griff, degetele lui lungi întinzându-se după cleștii de argint, pentru a-i umple farfuria. Acele degete o atinseseră, o mângâiaseră, îi provocaseră o mare plăcere. A pus farfuria pe masa cea mai apropiată de ea. Insist.

– Mulțumesc. Hanna a ronțăit o miniprăjitură delicioasă, care i-a distras atenția de la mâinile lui Griff și de la abilitățile lor. Cât de minunat trebuie să fie să ai un bucătar care să-ți pregătească delicatese toată ziua.

– Presupun.

Tonul nepăsător al lui Griff sugera că nu se gândise niciodată cum ar fi fost să nu aibă atâția servitori care să-i satisfacă orice capriciu.

Hanna a aruncat o privire la lacheul care pleca. Aceasta era viața pe care o trăia verișoara ei Delilah. Dar Leela nu era ca Hanna și restul verilor arabi. Tatăl ei fusese un nobil englez, nu un comerciant imigrant. Leela crescuse printre oameni de rangul tatălui ei, fiind obișnuită să aibă servitori care să o slujească toată ziua.

Griff a întins mâna după un biscuit.

Scanned with CamScanner

– Când am studiat toate lucrurile tatălui meu, am avut un semn de întrebare.

– În legătură cu ce?

Și-a înfipt dinții într-o prăjitură cu marmeladă de caise și gura i-a lăsat apă în jurul amestecului dulce și lipicios.

– Cu cronologia evenimentelor. Eu și părinții mei nu trebuia să fim la țară în weekendul în care au murit. Era iunie, și parlamentul era în sesiune, așa că, firește, eram încă la Londra.

Ea a făcut o pauză, confuză.

– Mi-e teamă că nu înțeleg ce vrei să spui.

El a zâmbit, liniile fine din jurul ochilor lui albaștri ca oțelul adâncindu-se.

– Nu mi-am dat seama că nu ar fi trebuit să presupun că ai știi asta. Pentru că tata era în Camera Lorzilor, eram mereu la Londra când se întrunea parlamentul.

În timp ce a mai luat o înghițitură din prăjitura ei cu marmeladă de caise, Hanna s-a mirat de remarca întâmplătoare a lui Griff referitoare la poziția lui atât de apropiată de cei care dețineau puterea. Ea știa că bărbați cu privilegii aveau locurile lor în parlament. Dar această perspectivă îi fusese întotdeauna una destul de îndepărtată de preocupările ei. La fel ca monarhul sau Japonia. Ea știa că ambele există, dar nu se gândise niciodată să intre în contact direct cu nici unul.

Cu toate acestea, pentru Griff, a face parte din organismul care conducea cea mai puternică țară din lume era un lucru normal, o parte din viața lui. Bărbații de rangul lui considerau că li se cuvenea acest lucru și nu-și făceau probleme în această privință.

El și-a băut ceaiul.

– În acel weekend, tata a menționat ceva despre o problemă urgentă, care necesita prezența lui la conacul Ashby, reședința noastră de la țară.

– Și această chestiune nu a putut aștepta până când parlamentul nu mai era în sesiune?

– Era la începutul lunii. Parlamentul urma să fie reunit până la începutul lunii iulie. Planul tatălui meu era să meargă la Richmond, să se ocupe de problema urgentă și să se întoarcă peste o zi sau două.

Majordomul a reapărut, urmat de un lacheu. S-a agitat cu tava de ceai, întinzând vasele goale lacheului, care s-a retras cu ele. În

Scanned with CamScanner

timp ce rearanja platourile rămase într-un aranjament mai atractiv, majordomul a aruncat o privire rapidă spre farfuria Hannei, cea pe care Griff i-o umplusе cu vârf. S-a îmbujorat. Doamnele trebuiau să mănânce puțin. Dar, în cele din urmă, Hanna s-a îndreptat în scaun și a mușcat dintr-o prăjitură. Nu era o lady. Era o femeie din clasa muncitoare, o persoană cu o poftă de mâncare sănătoasă.

Griff și-a lăsat paharul jos.

– Tata nu a spus niciodată care era problema urgentă. Norman are suspiciunile lui, dar eu nu-l cred, a spus el cu o privire pierdută. Mi-am dat seama abia acum, la mai bine de doisprezece ani după ce s-au întâmplat toate astea, că vreau să știu totul despre zilele care au precedat... pierderea lor.

Hotărâtă să nu se lase intimidată de majordomul care o judeca, Hanna a întins mâna după un sendviș.

– Ai găsit ceva printre actele tatălui tău care ar putea explica de ce a plecat la țară în acel weekend?

– Din nefericire, nu. Nu au existat nici un fel de însemnări.

Majordomul și-a dres glasul.

– Nici una? a întrebat Hanna. Nici măcar în biroul lui?

– Am fost dezamăgit să găsesc biroul gol. Aceasta este camera pe care o asociez cel mai mult cu tata, dar este ca și cum prezența lui a fost complet ștearsă.

Hannei îi părea rău pentru Griff. Examinând biroul lui *baba* după moartea lui, o făcuse să se simtă mai aproape de tatăl ei. Ea încă îi simțea prezența acolo.

Majordomul și-a dres glasul din nou.

Griff s-a uitat la el.

– Ce este, Wright?

– Despre actele tatălui dumneavoastră, milord.

– Da, ce vrei să-mi spui despre ele?

– Mi-am luat libertatea de a sorta documentele și de a pune totul deoparte.

Iritarea i-a animat fața lui Griff.

– De ce nu ai lăsat actele tatei aici, în biroul lui?

Hanna era curioasă să afle și ea. Nu știa exact care sunt responsabilitățile unui majordom, dar scotocirea prin hârtiile stăpânului său mort nu i se părea a fi una ele.

Majordomul a ezitat.

Scanned with CamScanner

– Ei bine? l-a întrebat Griff.

Majordomul a aruncat o privire rapidă spre Hanna.

– Poți vorbi deschis în fața domnișoarei Zaydan.

Majordomul părea încă reticent.

Hanna s-a tras înspre marginea scaunului ei.

– Poate ar fi mai bine să plec.

– Prostii. Nu ți-ai terminat ceaiul.

Vocea lui Griff era fermă.

– Spune odată, Wright.

Majordomul și-a strâns mâinile la spate și a luat o poziție și mai dreaptă, ceea ce Hanna nu ar fi crezut că este posibil.

– Tutorele dumneavoastră s-a arătat extrem de interesat să trieze lucrurile domniei sale.

– Doctorul Pratt? De ce?

– A spus că în calitate de tutore are dreptul să vadă dacă există probleme nesoluționate, care au nevoie de atenția sa.

– Am crezut că avocatul tatălui meu era responsabil de astfel de lucruri.

Majordomul a pufnit.

– La fel și eu, milord. Prin urmare, mi-am luat responsabilitatea de a păstra sub cheie hârtiile și de a le pune deoparte până când noul lord Griffin, adică dumneavoastră, avea să devină major.

Hanna și-a reconsiderat părerea despre majordom. Bărbatul îl disprețuia în mod evident pe doctorul Pratt. Nu putea fi atât de groaznic.

– Unde sunt aceste hârtii? l-a întrebat Griff.

– Va trebui să vi le aduc, milord.

– Poți s-o faci acum? Aș dori să văd dacă tatăl meu a notat ceva în agenda lui.

– În prezent, actele nu sunt în casă, milord.

– Nu sunt?

– Doctorul Pratt era foarte hotărât să găsească hârtiile. Le-a căutat peste tot. Eu și doamna Tanner am hotărât că ar fi prudent să le scoatem din casă.

– Unde?

– Sunt în grija doamnei Tanner.

– Fosta mea menajeră?

Majordomul a dat din cap.

Scanned with CamScanner

– Sunt în casa lui Lady Dorcas. Am simțit că doctorul Pratt nu-și poate băga nasul acolo la fel de ușor ca aici, la Haven House.

– Cine este Lady Dorcas? a întrebat Hanna.

– Sora mea, a spus Griff.

Una dintre surorile care îl părăsiseră.

– Îl voi trimite pe Felix să meargă să le recupereze imediat, a spus Wright. Sper că nu mi-am depășit atribuțiile, milord. Dumneavoastră sunteți vicontele, acelea sunt actele dumneavoastră. Am simțit că era de datoria mea să le pun deoparte.

– Apreciez grija ta, a spus Griff, dar sunt sigur că doctorul Pratt pur și simplu încerca să-și facă datoria.

Hanna nu era atât de sigură. Ce căutase doctorul Pratt? Ea a schimbat o privire cu majordomul. Poate că era doar imaginația ei, dar un sentiment reciproc de înțelegere i s-a părut că se stabilise între ei. Majordomul a luat o farfurie cu sendvișuri.

– Încă un sendviș, domnișoară?

Hanna i-a zâmbit.

– Poate ar mai merge încă unul.

Și, dacă nu se înșela, buza majordomului s-a răsucit în ceea ce, în cazul lui, putea fi considerat un zâmbet.

A doua zi, Griff era aplecat peste hârtiile tatălui său. Majoritatea erau registre, contabilități de la diferitele moșii și alte chestiuni de afaceri. Altele erau de ordin personal. Mărturiile unor vieți curmate brusc. O notă de la mama care îi reamintea tatălui său să viziteze pe cineva care fusese bolnav. Facturi de la croitorul mamei sale. Copii ale acordurilor de căsătorie pentru cele trei surori ale sale.

S-a întrebat cum reacționase Dorcas când Felix se dusese să ia actele tatălui său de la menajera care le sustrăsese de la Haven. Surorile lui îi bântuiau gândurile destul de mult în ultima vreme, deși Griff încerca să nu se gândească la ele. Persoana lui nu mai prezenta nici un interes pentru ele. Faptul că ceruse să i se înmâneze actele tatălui său nu o făcuse pe Dorcas să i se adreseze.

Griff a răsfoit agenda legată din piele, unde erau trecute întâlnirile din ultimele luni din viața tatălui său. Întâlniri cu croitorul și cizmarul lui, o programare a unei întâlniri cu prieteni la Whites, clubul domnilor, o programare la dentist, un consiliu de conducere la spital, înlocuirea porții de la grădină.

Scanned with CamScanner

Trăgându-și răsuflarea, Griff a trecut la a doua săptămână din iunie, ultimele zile din viața tatălui său. Privirea i-a rămas pironită asupra ultimei însemnări, din ziua dinaintea ultimei plecări către casa de la țară.

Norman – ora trei.

Norman îl vizitase pe tatăl său în ultima lui zi la Londra? Nu era neobișnuit ca cei doi bărbați să se întâlnească. Griff nu era complet surprins că Norman nu pomenise niciodată că se întâlnise cu tatăl lui în ultima lui zi la Londra. Acesta credea că orice referire la părinții lui Griff îl împiedica pe fiul lor să lase tragedia în urmă și să meargă înainte.

Lui Griff nu numai că îi era dor de părinți, îi lipsise și să vorbească despre ei și, astfel, să-și întărească și să-și păstreze amintirile despre ei. O bătaie politicoasă în ușă i-a întrerupt lui Griff șirul gândurilor.

Wright și-a făcut apariția.

– A sosit doctorul Pratt, milord.

– Da? Griff nu-l mai văzuse pe Norman de la eveniment. Condu-l înăuntru.

– Să aduc ceai?

– Da.

Wright a rămas pe loc, cu o expresie politicoasă afișată pe figură.

– Cu biscuiți, a adăugat Griff.

Wright și-a înclinat bărbia.

– Prea bine, milord.

– Norman. Griff s-a ridicat pentru a-și saluta fostul tutore câteva clipe mai târziu. Intră.

Una dintre sprâncenele cărunte ale lui Norman s-au arcuit.

– Ești sigur? Norman s-a oprit în prag înainte de a înainta. Nu pare să ne mai înțelegem prea bine în aceste zile.

– Nu am fi o familie dacă nu ne-am certa, a spus el și s-a dus să toarne câte o băutură.

– Ce mai faci? i-a cercetat Norman fața.

– Foarte bine. I-a întins bătrânului un coniac. Este bine să te întorci acasă.

– Ai grijă să nu te pripești. Tragedia, împreună cu asumarea tuturor îndatoririlor tale, s-ar putea să te copleșească dacă nu o iei pas cu pas.

Scanned with CamScanner

– Este foarte puțin probabil să fie periculos să mă grăbesc. La urma urmei, mi-a luat paisprezece ani să plec din casa ta și să revin aici, la Haven House.

Norman a cercetat biroul.

– Această cameră îmi stârnește atât de multe amintiri. L-a țintuit cu privirea pe Griff. Cum te-ai acomodat în casa ta?

– Destul de ușor. Griff a sorbit din coniac. Câțiva dintre vechii servitori sunt încă aici.

– La fel ca și majordomul, din câte îmi dau seama. Gura lui Norman s-a strâmbat. Wright nu mă place în mod special. Când am devenit tutorele tău, am încercat să mai triez din lucrurile tatălui. Am avut impresia că îmi ascunde în mod intenționat niște documente.

– Dar nu era treaba avocatului să se ocupe de aceste lucruri?

– Ba da, dar în calitate de cel mai apropiat prieten al tatălui tău, m-am gândit că ar trebui să văd cu ochii mei dacă există chestiuni de ordin personal de care trebuia să am grijă cu discreție.

– Ce fel de chestiuni personale?

Mișcându-se pe scaun, Norman s-a uitat la stivele de cărți.

– Norman? a insistat Griff. Te referi la această amantă pe care se presupune că ar fi ascuns-o tatăl meu?

– Nu neapărat, a spus el în cele din urmă. Toți bărbații au chestiuni personale pe care ar putea prefera să le țină cât mai departe de ochii familiilor lor și ai avocatului lor.

– Căutai ceva anume?

– Nicidecum.

I-a pus următoarea întrebare când Wright a intrat cu ceaiul.

– Îți amintești că te-ai întâlnit cu tata cu o zi înainte de a fi murit?

Norman a dat din cap.

– Da. Cum de știi asta?

Griff a bătut cu mâna pe agenda de întâlniri.

– Este menționat în agenda lui.

Norman s-a îndreptat.

– Ai găsit agenda lui Jeffrey?

– Da.

– Unde era? O undă de amuzament i-a sclipit în privire. Mi-e clar că Wright a ascuns-o. Am avut dreptate să-l suspectez.

– Nu te îngrijora, a spus Griff. Nu am găsit nimic care să provoace vreun scandal sau vreo altfel de indiscreție.

Scanned with CamScanner

– Mă simt ușurat.

– Despre ce ați vorbit tu și tata în vinerea aceea?

Norman părea îndurerat.

– Aș vrea să lași morții să se odihnească în pace. Lasă trecutul în urmă.

– Trebuie să știu, Norman.

– Deja știi. Tatăl tău mi-a cerut să-i spun lui Caroline că mă întâlnesc cu el la țară.

– Și asta a fost ziua în care ți-a cerut asta? Cu o zi înainte să plecăm în țară?

– Da. Caroline decisese brusc să meargă cu el, dar era reticent.

Griff își forțase mama să-și însoțească tatăl la țară pentru că știa că Selina avea să fie acolo. Vina îl apăsa. Dacă nu ar fi insistat, cel puțin mama lui ar fi putut fi încă în viață.

Griff a făcut o pauză.

– Mai există o problemă pe care vreau să o discut. Are legătură cu domnișoara Zaydan.

– Ce-i cu ea?

– Comisia se întrunește peste două zile. Cum crezi că se vor derula audierile?

– Mansfield va fi chemat să spună comisiei ce s-a întâmplat. De asemenea va fi invitată să vorbească și ea, dacă dorește. Mă aștept ca totul să se termine într-o oră și ceva.

– Nu are nici o șansă împotriva cuiva atât de puternic ca vicontele Payton, nu-i așa?

– Nu, mai ales dacă este vinovată că i-a dislocat intenționat încheietura mâinii lui Mansfield.

Griff a expirat. Asocierea ei cu el la evenimentul de strângere de fonduri îi compromisese și mai mult șansele. Hanna era asociată acum cu scandalul. Nu doar cel legat de el și Selina, însă existau și bârfe despre motivul pentru care Griff și Bridges se certaseră.

– Înțeleg.

– Nu este totul pierdut pentru prietena ta. Are noroc că interdicția de a trata pacienții nu se extinde în afara Londrei.

– E posibil să se întoarcă la Manchester pentru a putea practica.

Gândul că ea va pleca îl măcina foarte mult. Chiar dacă era conștient că ar fi fost mai bine. Trebuia să se concentreze asupra viitorului lui cu Selina și cu familia pe care o vor forma.

Scanned with CamScanner

Norman a mai zăbovit încă o jumătate de oră discutând în mare parte chestiuni legate de spital. Odată plecat, Griff l-a chemat pe Wright.

– Îți amintești cumva dacă doctorul Pratt l-a vizitat pe tatăl meu cu o zi înainte să plecăm la Ashby, ultima dată?

– Îmi amintesc, milord, a spus majordomul.

– A fost ceva care te-a marcat la această ultimă întrevedere dintre cei doi?

– Nu prea, milord. Cu toate acestea, parcă îmi amintesc că a fost o vizită rapidă și fără nici o mizã, deși ambii păreau puțin încordați când s-au despărțit.

– Înțeleg.

Amintirile lui Wright se potriveau cu ceea ce îi spusese Norman despre cum se certaseră la ultima lor întâlnire. Dar care fusese motivul? Poate că Griff era naiv, dar îi era greu să accepte presupusa infidelitate a tatălui său.

– Nici nu știi despre ce au vorbit?

– Din păcate nu, milord.

El s-a oprit.

– Tatăl meu era cunoscut că... s-ar fi întreținut și cu alte femei? A avut o amantă?

Wright a dat înapoi.

– Nu, milord, nu, din câte știu eu. Părea destul de loial lui Lady Griffin.

Griff a pus degetul pe agenda deschisă.

– Trebuie să aflu de ce s-au certat tata și Norman. Ai idee ce s-a întâmplat cu jurnalul tatălui meu?

– Nu, milord. Nu l-am mai văzut după moartea Excelenței Sale. Poate că l-a luat cu el la Ashby în acel ultim weekend.

Un fior l-a cuprins pe Griff. Pentru a afla ultimele gânduri ale tatălui său, s-ar putea să nu aibă de ales și să fie nevoit să se întoarcă la conacul Ashby, scena celui mai înfiorător eveniment din viața lui. A tras aer în piept pentru a se calma. Reușise să-și învingă îndoielile cu privire la Haven House. Era chiar fericit că era acasă. Poate că sentimentul ar fi fost identic și la revenirea la conacul lor de la moșie.

Era momentul să stârpească toți demonii din trecutul lui.

Scanned with CamScanner

Capitolul 19

Comisia s-a întrunit la spitalul Margate, în aceeași sală în care se întrunea lunar consiliul de conducere. Erau doisprezece membri, toți bărbați, așezați în jurul mesei lungi, dreptunghiulare. Hanna venise însoțită de Evan. Amândoi erau așezați pe scaunele aliniate pe lângă pereții camerei, înconjurând masa unde urma să fie luată cea mai importantă decizie din viața ei profesională. Cu nervii întinși la maximum, ea a scanat fețele membrilor comisiei și i-a recunoscut pe câțiva, de la strângerea de fonduri organizată de Griff. Trei dintre ei chiar i-au susținut privirea și și-au înclinat bărbia în semn de recunoaștere. Restul au evitat să se uite la ea. Griff era și el acolo, în colțul opus locului în care stătea ea, impecabil îmbrăcat în hainele lui elegante. Mansfield și tatăl lui, lordul Payton, stăteau pe scaune lângă perete, în mijlocul camerei.

Doctorul Pratt prezida audierea.

– Bună ziua. Suntem aici pentru a stabili dacă tămăduitoarea de oase cunoscută sub numele de domnișoara Hanna Zaydan prezintă un pericol iminent pentru cetățenii cinstiți ai Londrei și, prin urmare, dacă ar trebui să i se interzică să-și practice meseria în Londra, în interesul sănătății și siguranței populației. Vom începe cu domnul Mansfield. Vă rugăm să ne spuneți ce s-a întâmplat când ați chemat-o pe domnișoara Zaydan să vă ofere serviciile.

Mansfield s-a ridicat.

– Eu și prietenii mei eram la cafeneaua din Red Lion Square și am vrut să ne convingem dacă domnișoara Zaydan este sau nu o escroacă. Am chemat-o. Ea a venit și mi-a dislocat intenționat încheietura mâinii. Am fost în agonie timp de câteva săptămâni. A privit-o. Este o amenințare publică care trebuie oprită.

Griff s-a aplecat în scaun.

– I-ați spus domnișoarei Zaydan că o supuneți unui test?

– Nu, a răspuns Mansfield.

Scanned with CamScanner

– Și care a fost motivul pe care l-ați invocat pentru a o chema acolo? a insistat Griff.

– Scuză-mă, a intervenit lordul Payton. Nu ai dreptul să pui întrebări. Nu faci parte din comisie.

– Nu, dar fac parte din consiliul de conducere al acestui spital.

– Asta nu îți dă nici un drept, a pufnit Payton zeflemitor.

– Eu cred că da, a spus un membru al comisiei, un bărbat de aproximativ treizeci de ani pe care Hanna nu-l mai văzuse niciodată. Cu părul negru și purtând un frac elegant, avea o privire cinică, despre care te-ai fi așteptat să aparțină unui bărbat mult mai în vârstă. Lasă-l pe Griffin să vorbească.

– Ă... mulțumesc.

Din expresia feței lui Griff, reieșea că nici el nu-l cunoștea pe bărbat.

– Sunt de acord, a spus un alt membru aflat la masă, pe care Hanna l-a recunoscut de la strângerea de fonduri.

– Și eu sunt de acord. Lăsați-l pe Griffin să-l interogheze pe bărbat, a spus un alt membru cu care Hanna își aminti că vorbise la Haven. Ideea este să ajungem la fondul problemei, nu?

– Foarte bine, a spus doctorul Pratt. Te rog să continui, Lord Griffin.

Griff s-a adresat lui Mansfield.

– De ce a crezut domnișoara Zaydan că ai chemat-o la cafenea?

– I-am spus că mi-am luxat încheietura.

– Și era adevărat?

– Nu, evident că nu.

– Cu alte cuvinte, ai mințit.

– Da.

– Deci, recunoști că ești un mincinos.

Payton a sărit în picioare.

– Cum îndrăznești să-l insulți pe fiul meu?

Griff nu părea impresionat de ieșirea lui Payton.

– Fiul tău a spus că a mințit. Asta îl face un mincinos. El și-a întors atenția spre Mansfield. Ai făcut ceva, i-ai făcut avansuri necuviincioase domnișoarei Zaydan, care ar fi putut s-o facă să simtă că trebuie să se apere?

– Sigur că nu! s-a prefăcut Mansfield ofensat de insinuarea că i-ar fi putut face avansuri Hannei. Ea m-a atacat fără nici un motiv.

Scanned with CamScanner

Nu era adevărat, dar nici insinuarea lui Griff nu se referea la faptul că Mansfield i-ar fi făcut avansuri sexuale.

– Este strigător la cer, a spus lordul Payton. Domnișoara Zaydan este cea care trebuie să răspundă pentru faptele ei, nu fiul meu.

– Toți ar trebui să răspundem pentru faptele noastre, a spus străinul cu ochii cinici. Indiferent de poziția noastră socială. L-a cercetat pe Mansfield. Cum este încheietura ta acum? O poți mișca? Sau este irecuperabilă?

– Nu, într-adevăr. Sunt la fel de sănătos ca înainte de incident. Mansfield și-a învârtit încheietura mâinii, demonstrând mobilitatea acesteia. Slavă Domnului! Mi-era teamă că escroaca mi-a vătămat-o definitiv. Dar se mișcă la fel de bine ca înainte.

– Impresionant. Străinul și-a sprijinit bărbia în pumn. Apropo, cum ți s-a vindecat încheietura mâinii?

Mansfield s-a încăpățânat să tacă.

– Nu te auzim, și-a aplecat străinul o ureche.

– Domnișoara Zaydan a pus-o la loc, a spus Mansfield fără tragere de inimă.

– Și este ca și nouă, așa mi se pare că ai spus?

Evan s-a aplecat spre Hanna.

– Cine este bărbatul acela?

– Habar n-am, a șoptit ea, uitându-se la Griff.

Era un prieten de-al lui? Altfel, de unde ar ști că Hanna îi pusese înapoi încheietura mâinii lui Mansfield? Dar Griff părea la fel de confuz ca și Hanna.

– Așadar, a continuat străinul, ai chemat-o pe domnișoara Zaydan și i-ai spus că ți-ai luxat încheietura mâinii. Când a plecat de la cafenea, încheietura ta era în aceeași poziție.

– Nu, a insistat Mansfield. Încheietura mea nu era cu adevărat dislocată înainte de a veni ea la cafenea.

– Înțeleg. Ne spui că atunci ai mințit. Dar *nu minți* și acum?

– Nu, nici într-un caz!

– Mi-e greu să cred că nu-ți place să trăiești în continuare în minciună, a remarcat străinul. Cu toate acestea, ceea ce este de necontestat este că vindecătoarea ți-a pus la loc încheietura mâinii, făcând-o să fie, conform spuselor tale, „ca nouă". Nu s-a întâmplat nimic grav. Și domnișoara Zaydan te-a ajutat chiar și după ce ai momit-o în cafenea, după cum ai recunoscut chiar tu, sub un

Scanned with CamScanner

pretext fals, și cu intenții nu tocmai onorabile, iar ea a fost forțată să se apere.

– Nu așa s-a întâmplat, a replicat Mansfield roșu la față. Ai răstălmăcit totul.

– Cine ești? a vrut să afle lordul Payton. De ce ești în această comisie?

Străinul l-a ignorat, adresându-se în schimb colegilor săi, membri ai comisiei.

– Trebuie să audiem mai mulți pacienți ai domnișoarei Zaydan.

– Cum doriți, a spus doctorul Pratt.

Lordul Payton s-a ridicat în picioare.

– Ceilalți pacienți ai ei sunt irelevanți, a spus el furios. Suntem aici pentru a decide dacă această escroacă va fi trasă la răspundere pentru ceea ce i-a făcut fiului meu.

– Eu cred că este necesar. Străinul s-a ridicat în picioare. Era înalt și avea o prezență și mai impresionantă când stătea în picioare. Înainte de a putea decide dacă domnișoara Zaydan ar trebui să primească interdicție de a-și mai practica meseria la Londra, trebuie să aud mărturiile mai multor pacienți de-ai ei. A dat din cap în direcția doctorului Pratt. Vă rog să vă ocupați de asta.

Doctorul Pratt și-a înclinat bărbia cu respect.

– Așa voi face, milord.

Străinul a plecat fără să fi privit o secundă în direcția Hannei. Griff s-a ridicat imediat și s-a dus să discute cu doctorul Pratt. Hanna l-a auzit întrebându-l despre identitatea străinului.

– Ce a fost asta? a întrebat Evan, urmărindu-l pe bărbatul care pleca.

– Nu am nici cea mai vagă idee.

Hanna încă se străduia să înțeleagă ce se întâmplase. Ea se așteptase să îi fie interzis dreptul de practică în această după-amiază. Începuse deja să se gândească la mutarea ei la Manchester. În schimb, un străin îi acordase o amânare.

Griff l-a lăsat pe doctorul Pratt și a venit spre ea, făcând-o pe Hanna să se întoarcă către Evan și să-i spună:

– Ne întâlnim afară.

– Cum vrei, s-a tensionat Evan și s-a îndepărtat exact când Griff ajungea la Hanna.

Scanned with CamScanner

– A fost remarcabil, a zâmbit el larg. Se pare că tu, spre deosebire de mine, poți oricând să te bazezi pe familie să îți vină în ajutor.

Familie?

– Cine era acel bărbat?

– Acela, draga mea Hanna, este marchizul de Brandon.

– Cine? Și apoi a înțeles. *Brandon*, fratele Leelei. Vărul pe care nu l-am întâlnit niciodată.

– Brandon nu apare aproape niciodată în societate. Puțini l-ar recunoaște. L-au adăugat în ultimul moment în comisie. Norman mi-a spus că marchizul a cerut în mod special să fie numit. Nu a avut de ales și a trebuit să-i onoreze cererea. Bărbatul face donații considerabile spitalului.

– Nu pot să cred că a intervenit în favoarea mea.

– Este fratele ducesei de Huntington, nu-i așa?

Ea a dat din cap, încă năucită.

– Însă el și Leela au crescut destul de departe de familia noastră. Tatăl lor a fost un marchiz. Zaydanii sunt negustori umili. Am cunoscut-o pe Leela abia de curând.

– Ei bine, misteriosul tău vărtocmai a intervenit pentru a te salva. Este un aliat puternic.

– Toți oamenii de aici păreau să-l trateze cu respect.

– Este marchiz. L-a surclasat pe toți cei din această cameră.

– Nici măcar nu-l cunosc, a repetat ea.

– Dar este de partea ta, a spus Griff. Asta e tot ce contează.

A doua zi, Hanna aranja instrumentarul în masa de toaletă, când o femeie bine îmbrăcată a trecut pragul dispensarului însoțită de un băiat.

– Vă pot ajuta cu ceva? a întrebat-o Evan, care era pe punctul de a ieși să facă niște comisioane.

– Am venit la tămăduitoarea de oase, a spus femeia.

Hanna a închis sertarul.

– Eu sunt domnișoara Zaydan.

– Vă las pe mâini foarte pricepute, i-a spus Evan femeii în timp ce ieșea pe ușă.

– Sunt doamna Rutland.

Ochii albaștri ai femeii au licărit de interes studiind-o pe Hanna. Era o bogătașă. Felul ei de a vorbi și rochia bine croită îi indicau

Scanned with CamScanner

asta Hannei. În afară de Griff, nu mai tratase niciodată un membru al aristocrației.

– Bună ziua. Hanna și-a mutat atenția pe băiatul cu părul negru, cu obrajii roși și pătați de lacrimi, aflat lângă doamna Rutland. Și el cine este?

– Acesta este fiul meu, William. S-a lovit la deget în timp ce se juca cu mingea.

– Pot să mă uit? l-a întrebat pe băiat. El a dat din cap fără convingere. Haide, atunci, a spus ea cu voioșie în glas, încercând să-l relaxeze pe copil. Poți să te urci singur pe masa de consultații?

– Bineînțeles că pot, și-a ridicat el bărbia. Am zece ani. Nu mai sunt un copil.

– William, l-a avertizat mama lui, ai grijă la maniere.

– Este în regulă, a spus Hanna.

Odată așezat, Hanna a examinat mâna băiatului. Degetul mijlociu îi era umflat și strâmb.

– A, da. Am văzut care este problema.

Doamna Rutland s-a apropiat mai mult.

– I-l poți vindeca? Îl doare teribil. Este un băiat atât de activ și de competitiv încât poate fi neatent cu corpul său. Este o sursă permanentă de îngrijorare pentru mama lui.

– Îl doare pentru că degetul din mijloc este luxat.

– Ce înseamnă asta? a întrebat-o William, cu vocea tremurândă în timp ce strângea degetele mamei sale cu cealaltă mână.

– Osul tău a ieșit din articulație și trebuie să-l pun la loc.

– O să doară?

William și-a îndreptat spatele, dar părea mai degrabă înspăimântat.

– Nu foarte tare. O să-i cerem mamei tale să ne ajute. Dacă doriți, doamnă Rutland, vă rog să îl țineți strâns pe William.

Lucy a venit și ea. Știa cum se procedează. Ea și Hanna puseseră multe degete la locul lor. Lucy a ținut strâns brațul lui William pentru ca Hanna să-l poată manevra.

– Ai mai făcut asta înainte? a întrebat doamna Rutland, cu o voce îngrijorată.

– De multe ori, a liniștit-o ea în timp ce apuca degetul băiatului. Este una dintre cele mai frecvente accidentări, mai ales în rândul tinerilor. În timp ce vorbea, i-a pus degetul la loc.

Scanned with CamScanner

– O, a scâncit băiatul. Mă va durea mai tare?

– Nu, asta-i tot. Hanna s-a dat înapoi. Am terminat.

– Adevărat? a clipit el.

Doamna Rutland s-a uitat la ea.

– Este pus la loc?

– Da, a spus Hanna în timp ce Lucy mergea să aducă alte pansamente. Acum îl voi fixa, folosindu-mă de degetul de lângă și, în câteva zile, William și degetul lui își vor reveni.

William și-a mișcat neîncrezător degetul mijlociu.

– Îl pot mișca!

– Da, dar ține-l fixat în bandaj deocamdată. Nu vrem să iasă din nou de la locul lui.

Doamna Rutland o privea pe Hanna cum înfășura degetul băiatului.

– Acesta este dispensarul tău?

– Da, al meu și al doctorului Bridges. Suntem parteneri. Dar pentru cât timp? Vărul ei îi mai acordase un răgaz, dar avea să reușească Brandon să o salveze din nou? Cum ați aflat de mine?

– Am citit despre cazul tău în ziar.

– Și, cu toate acestea, ați mai vrut să îmi faceți o vizită?

– Medicul nostru de familie mi-a spus să tamponez cu iod degetul lui William. Dar fiul meu suferea atât de mult încât m-am gândit că nu are ce să fie mai rău de atât dacă te-aș vizita. Înțeleg că l-ai vindecat pe lordul Griffin.

– Îl cunoașteți pe lordul Griffin?

O expresie tristă a apărut pe chipul ei.

– Da, l-am cunoscut cu foarte mult timp în urmă.

Clopoțelul de deasupra ușii a sunat. Griff a intrat. Hannei i s-a făcut pielea de găină. Nu ar trebui să fie atât de fericită să-l vadă, dar corpul ei nu o mai asculta.

– Bună ziua. A făcut o pauză când a zărit pacientul și pe mama acestuia. O, îmi cer scuze. Nu vreau să vă întrerup, eram doar...

S-a oprit. A devenit livid în timp ce o privea pe doamna Rutland.

Femeia i-a susținut privirea, îmbujorându-se la față. Hanna a fost șocată să vadă că doamna Rutland începuse să lăcrimeze.

– Tommy, a șoptit ea.

– Ce cauți aici?

Scanned with CamScanner

Hannei i s-a strâns stomacul. Era evident că Griff avea o relație cu doamna Rutland. Câte femei ca Selina avusese în trecut?

– Cine este bărbatul acesta, mamă? a tras William de mâneca mamei sale.

– Acesta este lordul Griffin. Vocea doamnei Rutland era plină de emoție. Este unchiul tău.

Scanned with CamScanner

Capitolul 20

Hanna a rămas cu gura căscată. Doamna Rutland era una dintre surorile nepăsătoare ale lui Griff? Cum putea o mamă care părea destul de devotată să dea dovadă de atâta dezinteres față de fratele ei mai mic?

– Ce mai faci? l-a întrebat doamna Rutland pe Griff.

– Nu crezi că este puțin cam târziu să te mai intereseze starea mea de spirit? a zâmbit el trist.

– Eu sunt William, a intervenit băiatul.

Chipul lui Griff s-a înmuiat în timp ce îl privea.

– Ce mai faci, William? Sunt bucuros să te cunosc.

– De ce nu ne vizitezi niciodată? l-a întrebat băiatul. Mama pare mereu tristă când vorbește despre tine, pentru că nu vii să o vezi.

– William, l-a admonestat mama lui. Nu este politicos să pui întrebări.

– În special cele la care este greu să răspunzi, a adăugat Griff.

Doamna Rutland s-a înroșit.

– Am înțeles că Lady Winters te-a absolvit de acuzațiile privind moartea părinților noștri. În legătură cu ce s-a întâmplat în noaptea aceea. Sunt foarte fericită pentru tine.

– Nu pot să îți spun cât de mult apreciez preocuparea ta ca soră.

Doamna Rutland și-a umezit buzele.

– Acum că ai redeschis Haven House, m-am gândit că poate mă vei vizita. Pot să-ți dau adresa mea.

– Am adresa ta. Așa cum și tu ai știut-o pe a mea în toți acești ani.

– Deci, mă vei vizita?

– Abia acum, după ce Selina mi-a salvat public onoarea într-o manieră atât de spectaculoasă și de scandaloasă vrei să te vizitez?

– Nu. Doamna Rutland a șovăit. Nu este deloc asta.

– Mamă, mamă.

William a tras-o din nou de mânecă, șoptindu-i ceva la ureche.

Scanned with CamScanner

Doamna Rutland, sora lui Griff, nu și-a dezlipit privirea de la fratele ei, în timp ce băiatul îi vorbea încet la ureche. Și-a strâns buzele.

– Foarte bine. A băgat mâna în poșetă și a scos bani pentru a o plăti pe Hanna. Trebuie să plec. William are o urgență.

Băiatul a sărit de pe masa de consultații.

– La revedere, unchiule Thomas!

– La revedere, William! L-a privit pe băiat cu interes. Sunt foarte încântat că am avut ocazia să te cunosc.

– Tommy..., a spus doamna Rutland.

– Spune-mi Griffin de acum.

– Griffin, aș vrea să mai vorbim.

– Chiar vrei?

– Hai mai repede, mamă.

William o trăgea de mână pe mama lui, târând-o spre ușă.

– Poate, Griffin, dacă am putea...

Practic îl implora.

– La revedere.

Nu s-a uitat la sora lui. Nu i-a privit nici pe ea și nici pe nepotul lui care deschisese ușa pentru a ieși. Când a auzit ușa închizându-se, Griff a închis ochii, tremurând, și a răsuflat prelung. A apucat strâns spătarul unui scaun din sala de așteptare de parcă ar fi avut nevoie de sprijin pentru a rămâne în picioare.

Hanna știa că nu ar fi trebuit să intervină între ei. Dar părea atât de singur, așa că s-a dus la el, punându-i o mână pe braț.

– Deci, aceasta este sora ta.

– Da, a alunecat el pe un scaun.

Pieptul Hannei s-a strâns când i-a văzut chipul îndurerat. S-a așezat lângă el.

– Părea fericită să te vadă.

El părea de-a dreptul uimit.

– Așa era, nu?

– Era emoționată, evident. Nu avea nimic din atitudinea unei femei căreia nu-i pasă.

– Oprește-te, a ridicat Griff mâna. Abia am supraviețuit absenței surorilor mele din viața mea. Nu cred ca aș putea să mai trec încă o dată prin așa ceva.

– Nu cred că a venit să mă vadă absolut întâmplător, a insistat Hanna. M-a întrebat de tine înainte să sosești.

Scanned with CamScanner

– Sincer, nu am chef să mai discut despre Dorcas. Am venit pentru Gerard Loder.

– Bărbatul care i-a dat tatălui meu bijuteriile mamei tale? A abandonat subiectul surorii lui. Ce ai aflat despre el?

– E o persoană care este în cârdășie cu infractorii, conform celor spuse de detectivul pe care l-am angajat. A luat colierul și inelul de la un bărbat pe nume Leonard Palk.

– Și cine este Leonard Palk?

– Detectivul meu investighează asta chiar acum.

– S-ar putea să-i dăm de capăt.

– Așa sper. A făcut o pauză, ochii i s-au întunecat. Ar mai fi ceva.

– Ce?

– Tatăl meu a ținut un jurnal.

– Și crezi că ar fi informații utile în el?

– Doar asta este tot ce ne-a mai rămas. Nu știu. Jurnalul este probabil la conacul Ashby, locul unde... părinții mei au fost uciși. El s-a înfiorat. Nu am fost acolo de atunci.

– Există ceva anume pe care speri să-l găsești în jurnal? l-a întrebat ea blând.

– Tatăl meu s-a întâlnit cu Norman cu o zi înainte să plecăm la moșie. Cei doi s-au certat. Norman a insinuat că această ceartă a pornit de la o infidelitate a tatălui meu.

– Crezi că este adevărat?

Ea nu știa nimic despre tatăl lui Griff, dar punea sub semnul întrebării sinceritatea doctorului.

– Nu vreau să cred că tatăl meu a avut o amantă. A ținut un jurnal. Poate că asta va clarifica de ce a făcut o călătorie neașteptată la moșie.

– Dacă tatăl tău ar fi fost infidel, chiar ar fi scris așa ceva în jurnalul lui?

– Probabil că nu, a expirat el lung și încet. Dar Norman ascunde informații. El pretinde că apără memoria tatălui meu. Asta mă face să mă întreb dacă tata a fost implicat în ceva care a dus la moartea lui.

– Se pare că nu-ți vei găsi liniștea până nu mergi la Ashby și găsești jurnalul.

– Nu sunt sigur că pot face asta. Sincer să fiu, mi-e teamă să mă întorc acolo.

Scanned with CamScanner

– Poate vei avea aceleași sentimente ca în cazul reședinței Haven. Ai amintiri plăcute din copilăria ta petrecută la Ashby și poate că asta va ajuta la îndepărtarea amintirilor neplăcute. Ești un bărbat adult acum, nu mai ești un copil rănit și confuz.

– O să mă mai gândesc la asta, a expirat el.

Apoi s-a uitat la ea. Hanna a realizat că erau așezați prea aproape unul de celălalt, cu capetele aflate la o distanță foarte mică.

– Mă bucur să te văd, că pot să discut toate lucrurile acestea cu tine. Sunt puțini oameni cu care pot vorbi deschis.

– Voi fi mereu prietena ta, a promis ea. Părea atât de singur în acel moment, încât Hanna l-a luat de mână. Griff avea puțini prieteni adevărați. Ea nu l-ar abandona așa cum o făcuseră surorile lui, oricât de dureros ar fi fost să fie cu el, știind că în curând avea să se căsătorească cu Lady Winters.

Privindu-și mâinile, el și-a împletit degetele cu ale ei.

– Mi-e dor să te ating.

Ea a închis ochii pentru o clipă, desfătându-se cu senzația mâinilor lui unite cu ale ei.

– Mi-e dor să fiu atinsă de tine, a recunoscut ea, deși nu ar fi trebuit s-o spună. Dar nu este corect, nu ar fi cinstit când ești într-o relație cu altă femeie.

– Nu sunt încă legat de Selina. Ea a spus că nu se consideră legată de mine și că și eu ar trebui să mă consider la fel. I-a mângâiat mâna Hannei. Pielea i s-a înfierbântat. S-ar putea ca această stare de lucruri să se schimbe după ce eu și Selina ne întâlnim, peste câteva săptămâni, dar, deocamdată, oficial, sunt un om liber.

Ea și-a retras ușor degetele.

– Dar numai oficial, a spus ea încet. Din păcate.

El i-a dat drumul, atingerea lui zăbovind pe degetele ei în timp ce ea își retrăgea mâna.

Clopoțelul de deasupra ușii a sunat. Bărbatul care a intrat părea să aibă în jur de cincizeci de ani. Purta un frac simplu în nuanța chihlimbarului, demodat, și pantaloni albaștri. Hanna s-a ridicat. Senzația atingerii lui Griff încă persista pe mâinile ei.

– Bună ziua.

– Sunteți doamna Zaydan?

– Da.

– Eu sunt Samuel Lockhart.

Scanned with CamScanner

– Sunteți rudă cu doamna Lockhart?

– Domnul Lockhart a fost unchiul meu, a clătinat el brusc din cap.

– Îmi pare bine de cunoștință, a spus ea cu căldură. Îmi pare rău pentru moartea mătușii dumneavoastră. Cu ce pot să vă ajut?

– Poți să mă ajuți dacă îți închizi afacerea și îmi restitui această proprietate.

– Poftim? a clipit Hanna.

Griff s-a ridicat și el, nerostind nici un cuvânt, dar susținând-o în tăcere.

– Chiria pentru această locație este foarte scumpă, a subliniat domnul Lockhart.

– Mă tem că este vorba despre o neînțelegere, a spus ea politicos. Prevederile din testamentul mătușii dumneavoastră îmi dau dreptul de a funcționa aici gratuit, cu dispensarul meu.

– Da, știu că soția unchiului meu, o femeie fără o picătură de sânge Lockhart, a cedat acest spațiu în beneficiul... *funcționării* dispensarului tău.

– Atunci, de ce ați mai venit?

Nu-i păsa de atitudinea lui.

– Am înțeles că ieri urma să se decidă dacă ți se ridică dreptul de a mai continua această *afacere*. Că vei fi obligată să-ți încetezi activitatea, să închizi și să-mi redai dreptul de proprietate asupra acestui spațiu.

Ea s-a mirat de unde se informase domnul Lockhart în această privință.

– Ați fost dezinformat. Comisia nu a luat nici o decizie finală referitor la asta.

– Sper că vei avea decența și vei pleca cât mai repede posibil. Eu și familia mea dorim să vindem clădirea.

Lângă ea, Hanna îl simțea pe Griff că era gata să intervină.

– Atunci, vă sugerez să o vindeți cu condiția să am dreptul de a folosi acest spațiu gratuit.

– Ascultă! Bărbia domnului Lockhart tremura. Singurul motiv pentru care te afli în această clădire este că ai escrocat o bătrână singură, cu mintea rătăcită.

Hanna a început să se enerveze.

– Nu am făcut așa ceva. Și nu plec. La revedere, domnule!

– Vrei să-ți ofer bani să pleci? Cât mai durează?

Scanned with CamScanner

Pentru o clipă, Hanna s-a gândit la propunerea lipsită de scrupule. După toate probabilitățile, era pe cale să-și piardă dreptul de a practica la Londra. Intervenția vărului ei Brandon nu făcuse decât să întârzie inevitabilul. Banii de la domnul Lockhart ar fi putut-o ajuta să deschidă un dispensar în Manchester.

Dar nu i-a plăcut privirea din ochii domnului Lockhart, siguranța lui că ar fi putut să o cumpere. Acceptarea ofertei lui nu ar face altceva decât să confirme impresia lui că Hanna nu era altceva decât o escroacă lacomă, care i-a înșelat mătușa bătrână.

– Nici o sumă de bani nu va fi de ajuns ca să mă lipsesc de plăcerea de a face ceea ce iubesc, a spus ea. Sper să continui să-mi practic meseria în acest spațiu până la sfârșitul zilelor mele.

– Nu ai nici un drept să fii aici și tu știi asta.

Și-a îndreptat spatele.

– Mătușa dumneavoastră mi l-a acordat și avea tot dreptul să o facă. Dumneavoastră nu aveți acest drept.

– Intenționez să discut cu avocatul meu această problemă.

– Nu văd de ce m-ar interesa pe mine așa ceva, a răspuns ea.

– O să mai auzi de mine, a spus el în timp ce deschidea ușa.

– Domnule Lockhart?

– Da? S-a întors spre ea cu o expresie arogantă pe figură. Te-ai hotărât să accepți banii și să eliberezi spațiul până la urmă?

– Nu, nici nu poate fi vorba de așa ceva. Mă întrebam unde a fost înmormântată doamna Lockhart. Aș dori să mă reculeg la mormântul ei.

– De unde să știu eu?

– Cei de la spital mi-au spus că familia doamnei Lockhart a venit să-i ridice cadavrul.

– Cu siguranță nu a fost vorba despre noi. Nici nu ne-am bătut capul cu asta. După cum am mai spus, doamna Lockhart era rudă cu noi doar prin alianță. Domnul Lockhart făcea parte din familia noastră. Mi-ar fi lăsat clădirea cu totul, a spus el și a trântit ușa în urma lui.

– Fermecător bărbat, a remarcat Griff. A sesizat expresia ei gânditoare. Ce s-a întâmplat?

– Dacă familia Lockhart nu a ridicat cadavrul doamnei Lockhart de la spital, atunci cine a făcut-o? Infirmiera de acolo mi-a spus

Scanned with CamScanner

că familia a venit după cadavru. Dacă familia ei nu are rămășițele răposatei doamne Lockhart, atunci, ce s-a întâmplat cu ele?

– Poate că cineva din familia doamnei Lockhart, și nu familia soțului ei, s-a ocupat de înmormântare.

– Da, desigur. Hanna a dat rapid din cap. Așa trebuie să se fi întâmplat.

– Pentru o clipă am crezut că vei accepta banii.

– Așa ar fi trebuit. Ar fi fost cel mai prudent lucru pe care aș fi putut să-l fac. Șansele mele de a putea continua să profesez la Londra sunt mici.

– Nu și dacă voi avea un cuvânt de spus în această privință.

– Nu mai ține de noi.

– Nu neapărat. Vom face apel la oamenii pe care i-ai ajutat. La mine, la tânăra Annie. Pe cine altcineva ai mai tratat?

– Oameni din clasa de jos, în mare parte. Negustori, vânzători, avocați ocazional. Nimeni, în afară de tine, care ar influența decizia comisiei.

– Uiți de nepotul unui conte.

– Ce conte?

– Dorcas este căsătorită cu fiul cel mic al contelui de Tremayne.

– Serios?

Hanna a fost total surprinsă de dezvăluirea lui Griff. Până acum câteva săptămâni, nu interacționase niciodată cu nici un reprezentant al înaltei aristocrații, cu excepția Leelei, desigur. Hanna nu îl cunoscuse încă pe ducele Leelei. Acum se întreținea cu aristocrații la strângeri de fonduri și le trata copiii.

– A fost doar o luxație ușoară a degetului în cazul lui. În plus, cu greu îi pot cere surorii tale, o lady, să intervină în favoarea mea.

– Eu pot.

Ea l-a privit.

– Dar nu vrei să mai ai de-a face cu sora ta.

– Adevărat. Expresia lui era întunecată. Dar, dacă asta te ajută, mă voi duce să o văd pe Dorcas.

– Nu pot să-ți cer asta.

– Nu-mi ceri.

– Dacă insiști.

Scanned with CamScanner

Hanna a decis să nu se certe cu el. Griff *ar fi trebuit* să meargă să-şi vadă sora. Şi, cu atât mai bine dacă Hanna era catalizatorul care îi aducea împreună după toţi aceşti ani petrecuţi departe unul de celălalt.

– Cât de repede poţi să o vizitezi?

Scanned with CamScanner

Capitolul 21

– Griffin. Ai venit, a dat Dorcas buzna în salon. Obrajii îi erau strălucitori, privirea sinceră. Când majordomul meu m-a anunțat că ești aici, nu mi-a venit să cred.

Griff s-a străduit să se familiarizeze cu această nouă versiune a surorii sale. Înainte de întâlnirea lor întâmplătoare de la dispensarul Hannei, el o văzuse ultima oară pe Dorcas cu paisprezece ani în urmă, când ea avea nouăsprezece ani și era proaspăt căsătorită, ultima dintre surorile lui care părăsise casa părintească. De atunci, imaginea ei de tânără mireasă în plină splendoare a rămas înrădăcinată în mintea lui. Dorcas, cea din fața lui, era deja o femeie de treizeci și trei ani. Fața ei își pierduse prospețimea tinereții. Figura ei era mai rotundă, dar rămânea totuși sora pe care o cunoscuse cândva.

– Te rog, ia loc.

Dorcas s-a așezat pe un scaun în stil franțuzesc cu margini rotunjite și tapițerie din material textil. Griff s-a așezat pe locul aflat în fața ei. Stăteau lângă o fereastră mare, care dădea spre grădina din spate, unde fiul lui Dorcas, William, se tăvălea în iarbă cu un câine din rasa Pomeranian, alb și pufos.

– Îl mai doare degetul? a întrebat-o în timp ce-l privea.

Nepotul lui. I se părea aproape ireal.

– Puțin. Însă îl poate folosi și nu mai suferă atât de tare. Tămăduitoarea ta de oase este foarte bună.

– Da, este.

– Sunt atât de fericită că ai venit. Sosește și ceaiul imediat.

– Nu e vorba despre o vizită de curtoazie, s-a străduit Griff să păstreze un ton neutru. Vederea lui Dorcas în carne și oase, după toți acești ani, îi reaprinsese frustrarea față de surorile sale, răscolindu-i sentimentele de trădare și abandon înfipte adânc în măduva oaselor. Ca să fiu foarte sincer, dacă nu aș fi avut nevoie de un favor din partea ta, aș fi evitat această întâlnire.

Scanned with CamScanner

Pe chip i s-a putut citi dezamăgirea. El a sesizat durerea din ochii ei albaștri. În loc să se simtă mândru de el, l-a cuprins un sentiment de vinovăție.

– Nu ai fost niciodată răutăcios, a spus ea încet.

– De unde ai putea să știi asta? a spus el cu răceală. Nu ne-am cunoscut niciodată prea bine.

– Nu este adevărat, a clătinat ea din cap, cu ochii strălucind în lumină.

La fel ca și el, avea ochii mamei lor. Ea mai moștenise de la tatăl lor nasul proeminent și părul întunecat, exact ca și Griff. Un străin ar fi putut spune că el și sora lui semănau, în ciuda faptului că trăiseră în lumi separate, aproape jumătate din viața lor.

– Te-am cunoscut foarte bine. Pe chipul lui Dorcas a apărut o expresie amuzată. Îți cunoșteam toate secretele. Știam că obișnuiești să fumezi pe ascuns câte o țigară procurată de lacheul acela.... cum îl chema? S-a gândit o clipă, apoi a pocnit din degete. Felix, asta este. Și mai știam că obișnuiești să te furișezi ca să te întâlnești cu Selina. Deși, mărturisesc că habar n-aveam că voi doi sunteți...

– Nu am venit aici să depănăm amintiri despre copilăria noastră.

Nu putea suporta să-și aducă aminte de momentele fericite, să facă orice fel de confidențe, să-și amintească de vremurile de dinainte ca totul să meargă prost.

– Oricare ar fi motivul pentru care ai venit, nu pot să-ți spun cât de fericită sunt să te văd.

Lacheul a intrat cu o tavă de ceai plină cu diverse gustări. Au păstrat tăcerea în timp ce acesta punea farfuriile și Dorcas s-a aplecat pentru a turna ceaiul.

– Îmi amintesc că îți plăceau tartele cu lămâie, a remarcat Dorcas în timp ce i le-a așezat pe o farfurie pe care i-a umplut-o.

Ea a adăugat și sendvișurile lui preferate înainte de a pune farfuria și ceaiul în fața lui, însă Griff nu s-a atins de ele. Stomacul i se strânsese. Nu putea mânca.

Ea s-a lăsat pe spate cu ceașca în mână.

– Voiai să-mi spui de ce ai venit. Cu ce te pot ajuta?

– Am venit pentru domnișoara Zaydan.

– Tămăduitoarea de oase?

Scanned with CamScanner

Curiozitatea i-a luminat fața.

– Domnișoara Zaydan urmează să apară în curând în fața unei comisii. Dacă se vor pronunța împotriva ei, își va pierde dreptul de a practica în Londra.

Dorcas l-a studiat cu atenție. Griff s-a foit în scaun și a privit pe fereastră. Sora lui îl citea cu ușurință.

– Înțeleg că nu vrei să o vezi pe domnișoara Zaydan plecată din Londra? Nu cumva este o levantină?

– Ce vrei să spui cu asta? și-a întors el capul pentru a se concentra asupra surorii lui.

– Nimic. Am auzit că este de origine arabă. Mi s-a părut curios. Ea a sorbit din ceai. Nu am întâlnit niciodată o persoană ca ea până acum. Poți să-ți imaginezi diverse lucruri, cu toate acestea, mi s-a părut o persoană foarte agreabilă și destul de capabilă.

– Are multe calități, a spus el cu asprime. Vreau să îți cer să participi la audierea de la comisie și să depui mărturie în favoarea domnișoarei Zaydan.

– Vrei să le spun că o tămăduitoare de oase i-a tratat degetul lui William și că nici unul dintre cei mai buni doctori din înalta societate nu a reușit? Și, mai mult, este vorba despre o tămăduitoare emigrantă, nu? Ochii ei au sclipit. Imaginează-ți ce scandal s-ar isca. Medicii din înalta societate vor spumega de furie.

– Nu este emigrantă. S-a născut aici. Vei face asta?

William a năvălit în încăpere.

– Am auzit că s-a servit ceaiul. S-a oprit lângă măsuța de ceai și a luat un sendviș. Câinele a intrat lătrând în spatele lui. Mamă, pot să iau și eu câteva? a întrebat el cu gura plină de mâncare.

Ea l-a privit drăgăstoasă pe fiul ei în timp ce se întindea să mângâie câinele pe cap.

– Salută-l pe unchiul Thomas și apoi poți să-ți umpli farfuria.

– Bună, unchiule Thomas. Privirea i-a căzut pe farfuria neatinsă. De ce nu mănânci?

– Poți s-o iei și pe a mea dacă vrei, a spus Griff.

Băiatul s-a uitat la mama lui, care i-a făcut un semn aprobator din bărbie. A întins mâna după farfuria lui Griff.

– Trebuie să plec. O să caut viermi în grădină.

Griff l-a privit pe băiat plecând.

– Nu seamănă cu tine.

Scanned with CamScanner

– Seamănă cu tatăl lui. Gena Rutland este foarte puternică.

– Mă întreb..., a spus el.

– Ce te întrebi?

– Dacă l-ai părăsi și pe el la fel de ușor cum m-ai părăsit pe mine.

– Nu ai vrut să vii să locuiești cu mine, s-a albit ea la față. Și-a pus ceaiul jos cu mâinile tremurând. Ce voiai să fac?

– Tu și celelalte surori ale mele nu ați vrut să mai aveți de-a face cu mine după crime.

Ochii ei s-au mărit.

– E o minciună, a spus ea înflăcărându-se. Mi-am dorit foarte mult să vii să locuiești cu mine. L-am agasat pe vărul Norman luni întregi.

– Norman a spus că ești proaspăt căsătorită și că vrei să te dedici noii tale familii.

– Asta ți-a spus el? Nările lui Dorcas au fremătat. Nouă ne-a spus că ești prea vulnerabil ca să vii ne vezi. Am vrut să vii cu noi pentru a sorta lucrurile mamei și ale tatei la Haven, la câteva săptămâni după înmormântare. Vărul Norman a spus că vei veni. Dar, în momentul în care trebuia să ne întâlnim, mi-a spus că avuseseși o zi foarte proastă și nu dorise să te supere și mai mult.

– Nu cred asta, a clipit el.

– Exact așa au stat lucrurile. Cu toții am vrut să te îndepărtăm de vărul Norman. Dar tata îl numise tutore în testament. Nu puteam face nimic. Fața i s-a întunecat. Eram și foarte tânără. Ar fi trebuit să profit de influența familiei soțului meu ca să te eliberez de acel om malefic.

– Nu am știut nimic despre întâlnirea pe care trebuia să o am cu tine, cu Maria și cu Wini, la Haven. Simțea o apăsare pe piept. Nimic nu m-ar fi făcut mai fericit decât să fiu cu voi trei.

– Știi ce înseamnă asta? Furia i-a licărit în privire. Vărul Norman te-a mințit. Eram disperate să te vedem în acele zile de după înmormântare, dar Norman a spus că ești prea fragil.

– Mi-a spus că voi trei m-ați abandonat pentru că erați convinse că i-am ucis pe părinții noștri.

– Nu-i adevărat! a spus ea cu înverșunare. Nu am crezut niciodată asta. *Niciodată*. Ți-am spus asta și în scrisorile noastre. Scrisorile la care nu ai răspuns niciodată.

Scanned with CamScanner

– Nu am primit nici o scrisoare. Griff s-a ridicat în picioare și s-a îndepărtat, punându-și o mână peste gură și peste bărbie. Este posibil așa ceva? Nu știu ce să mai cred.

– Ba da, știi. Îți este greu să accepți adevărul. Vărul nostru te-a mințit. Te-a mințit din momentul în care te-a luat în grija lui.

– Dar, de ce? Ce ar fi avut de câștigat dacă ne ținea separați?

– Habar n-am. Ai petrecut toți acești ani lângă el. Îl cunoști mai bine decât oricare dintre noi.

– Nu știu ce să spun despre asta. Pieptul îi zvâcnea la fiecare respirație mai profundă. S-ar putea să nu-l cunosc deloc.

Ar fi putut Norman să țească o minciună atât de masivă, atât de distructivă, atât de devastatoare?

– Ți-a cheltuit banii?

– Nu. Nu se poate atinge de ei. Nu a putut niciodată.

– Ce alt motiv ar mai putea avea? l-a întrebat.

– Nu știu. A ieșit din cameră. Dar există o persoană care știe.

– Este adevărat?

– Ce să fie adevărat? l-a întrebat Norman.

Nesiguranța a apărut pe chipul bărbatului în vârstă. Griff venise direct la spital de la reședința lui Dorcas. Sesizând starea de agitație în care se afla Griff, Norman îl dusese în cea mai apropiată magazie, unde pe rafturi erau aliniate pături, lenjerie de pat și alte produse spitalicești.

– Surorile mele mi-au trimis scrisori? a întrebat Griff după ce Norman a închis ușa.

Camera îngustă era întunecată. Mirosul de rufe proaspete umplea aerul.

– Mi-ai ascuns scrisorile surorilor mele?

– Da. Cuvintele lui Norman erau calme și lipsite de orice sentimentalism. Am făcut-o ca să te protejez.

– Să mă protejezi? Griff și-a pus o mână pe piept. De cine? De propriile mele surori? De ce mai rămăsese din familia mea?

– Și eu sunt familia ta.

– Am dubii în această privință, a râs Griff neîncrezător. M-ai ținut departe de surorile mele. Ai distrus ce mai rămăsese din familia mea.

Scanned with CamScanner

– Nu. Chipul bătrânului a devenit dur. Persoana care ți-a ucis părinții ți-a distrus familia. Am adunat cioburile și le-am lipit la loc.

– Ținându-mă departe de surorile mele? Lăsându-mă să trăiesc cu ideea că ele au crezut că mi-am ucis părinții?

– Am avut o responsabilitate față de *tine*. Nu față de surorile tale. Sarcina mea ca tutore a fost să mă asigur că o să devii un om puternic și sigur pe el, pentru a te pregăti pentru rolul tău de viconte și pentru a duce mai departe blazonul familiei. Aceasta a fost datoria mea față de tatăl tău și mi-am îndeplinit-o. Uită-te la tine. A făcut un semn către Griff. Ești puternic și capabil. Ești un om demn. Am crezut cu adevărat că a te ține departe de tragedie este cel mai bine pentru tine.

– Poate că aș putea să înțeleg faptul că ai vrut să mă ții departe de tragedie, dar să mă ții departe de surorile mele?

– Fetele au fost foarte afectate luni de zile după moartea părinților tăi. Ori de câte ori m-am întâlnit cu ele, boceau întruna.

– Erau în doliu!

– Te-ar fi distrus dacă ai fi fost nevoit să le suporți toate smiorcăielile. Trebuia să te protejez de toate astea. Norman și-a ridicat ochelarii. Erai atât de tânăr, atât de îndurerat, atât de vulnerabil. Trebuia să te știu în siguranță. Tot ce au făcut surorile tale în lunile de după înmormântări a fost să vorbească despre crimele părinților tăi și să încerce să-l găsească pe ucigaș.

– Era normal să vrem să răzbunăm moartea părinților noștri.

– Poate. Dar mă temeam că o să-ți vâre în cap ideea că era de datoria ta să-l găsești pe ucigaș. Și, dacă ar fi devenit o obsesie care te-ar fi subjugat și, în cele din urmă, ți-ar fi distrus viața? Nu puteam permite să se întâmple asta.

– Nu pot să cred. Cu pumnii în șolduri, Griff s-a întors spre el. M-ai ținut deoparte de tot ce îmi era drag. De surorile mele, de Haven House. De tot ce-mi rămăsese.

– Am făcut ceea ce am crezut că este corect. Nu am copii și singurul meu frate a murit când eram atât de mic încât nu mi-l mai amintesc. Poate că nu știu nimic despre relațiile de familie. A făcut o pauză, în timp ce consternarea îi invadă chipul. Poate că am greșit când am făcut ceea ce am făcut.

– *Poate*? Griff a ridicat vocea. Tot ce ai făcut a fost să mă minți.

Scanned with CamScanner

– Nu știu decât că tatăl tău mi te-a dat în grijă. Norman și-a scos ochelarii și și-a frecat nasul. Am făcut tot ce trebuia pentru a te scoate teafăr și nevătămat din toată acea situație îngrozitoare. Crimele ar fi putut să te distrugă. Obiectivul meu principal a fost să te mențin sănătos la minte și, bineînțeles, să te îndrum pe calea învățăturii.

– De ce nu mi-ai spus adevărul după ce am crescut? De ce m-ai lăsat să cred în continuare că surorile mele nu voiau să mai aibă de-a face cu mine?

– Am încercat, a șovăit Norman. Dar nu știam cum. Mi-a fost teamă că nu vei înțelege.

– Ei bine, ai avut dreptate. Pentru că te asigur că nu înțeleg. Ce ai făcut a fost îngrozitor.

– Dar uită-te la tine! Privirea lui Norman s-a umplut de mândrie. Ești puternic și capabil. Moartea părinților tăi ar fi putut să te distrugă. Poate că am făcut greșeli, dar când văd omul bun care ești astăzi, știu că mi-am făcut datoria.

– Scopul scuză mijloacele? Indiferent de cost? Chiar așa privești lumea, Norman?

– Cei mai mulți nu sunt dispuși să ia decizii dificile pentru binele suprem, dar eu am făcut ce trebuia.

Griff s-a uitat la el.

– Nici măcar nu știu cine ești cu adevărat.

– După ce îți vei acorda un răgaz pentru a medita la asta, vei ajunge să înțelegi că am încercat să fac ceea ce trebuie pentru toți cei implicați.

– Greșit. Nu voi accepta niciodată ideea că ceea ce ai făcut a fost corect. A deschis ușa, dornic să scape. Simțea că se sufocă. Niciodată.

Hanna a întors cheia în broască în timp ce închidea dispensarul în acea seară împreună cu Evan.

– Ce s-a întâmplat cu umbra ta? a întrebat Evan.

– Cine? Lucy? A trebuit să facă un comision pentru *Citi*.

S-au îndreptat spre casa ei. Evan își luase obiceiul de a le însoți pe ea și pe Lucy acasă înainte de a merge în cartierul lui.

– Bunica ta are încredere să te lase singură cu mine?

Scanned with CamScanner

– Nu aș merge atât de departe cu supozițiile. Are nevoie de Lucy acasă. Ar trebui să angajăm un asistent pentru dispensar.

Privind înainte, chipul lui Evan s-a schimonosit.

– Ce caută el aici?

Hanna i-a urmărit privirea. L-a zărit pe Griff în fața lor și s-a luminat.

– Bună ziua, a strigat ea. Ai venit la dispensar?

– Unde altundeva? a mormăit Evan. Omul pare să aibă tot timpul din lume la dispoziție.

– Sigur că are. Aceasta *este* însăși definiția unui gentleman. Spre deosebire de tine și de mine, el nu e nevoit să lucreze pentru a-și asigura existența.

– Imaginează-ți că ți-ai putea dedica zilele și nopțile exclusiv activităților care-ți fac plăcere și ai avea și banii care să-ți permită asta. S-a strâmbat. Viața este foarte nedreaptă.

– Așa este, a fost ea de acord.

Pe măsură ce se apropiau, expresia de pe chipul lui Griff i-a transmis un fior de neliniște. Oare luase o decizie comisia?

– Ce este? Ce s-a întâmplat?

– Ai un moment? a întrebat el, cu vocea aspră.

– Eu o iau spre casă. Evan a trecut pe lângă Griff. Ne vedem dimineață, Hanna.

– Ce s-a întâmplat? l-a întrebat ea pe Griff odată ce Evan a plecat.

– Putem merge undeva?

– Desigur. Ne întoarcem la dispensar.

El a urmat-o și a rămas tăcut în timp ce ea descuia ușa. Au intrat în dispensar. Umbrele după-amiezii se reflectau pe podea, dar spațiul era încă suficient de luminat încât să nu mai fie nevoită să aprindă o lampă.

– Toată viața mea este o minciună, a spus el așezat pe una dintre mesele de consultație.

– Ce s-a întâmplat?

Fața lui era lipsită de orice expresie.

– În toți acești ani am crezut că surorile mele m-au abandonat pentru că au crezut că mi-am ucis părinții.

– Ai vizitat-o azi pe doamna Rutland?

El a aprobat din cap.

Scanned with CamScanner

– Au vrut să mă mut cu ele, dar Norman nu a fost de acord. A decis că cel mai bine era să nu-mi văd surorile.

– Poftim? De ce? a exclamat ea. *Shu hayee!*

– Traducerea? și-a înclinat el capul.

– Șarpe. Om care te înjunghie pe la spate. Furia îi pulsa prin vene. De ce să te despartă de surorile tale? Ele sunt sânge din sângele tău. Familia e totul. Nu suntem nimic fără familia noastră.

– Norman mi-a spus că surorile mele au suferit crize de isterie după ce părinții mei au murit. A vrut să mă ferească de o criză emoțională.

– Când pierzi pe cineva pe care-l iubești, bineînțeles că devii emoțional. Când tata a murit, mama și *Citi* au bocit zile întregi de parcă întreaga lume se sfârșise. *Citi* s-ar fi aruncat în mormânt cu *baba* dacă noi nu am fi oprit-o.

– Surorile mele mi-au trimis scrisori. Norman nu mi le-a dat niciodată.

– O, Griff. Îmi pare rău.

– Și-a cerut scuze când l-am luat la întrebări. Dar încă crede că a făcut ceea ce trebuie. Că și-a făcut datoria de a mă crește ca să devin un om puternic, care să facă cinste blazonului familiei.

– Ești un om bun, în ciuda educației date de doctorul Pratt, a spus ea cu căldură. Nu datorită lui.

– Sunt un om bun? Și-a masat tâmplele. Nu mai sunt sigur de nimic. Surorile mele sunt niște străine pentru mine. Fostul meu tutore, un om în care am crezut că pot avea încredere mai presus de oricine altcineva, m-a mințit ani de zile. Cei din jurul meu obișnuiau să mă considere un criminal. Acum cred despre mine că profit de femei nevinovate.

– Acum, că știi adevărul, ai ocazia să stai mai mult cu surorile tale. Îți poți recâștiga viața.

– Presupun. Și-a masat ceafa. Mulțumesc ca m-ai ascultat. Îmi pare rău că te deranjez. Știu că nu ar fi trebuit să vin.

– Sunt fericită că ai făcut-o. Noi suntem prieteni.

– Chiar crezi că putem fi prieteni? i-a aruncat el o privire sceptică.

– Sunt prietena ta atât timp cât ai nevoie de mine.

În curând, Griff avea să restabilească relația cu surorile sale. Și urma să aibă o soție și poate copii. O durea sufletul când se gândea la asta.

Scanned with CamScanner

– Voi fi prietena ta până când o să te întorci în lumea ta nobilă, cu frumoasa ta soție aristocrată și o să o uiți pe tămăduitoarea de oase din Red Lion Square.

Ochii lui o fixau.

– De parcă aș putea să uit vreodată femeia remarcabilă care m-a salvat dintr-o viață de durere și chin.

Aerul dintre ei s-a comprimat. Ea s-a apropiat mai mult până a ajuns între picioarele lui.

– Nici eu nu te voi uita.

– Este o situație cam ciudată.

– Sunt de acord, s-a apropiat ea și mai mult..

– Nu ar trebui să facem asta. Vocea îi era încordată. Nu este corect față de tine.

Ea și-a pus mâinile pe coapsele lui puternice.

– Ai spus chiar tu că nu ești încă legat oficial de Lady Winters.

– Nu. Nu sunt.

A tras-o în brațele lui și ea s-a lăsat dusă de bunăvoie. Un dor intens o arunca în brațele lui, în ciuda rațiunii. Când venea vorba de Griff, corpul Hannei nu mai ținea cont de rațiune.

– Hanna, a îmbrățișat-o el atât de strâns, de parcă ar fi vrut să devină un singur trup. Iubirea mea.

– *Hayati*. Viața mea.

– Ce înseamnă asta?

– O să-ți spun mai târziu, a clătinat ea din cap, prea stânjenită ca să-i spună.

El a sărutat-o adânc și intim. Cu toată ființa lui. Ea și-a pus brațele în jurul gâtului lui și s-a lipit de pieptul lui puternic. Căldura și parfumul lui masculin o învăluiau. Intensitatea dorinței lui îi tăie răsuflarea. Sărutul a continuat iar și iar până când camera a început să se învârtă și picioarele i s-au înmuiat.

– Ar trebui să ne oprim, a șoptit el peste buzele ei.

– Ar trebui, a fost de acord ea înainte de a-și apăsa din nou buzele peste ale lui. Mă simt păcălită.

El s-a tras înapoi, cu o expresie alarmată pe chip.

– De ce?

– Pentru tu că m-ai văzut dezbrăcată, iar eu nu am avut parte de aceeași plăcere.

Scanned with CamScanner

– Ce vrei să spui? Mi-am scos cămașa de mai multe ori când m-ai consultat.

– Am făcut asta în calitate de vindecătoare. Nu te-am putut atinge așa cum mi-am dorit. Să te ating cu gura, așa cum ai făcut tu cu mine.

– Hanna.

Ochii lui s-au întunecat. Pentru o clipă, ea și-a imaginat asta. Că își scot hainele și fac dragoste chiar acolo. Cum ar putea fi cel mai intim dintre acte? Cum s-ar putea simți cu o parte din Griff în ea?

Un semnal de alarmă a apărut în ochii lui Griff. De parcă ar fi putut să-i ghicească gândurile. S-a dat jos de pe masă.

– Trebuie să plec. *Acum*. Înainte să facem ceva ce vom regreta.

– Nu sunt atât de sigură că aș regreta, a spus ea. Dar, da, ai dreptate. Ar trebui să mergem.

– Te voi însoți până acasă.

Ea a dat din cap în timp ce îl urma spre ușă, afectată de decizia lui.

– Măcar în public ar trebui să reușim să ne controlăm.

– Cu greu, a murmurat el în timp ce închidea ușa în urma lor și aștepta ca ea să încuie.

Au pornit în direcția casei Hannei, mergând în tăcere, bucurându-se în liniște de compania celuilalt.

– Mă duc la Ashby, a spus Griff brusc.

– Când te-ai hotărât să pleci?

Ea știa cât de înspăimântat era de idee.

– Chiar acum. Norman mi-a spus versiunea lui despre evenimentele din ultimele zile de viață ale tatălui meu, dar nu mai am încredere deloc în vorbele lui.

– Nu te duce singur. Nu-i plăcea să și-l imagineze confruntându-și singur trecutul. Ia pe cineva cu tine.

– Mi-aș dori să fii acolo cu mine.

– Și eu, a răsuflat ea greu, dar amândoi știm că acest lucru nu este posibil.

Scanned with CamScanner

Capitolul 22

– Nu era nevoie să vii cu mine. Griff o studia pe femeia care stătea vizavi de el în trăsura care-i ducea la conacul Ashby. Puteam merge și singur.

Nu era o călătorie lungă. Dura doar o oră, însă îi luase aproape o viață întreagă să ajungă aici.

– Dar de ce să faci asta? l-a întrebat Dorcas, care insistase să-l însoțească. Urma să-i la ceva timp ca să se obișnuiască din nou cu faptul că avea surori. A fost cândva și casa mea. Aș vrea ca William să vadă unde ne-am petrecut copilăria.

Nepotul lui Griff călătorea în trăsura din spatele lor, cu guvernanta lui și cu bagajele. Dorcas avea un fiu mai mare care era plecat la Eton și trei mai mici, care rămăseseră în oraș cu doica și cu tatăl lor. Griff se uita pe fereastră la peisajul rural care îi fusese cândva atât de familiar.

– Aș fi evitat conacul Ashby dacă aș fi putut.

– Atunci, de ce mergi acolo?

– În cele din urmă, trebuie să fac față situației. Sunt stăpânul conacului acum; nu îl pot neglija la nesfârșit.

Se hotărâse să nu-i dezvăluie întregul adevăr. Avea de gând să-i spună că încerca de fapt să afle cine era ucigașul părinților lor numai dacă eforturile i-ar fi fost încununate de succes.

Pe măsură ce se apropiau de Ashby, Griff simțea un gol în stomac. L-au asaltat amintiri ale acelei dimineți îngrozitoare, care amenințau să-l copleșească. Griff fusese cel puțin scutit să vadă trupurilor părinților săi. Servitorii îi găsiseră primii, dis-de-dimineață. Magistratul îl trezise în cele din urmă pe băiat, la mult timp după ora prânzului și la câteva ore după ce restul casei aflase deja de înfiorătoarea tragedie.

Drumul lung care ducea spre casă se întindea în fața lor. Vila albă construită în stil paladin le-a apărut destul de repede în fața

Scanned with CamScanner

ochilor, arhitectura ei ridicându-se semeț, pe măsură ce se apropiau. Personalul reședinței, aproximativ o duzină de oameni, s-a adunat la intrare pentru a-i întâmpina.

– Este mai mică decât îmi amintesc, a spus el, dar și mai uluitoare.

– Crezi? l-a întrebat Dorcas și a privit pe fereastră când trăsura s-a oprit în fața conacului Ashby. Aproape că mă aștept ca mama și tata să iasă și să ne salute.

William ieșise deja din trăsura aflată în spatele lor, îndreptându-se spre casă împreună cu pomeranianul său alb, care-l urma plin de entuziasm.

– Am ajuns, în sfârșit. Griff a respirat adânc. Este timpul să ne facem noi amintiri.

– Aveți un mesaj, domnișoară.

– Mulțumesc, Annie.

Fiica menajerei doctorului Pratt era noua asistentă a Hannei. Lucy revenise pe postul ei de servitoare în casă.

– Mesagerul spune că i s-a cerut să aștepte un răspuns.

Annie încă era în perioada de ucenicie, dar era deșteaptă și plină de zel. Era fascinată de profesia de tămăduitor de oase. Hanna se recunoștea puțin în fată.

– Chiar așa?

Hanna a deschis biletul, care era scris pe o hârtie scumpă. Era oare de la Griff? I-a scanat rapid conținutul.

– Despre ce este vorba? a întrebat Evan.

– E de la doamna Rutland.

– Femeia al cărei fiu și-a luxat degetul?

Evan nu știa că doamna Rutland era sora lui Griff. Și Hanna se hotărâse să evite prelegerea care ar fi urmat în mod inevitabil dacă ea i-ar fi dezvăluit acest lucru.

– Se pare că fiul ei a căzut dintr-un măr la reședința lor de la țară. Vrea să merg acolo să-i îngrijesc brațul. Îi e teamă că s-a rupt.

– Unde este această reședință de la țară?

– În Richmond. Dacă sunt de acord, ea îmi va trimite o trăsură de dimineață. Îmi sugerează să am în vedere că va trebui să rămân acolo vreo două nopți, ca să am grijă de băiat și că mă va plăti pentru perioada petrecută acolo.

– Deci, acum ai ajuns dădaca faimoasă a celor din înalta societate?

Scanned with CamScanner

– Soțul doamnei Rutland este nepotul unui duce. Ne-ar putea fi un aliat puternic în fața membrilor comisiei.

– Din păcate, ai dreptate. Dacă este dispusă să-și folosească numele pentru a te ajuta, merită efortul.

Hanna a împăturit biletul, întrebându-se dacă doamna Rutland știa ceva de Griff. Plecase chiar ieri la Ashby. Oare ajunsese acolo deja? Ea nu știa unde era Ashby sau cât de lungă ar putea fi călătoria. Deși știa că reședința lui Griff era o casă adevărată, în mintea ei își închipuia că era un loc de legendă. S-a îndreptat spre biroul din spate pentru a nota răspunsul în partea de jos a biletului trimis de doamna Rutland. Hârtia era prețioasă și nu era cazul să irosească o nouă foaie de hârtie când mai era loc în partea de jos a biletului.

– Te duci singură? a întrebat-o Evan din prag.

– Nu. Ea s-a iscălit și a împăturit din nou biletul. Mă va însoți Rafi.

El era singura ei opțiune. Elias se întorsese la Manchester, dar Rafi hotărâse în mod cu totul neașteptat să mai petreacă puțin timp în oraș.

– Serios?

– Da. S-a ridicat în picioare. Doar că încă nu a aflat.

Reședința de la moșia doamnei Rutland era desprinsă parcă dintr-un basm. Parcul din jurul casei era luxuriant și imens, plin de iarbă verde, copaci și flori sălbatice cât vedeai cu ochii. În spatele unui pâlc de copaci, Hanna a zărit un pârâu fermecător.

Casa în sine era magnifică, albă și elegantă, imensă. Mintea Hannei încă nu se putea obișnui cu ideea că oamenii chiar trăiau într-o asemenea opulență. Casa lor avea probabil o sutime din dimensiunea acelei moșii grandioase.

– *Yubba yay*. Rafi privea pe fereastră. Ăsta e practic un castel.

– *Akeed*, a aprobat ea. Imaginează-ți că în toată clădirea aceea locuiește o singură familie.

– Dacă ar fi vorba despre o familie arabă, am umple-o.

– Asta e adevărat, a zâmbit ea.

Cu toate mătușile, strămătușile, unchii, străunchii, verișori primari și de-ai doilea care participau în mod regulat la reuniunile de familie, ar fi putut să ocupe fiecare ungher.

Scanned with CamScanner

Trăsura s-a oprit în fața conacului. Lacheul care a venit după bagajele lor l-a însoțit pe Rafi în dormitorul lui, în timp ce Hanna a fost dusă direct să-și vadă pacientul.

Tânărul William era întins pe un șezlong când Hanna a intrat în ceea părea a fi camera de muzică. Un pian enorm trona la loc de cinste într-un colț, iar lângă era așezat un clavecin aurit.

– Domnișoară Zaydan. Doamna Rutland s-a îndreptat spre ea îmbrăcată în mătase și mirosind a parfumuri scumpe. Mulțumesc că ați venit! Nu a fost ușor să-l fac pe William să stea nemișcat o zi întreagă.

– Bună, William. Hanna s-a apropiat de băiat. Ce-ai pățit?

– Poate că ar trebui te țin legat, a comentat doamna Rutland. William este într-o continuă mișcare și sare de colo colo. Se comportă de parcă nici nu-i trece prin cap că și-ar putea rupe oasele.

– N-am nimic, a protestat William, zvârcolindu-se în fotoliu. Mă doare puțin.

– Lasă-mă să văd.

Hanna a examinat brațul băiatului și și-a dat seama imediat că evaluarea lui William fusese corectă. Doamna Rutland reacționase cu siguranță exagerat.

– Mușchiul este puțin tensionat și are o contuzie minoră, le-a spus ea mamei și fiului după ce i-a examinat antebrațul. Nu aveți nevoie de serviciile mele.

Ea și Rafi s-ar putea întoarce destul de repede la Londra, chiar în această după-amiază.

– Ești sigură? a întrebat-o doamna Rutland.

– Da, foarte sigură.

Hanna nu o văzuse pe doamna Rutland ca pe o mamă exagerat de protectivă, dar era evident că se înșelase.

– Ce-ți mai face brațul? a răsunat o voce masculină cunoscută.

Hanna s-a întors și l-a văzut pe Griff intrând în cameră. S-a oprit brusc când a zărit-o. Era îmbrăcat într-o ținută lejeră, cu o cămașă albă, deschisă la gât, care îi punea în evidență liniile puternice ale gâtului.

– Hanna? Bucuria i se putea citi pe chip. Și-a pus mâinile pe șoldurile înguste, atrăgându-i atenția cât de bine arăta în pantalonii care-i veneau ca turnați. Ce-i cu tine aici?

Scanned with CamScanner

– Eu am rugat-o să vină, a spus doamna Rutland, pentru a-i trata brațul lui William.

– De ce? a întrebat Griff. Are o rană minoră.

– Nu poți fi niciodată suficient de precaut, și-a netezit fustele doamna Rutland. Dar acum că domnișoara Zaydan este aici, ar putea la fel de bine să rămână câteva nopți, așa cum am convenit de la început.

– Înțeleg. O expresie amuzată i-a apărut pe chipul lui Griff. După toți anii ăștia, sora mea a rămas aceeași ființă băgăcioasă.

Și în nici un caz mama supraprotectoare pe care Hanna o bănuise inițial.

– Ce înseamnă o ființă *băgăcioasă*? a întrebat William.

– Nu are importanță, i-a spus mama lui. Poți să te duci să te joci. Domnișoara Zaydan spune că ești bine.

William a șters-o din încăpere înainte ca mama lui să se poată răzgândi.

– Ei bine, a spus doamna Rutland veselă, aruncând o privire de la Griff la Hanna și înapoi, am câteva chestiuni de rezolvat. O să ne mai întâlnim la cină.

Și-a urmat fiul pe ușă, lăsându-l pe Griff și pe Hanna să se privească unul pe celălalt.

– Te rog s-o ierți pe sora mea, a spus Griff. Niciodată nu s-a putut abține să nu-și bage nasul unde nu-i fierbe oala.

– Nu am știut că aici este conacul Ashby, a spus Hanna. Am crezut că aceasta este moșia surorii tale.

– Ceea ce, evident, chiar ea a insinuat.

– De ce m-a chemat aici? Bănuiește că e ceva între noi?

– Cred că a mirosit ceva, însă nu i-am spus nimic. A privit-o cu admirație. Orice ar fi fost în capul ei, sunt fericit că ești aici.

– Ce mai faci? Întoarcerea aici a fost la fel de dificilă pe cât te-ai temut?

– Mă ajută că o am pe Dorcas în preajmă. Ea a insistat să mă însoțească, dar nu știe de ce suntem aici. Nu vreau să o agit inutil.

– Se pare că ține foarte mult la tine.

– A simțit probabil că pentru mine e important ca tu să fii aici. Ești singura persoană în care pot să am încredere deplină când vine vorba de tragedia familiei mele.

– Este o povară pe care nu ar trebui să o duci de unul singur.

Scanned with CamScanner

– Nu vreau să-mi supăr surorile, mai ales dacă investigația noastră se dovedește în final inutilă.

– Ai găsit jurnalul tatălui tău?

– Am ajuns abia ieri, a spus el. Nu am avut curajul să-l caut până acum.

– Nu vreau să fiu indiscretă, dar te pot ajuta să-l cauți, dacă vrei.

– Aș vrea. Compania ta este întotdeauna bine-venită. Ce-ai zice dacă ai începe prin a te face comodă, și să lăsăm căutările pentru mâine la prima oră.

– Când îmi vei spune, voi fi gata.

– Acum, că ești aici, această experiență nu mi se mai pare la fel de grea. În momentul în care te-am văzut, m-am gândit la toate locurile pe care vreau să ți le arăt la Ashby.

– Mi-ar plăcea să le văd.

– Îți mulțumesc că ai venit.

– Ar trebui să-i mulțumești surorii tale.

I-a luat mâna și i-a strâns-o.

– Poate că amândoi ar trebui să o facem.

– Nu m-am gândit niciodată că voi petrece noaptea într-o casă atât de mare încât să mă pot pierde în ea, i-a spus Rafi Hannei.

Se întâlniseră pe coridorul din fața camerelor de oaspeți, încercând să-și găsească drumul spre sala de mese.

– Trebuie să fie un coșmar să faci curat în această casă, a spus Hanna în arabă, ca să poată vorbi fără ascunzișuri, de teamă că ar putea fi auziți. Ești sigur că mergem pe unde trebuie?

– Nu, a răspuns Rafi tot în arabă. Dar, măcar am plecat din camerele noastre suficient de devreme pentru a avea timp să ne pierdem și totuși să ajungem la masă la timp. Cum se mai simte băiatul?

– Brațul lui William este bine. Au început să coboare o scară cu balustri imenși din mahon, acoperiți de o balustradă latră, sculptată. Doamna Rutland, mama lui, exagerează.

El a studiat chipul Hannei.

– Care este adevăratul motiv pentru care ne aflăm aici? Vicontele avea nevoie de un pretext pentru a te aduce aici, nu-i așa? Și nu trebuie să mă întreb cu ce scop.

– Nici nu știa că sora lui ne-a cerut să venim. În plus, ești cu mine.

Scanned with CamScanner

– Și eu voi fi cu ochii pe Griffin. *Aina baitha*, a adăugat el. Dictonul arab sugera că Griff era atât de captivat când o privea pe Hanna, încât nu i se mai vedea decât albul ochilor.

– Încetează. L-a lovit cu umărul pe fratele ei. Griff are alte lucruri de care să-și facă griji. Părinții lui au fost uciși în această casă și este pentru prima dată când se întoarce aici, după doisprezece ani.

– Splendid. Acum trebuie să ne facem griji și pentru fantome. S-au oprit în fața unei uși de lemn ornamentate. Aceasta trebuie să fie sala de mese.

– Dacă au mai multe?

– Atunci, va trebui să cerem indicații de la unul dintre zecile de servitori care par să se ivească de nicăieri. Ai văzut cum ies din pereți?

Ea a dat din cap.

– Nu mi-am închipuit niciodată că aceste case grandioase ar putea avea atât de multe uși secrete. E ca și cum pereții ar avea urechi.

– Să-i dăm drumul.

Rafi a revenit la engleză în timp ce a împins ușa și i-a zărit pe Griff și pe doamna Rutland lângă o masă ovală și strălucitoare, făcută din lemn de nuc, la care s-ar fi putut așeza cu ușurință douăzeci de persoane. O pictură enormă cu bărbați călare, la o vânătoare de vulpi, domina camera.

– Iată-vă, a spus doamna Rutland. Ați ajuns la timp.

S-au așezat la locurile lor, iar cei doi lachei prezenți au început să servească felurile de mâncare. Griff s-a lansat într-o conversație cu Rafi, punându-i întrebări despre afacerea de familie, cu exportul bumbacului. Hannei îi era foame, așa că s-a concentrat pe mâncare, terminându-și supa și apoi mâncarea cu carne și legume. A observat că doamna Rutland abia se atinsese de mâncare, luând doar câteva linguri de supă și două-trei bucățele de friptură. Când au ajuns la cel de-al treilea fel, Hanna a realizat în sfârșit de ce mânca atât de puțin sora lui Griff. Hanna se întreba cum avea să termine această cină fără să se îndoape prosteşte.

– Acela e un tablou impresionant, a spus Rafi, referindu-se la pictura imensă care reprezenta punctul de atracție al camerei. Caii sunt magnifici.

– Avem un grajd decent, a comentat Griff. Ești bine-venit să-ți alegi un cal de acolo și să faci o plimbare. Întreabă-l pe șeful grajdului, te va putea ajuta. Ce rasă preferi?

Scanned with CamScanner

Rafi a schimbat o privire cu sora lui înainte de a răspunde.

– Eu nu călăresc.

Caii erau un lux pentru clasa muncitoare din oraș, pe care nu și-l puteau permite.

– O? Surpriza a licărit pe chipul lui Griff. De ce?

Hanna a intervenit.

– Îngrijirea unui cal și costurile cu întreținerea acestuia reprezintă o cheltuială prea mare.

Nu vedea nici un motiv să nu fie sinceră. Nu se prefăcuse niciodată că era altcineva atunci când se afla în preajma lui Griff.

– Îmi pot imagina, a spus doamna Rutland, deși expresia feței ei sugera că nu îi trecuse niciodată prin minte așa ceva.

– Mi-aș dori să călăresc, a spus Rafi, dar afacerea noastră îmi ocupă mai tot timpul.

– De ce nu încerci cât ești aici? l-a întrebat Griff.

– Eu? Să călăresc? a întrebat Rafi.

– De ce nu? i-a spus Griff. Te voi duce la grajduri dimineață la prima oră, dacă vrei să încerci.

Rafi a ridicat din umeri.

– De ce nu? a spus el indiferent.

Însă Hanna a zărit strălucirea din ochii fratelui ei.

În dimineața următoare, Griff se sprijinea de gardul padocului și îl privea pe fratele Hannei călărind în cerc un pursânge.

– Se descurcă bine, i-a spuse Griff grăjdarului-șef. Văd că ai reușit să-i găsești un cal potrivit.

– Avem un grajd mic, milord, dar ne descurcăm.

Ben, un bărbat în vârstă de treizeci de ani, era unul dintre angajați noi de la Ashby, care se alăturase personalului în cei zece ani în care Griff fusese absent.

– De cât timp este acolo?

– De aproape trei ore. Era deja la grajduri la opt dimineața. S-a prins repede, milord.

– Nimeni nu ar bănui că omul acesta nu a mai călărit niciodată până acum.

– Da. Se pare că nu se mai satură.

Rafi stătea bine în șa, cu picioarele puternice nemișcate, cu umerii și șoldurile perfect aliniate. Dacă s-ar fi născut într-o familie de

Scanned with CamScanner

nobili și ar fi urcat în șa la o vârstă la fel fragedă ca Griff, probabil că s-ar fi numărat printre cei mai buni călăreți pe care-i cunoscuse vreodată.

Un rândaș ținea hamurile în timp ce Rafi cobora stângaci, jumătate alunecând, jumătate căzând de pe cal.

– Va trebui să mai lucrăm la descălecare, a chicotit Ben.

– Într-adevăr, a spus Griff.

Rafi s-a îndreptat spre ei și Ben s-a scuzat, întorcându-se la îndatoririle sale.

– Ești un talent înnăscut, i-a spus Griff.

– Îmi place să călăresc, a răspuns Rafi. Va trebui să mă interesez de unde pot închiria un cal din când în când pentru a mă bucura de o plimbare pe cinste prin parc.

– Avem cai la Haven House. Ești bine-venit să vii să-ți alegi unul pentru o plimbare în Hyde Park, oricând dorești.

Rafi a tăcut o clipă. Expresia meditativă care a apărut pe chipul îmbujorat al bărbatului l-a determinat pe Griff să se îngrijoreze că depășise limita.

– Este o ofertă pe care aș face-o oricărui prieten, a adăugat el, ca nu cumva bărbatul să creadă că Griff îi făcuse propunerea din milă.

Cu toate că nu putea fi considerată înstărită, familia Hannei nu era nici una săracă.

– Asta suntem noi?

Rafi a studiat chipul lui Griff într-un mod care l-a făcut pe acesta să se simtă stânjenit.

– Poftim?

– Așa o consideri pe sora mea? O prietenă?

Expresia lui Rafi nu era tocmai una prietenoasă. Părea pe punctul de a-l provoca pe Griff la duel. Cei din clasa de mijloc se duelau? Sau preferau luptele cu pumnii?

– Nutresc față de sora ta cel mai profund respect. Griff și-a ales cuvintele cu grijă. Îi respect abilitățile remarcabile. Ea m-a vindecat. Nu voi putea niciodată să o răsplătesc așa cum ar merita.

– Sora mea este o fată bună.

– Sunt de acord. Ea este una dintre cele mai bune femei pe care am avut onoarea să le cunosc.

Privirea întunecată a lui Rafi s-a concentrat asupra lui Griff.

Scanned with CamScanner

– Îți dai seama ce i s-ar întâmpla dacă ar fi compromisă în urma unui scandal?

– Nu știu ce insinuezi, dar...

– Va trebui să suporte excluderea din familie, l-a întrerupt Rafi. Nu i s-ar mai permite să continue să profeseze. Mătușile și unchii noștri ar evita-o, verilor noștri nu li s-ar mai permite niciodată să vorbească cu ea.

Griff a clipit.

– Îmi dau seama.

– Chiar așa? Chiar înțelegi ce-ți spun? Pentru arabi, familia este totul. Prietenii nu sunt nimic. Familia ta sunt prietenii tăi. Dacă Hanna își pierde familia, pierde o parte vitală din existența ei. Vrei să trăiești cu asta pe conștiință?

– Sigur că nu. Îmi doresc doar ce este mai bine pentru ea.

– Faceți parte din două lumi diferite. În curând te vei căsători cu o frumoasă văduvă aristocrată. Hanna va rămâne în lumea ei, dacă oamenii noștri o vor mai accepta în continuare. Nu o priva de viața ei în această comunitate.

– Nu i-aș face niciodată nimic rău.

– Bine. Atunci, când ne întoarcem la Londra, las-o în pace. În comunitatea noastră au apărut deja bârfe despre tine.

– Au apărut? Ce fel de bârfe?

– Bârfe care i-ar putea distruge reputația. Dacă îți pasă cu adevărat de sora mea, las-o în pace.

Scanned with CamScanner

Capitolul 23

– Aici erai, l-a întâmpinat Hanna pe Griff în holul de la intrare. Ai ieșit cu Rafi?

– Da. Griff părea pierdut în gânduri. Am fost la grajduri.

Ochii ei au sclipit.

– De câte ori a căzut de pe cal?

– Sincer, fratele tău este un călăreț înnăscut.

– Serios? Întotdeauna și-a dorit să învețe să călărească, dar tata i-a spus că nu ne putem permite.

– Se pare că recuperează repede timpul pierdut.

– Ești gata să începem să căutăm jurnalul tatălui tău?

– Ah, s-a oprit el. Nu vreau să te deranjez.

De ce evita să o privească în ochi?

– Ți-am spus de ieri că nu mă deranjează. Vreau să te ajut.

Griff și-a mutat greutatea de pe un picior pe altul. Era incredibil de atrăgător în ținutele lui de moșier, cu coapsele lui puternice acoperite de pantalonii aceia de catifea înfipți în cizmele maro.

– Poate că nu astăzi.

– Ce s-a întâmplat?

– Știi că n-aș vrea niciodată să îți fac rău?

– Rafi a spus ceva care te-a supărat? a mijit ea ochii.

– Nu, sigur că nu. Și-a lăsat privirea în jos. Reîntoarcerea la Ashby nu este ușoară, încă mă străduiesc să mă adaptez.

– Cum aș putea să te ajut?

El a făcut un pas înapoi.

– Nu ai cu ce. Este foarte drăguț din partea ta, dar trebuie să mă obișnuiesc să mă descurc și singur. Te rog să mă scuzi.

Lăsând-o pe Hanna confuză și singură în holul de la intrare, Griff a trecut cu pași mari pe lângă ea și a urcă grăbit scara masivă. Rafi a intrat în casă, traversând holul, îndreptându-se în direcția scărilor.

Scanned with CamScanner

– Unde te duci? l-a întrebat Hanna.

– Să mă spăl. Miros a transpirație de cal.

Ea l-a urmat pe scări.

– Ce i-ai spus lui Griff? l-a întrebat ea, trecând la arabă pentru a nu fi înțeleasă de cei care i-ar fi putut asculta pe la colțuri.

– În legătură cu ce?

– Nu știu. De aceea te întreb. S-a comportat ciudat.

Au ajuns la etajul doi.

– Toți bogătașii sunt ciudați.

– Despre ce ați discutat? a insistat ea.

Ceva nu era în regulă.

– Despre călărit.

– Doar despre asta?

– Da, în mare.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Foarte bine. S-a oprit și s-a întors spre ea. Am vorbit despre tine.

– Despre mine? De ce?

– I-am spus că vei pierde totul, că vei fi exclusă de întreaga familie și comunitate dacă ți-ai compromite reputația.

– De ce ai făcut asta?

– Pentru că sunt fratele tău. Este de datoria mea să te protejez, nu numai de bogătașul tău, ci și de tine însăți.

– Nu am nevoie să fiu protejată.

– Orice *hamar* poate sesiza că se întâmplă ceva între voi doi. Și nu sunt un măgar.

– Nu se întâmplă nimic, a mințit ea cu jumătate de gură. Știu că se va căsători cu Lady Winters.

– Exact. Și totuși, el se gudură mereu pe lângă tine ca un kelb, un câine care te-a adus aici sub un pretext fals.

– Ți-am spus că asta a fost ideea surorii lui.

– De ce te-ar invita sora lui aici? Crezi că te vede ca pe o potențială cumnată? Ești doar o jucărie pentru ea, cineva care să-l facă pe fratele ei să se simtă mai bine în acest moment.

– Nu m-a adus de asta aici, a înlemnit ea.

El i-a aruncat o privire.

– Nu ești o *jahla*.

– Nu sunt naivă.

Scanned with CamScanner

Dar dacă sora lui Griff chiar o considera pe Hanna o *shermoota*? O femeie ușoară care să-i încălzească patul lui Griff până când acesta avea să se căsătorească cu doamna lui aristocrată? Simțea cum îi arde gâtul. Așa gândea despre ea doamna Rutland? Și-a închipuit că Griff se culca cu Hanna?

– Tu trebuia să fii cea deșteaptă dintre noi doi, a spus Rafi când au ajuns în dreptul dormitorului care-i fusese repartizat. Așa că încearcă să-ți folosești creierul, sora mea. Acum, trebuie să merg să mă spăl.

A intrat în cameră și a închis ușa în urma lui. Șocată, Hanna se holba la ușă. Nu-i plăcea când Rafi avea dreptate, dar cuvintele lui o răscoliseră. De ce altceva ar fi invitat-o doamna Rutland aici? Negustorii nu luau masa cu familiile nobile, cu atât mai puțin nu erau invitați să rămână peste noapte.

Amânase inevitabilul. Griff îi aparținea lui Lady Winters și lumii sus-puse. Mai ales acum, că cei din înalta societate nu-l mai bănuiau de crimă. Să continue să stea aici și să petreacă și mai mult timp cu Griff ar fi făcut-o pe Hanna să pară în cel mai bun caz o prostuță și în cel mai rău caz, o femeie ușoară. Era timpul să renunțe cu adevărat la Griff.

– Te-ai ascuns toată ziua aici, în birou? l-a întrebat Dorcas pe Griff.

Griff a ridicat privirea de pe biroul tatălui său, care era acum *biroul lui*. Avea nevoie de foarte mult timp ca să se familiarizeze cu noua postură. Își petrecuse cea mai mare parte a zilei lucrând cu administratorul său, domnul Brown.

– Există chestiuni legate de proprietate cu care trebuie să mă pun la punct.

– M-am gândit că vei petrece mai mult timp cu oaspeții tăi.

El a făcut un gest din cap către administratorul său.

– Asta este tot, Brown.

– Prea bine, milord.

Bărbatul și-a vârât un registru sub braț și a ieșit tăcut din cameră.

Griff s-a lăsat pe spătarul scaunului.

– Ce mai pui acum la cale?

– Ți-ai lăsat oaspeții singuri.

– Domnul Zaydan își petrece tot timpul în compania cailor. Chiar acum face o plimbare călare.

Scanned with CamScanner

– Și domnișoara Zaydan?

– Tu ai invitat-o aici.

– Pentru că am crezut că domnișoara Zaydan îți va oferi puțină... alinare cât stai aici, la Ashby.

– Alinare? și-a încreţit el sprâncenele.

– Sunt o femeie căsătorită. Nu sunt vreo inocentă când vine vorba despre relațiile dintre un bărbat și o femeie.

– Ai adus-o aici pentru că ai crezut că îmi va încălzi patul? s-a încordat Griff.

– Da, m-am gândit că îți poate ține de urât și că te poate alina.

– Crezi că domnișoara Zaydan este *amanta* mea? Și-a coborât bărbia, până a atins baza gâtului. Te asigur că nu este. Este o femeie virtuoasă.

– Nu sugerez că este o prostituată. Tonul lui Dorcas era conciliant. Dar nu e nevoie să abordezi situația la fel ca în cazul unei lady, nu există riscul de a o compromite.

– Nu m-am culcat cu domnișoara Zaydan. Mă insulți dacă faci astfel de insinuări.

– Soțul meu are o amantă, a spus ea. Este fiica unui negustor de pălării din Southwark. El crede nu am aflat despre ea. Nu îți sugerez să profiți de domnișoara Zaydan. Ați putea ajunge la o înțelegere care să vă convină amândurora. Este clar că tămăduitoarea te place, la fel de mult cum și tu o placi pe ea. Nu este chiar o inocentă.

Însă Griff știa că Hanna era mult mai naivă decât părea. Ea era într-adevăr o nevinovată în foarte multe privințe, deși bănuia că s-ar fi simțit stânjenită dacă i s-ar fi spus asta în față.

– După cum am mai spus, domnișoara Zaydan este o femeie respectabilă, a repetat el ferm. Ai fost în dispensarul ei, nu este o prostituată.

– Îmi cer scuze dacă am depășit limita. Dorcas și-a ridicat mâinile. Am crezut că există ceva între voi. Am vrut să îți netezesc calea ca să obții ceea ce vrei.

– Nu mai am cincisprezece ani, Dorcas, a spus el ferm. Ți-aș fi recunoscător dacă nu ți-ai mai băga nasul în chestiunile de ordin personal. Mă descurc și singur.

– Îți înțeleg punctul de vedere. Nu am să mă mai implic. Sunt atât de fericită că te-am regăsit, încât vreau să fac tot ce ține de mine pentru a te ști fericit.

Scanned with CamScanner

– Va trebui să-mi găsesc singur fericirea.

Ea a făcut o pauză, studiindu-i chipul.

– Întotdeauna ai fost îndrăgostit de Selina.

– Foarte, a confirmat el.

– Vei fi fericit cu ea.

Era o întrebare dar și o afirmație.

– Voi fi mulțumit.

– Am înțeles că Selina și mama ei s-au întors la Hall House.

– Selina e aici la moșie?

Casa părinților ei era în apropiere, la mai puțin de treizeci de minute de mers pe jos. Griff se plimbase adesea până acolo când era băiat.

– Vrei să le invităm la cină?

– Vor refuza. Selina insistă să nu ne vedem sau să comunicăm în orice mod până când nu ne întâlnim, peste câteva săptămâni, ocazie cu care ne vom decide cu privire la viitorul nostru.

– De ce? s-a încruntat Dorcas. Nu are nici o noimă, având în vedere că voi doi urmează să vă căsătoriți.

– Selina vrea să ne acordăm acest răgaz pentru a ne gândi serios la viitorul nostru comun. Încă nu a acceptat să se căsătorească cu mine.

– O va face. Selina te iubește foarte mult.

– Am observat că nu ai spus nici un cuvânt despre o eventuală căsătorie cu domnișoara Zaydan.

Ea nu s-a putut abține să nu râdă.

– Este fiica unui comerciant și o levantină, ceea ce nu prea o recomandă pentru statutul de vicontesă. Dar, îmi închipui că vei dori să-ți iei rămas-bun înainte ca ea să plece în după-amiaza asta.

– Pleacă? s-a tensionat Griff.

– Da, de îndată ce fratele ei se întoarce de la plimbare. Îl așteaptă să se întoarcă.

El s-a străduit să rămână așezat pe scaunul lui, pentru a da impresia că este dezinteresat.

– Unde este acum?

– În seră, citește.

– Înțeleg. Mă bucur că a găsit cu ce să-și ocupe timpul până la întoarcerea fratelui ei. A întins mâna după un registru, deschizându-l

Scanned with CamScanner

liste mai bine așa. Am multe lucruri cu care trebuie să mă pun la punct.

A simțit privirea curioasă a lui Dorcas asupra lui.

– Te voi lăsa cu treburile tale.

Și-a menținut privirea pe registru până când ușa s-a închis, înainte de a zvâcni în picioare. *Hanna pleca.* Trebuia să o vadă înainte de asta. Se purtase distant cu ea ieri, după discuția cu Rafi. Și acum, presupunerile lui Dorcas despre Hanna dovedeau că Rafi avusese dreptate. Griff trebuia s-o lase pe Hanna să plece. Nu putea să-i compromită reputația. Dar nici nu o putea să-i dea drumul fără să-și ia rămas-bun.

A găsit-o în seră. Făcuse un ocol, pentru că nu dorea ca Dorcas să-l prindă ieșind din birou în căutarea Hannei. Era îmbrăcată cu o rochie galbenă cu un șal de dantelă înfipt decent în decolteul ei. Părul îi era strâns într-un coc sever, la ceafă. Genele ei groase și întunecate îi atingeau obrajii în timp ce citea.

– Citești ceva interesant? a întrebat-o el în timp ce intra pe ușa care dădea în verandă dinspre grădină.

– Nu chiar. Dar mă ajută să treacă timpul până când se întoarce Rafi.

– Am auzit că pleci.

– Da. Nepotul tău este bine. Șederea mea aici nu mai este justificată. Ea a păstrat hotărâtă distanța dintre ei. Vom pleca imediat ce Rafi se va întoarce de la plimbare. Trebuia să se fi întors până acum.

– Aveai de gând să pleci fără să-ți iei rămas-bun?

– Păreai foarte ocupat, și-a ea întors privirea.

– Nu sunt niciodată prea ocupat pentru tine, a spus el încet.

Ea și-a întors din nou privirea pentru a se uita în ochii lui.

– Știai că sora ta m-a adus aici pentru că a crezut că sunt amanta ta?

– Nu. Cel puțin, nu de la bun la început. Dar ea și fratele tău m-au luminat. Trebuie să stăm departe unul de celălalt.

– Sunt de acord, a închis ea cartea. Este cel mai bine așa.

S-a așezat lângă ea pe banca din fier, dar a avut grijă să păstreze o distanță decentă între ei.

– Oare de ce ne fac să ne simțim groaznic acele lucruri despre care se presupune că sunt bune pentru noi?

Scanned with CamScanner

– Aș fi vrut să știu și eu asta. Adesea mă întreb cum ar fi fost dacă am fi trăit într-o perioadă în care am fi putut face cu adevărat ce ne plăcea.

– Ar fi mult mai mulți oameni fericiți în lume.

Regulile impuse de societate îi cereau să se căsătorească cu Selina. Aceleași reguli stricte îl împiedicau să-și facă un viitor cu fata unui negustor emigrant, care muncea pentru a-și asigura traiul. Chiar dacă era liber să o ia pe Hanna de soție, familia ei se opunea oricărei relații dintre ei. În plus, înalta societate nu ar fi acceptat-o niciodată. Nu era admisibil ca ea să fie în același timp vicontesă și tămăduitoare de oase. El nu i-ar cere niciodată Hannei să renunțe la meseria ei și să-și irosească remarcabilul talent. Și pentru ce? Pentru a participa la evenimente și recitaluri și pentru a se implica în conversații formale? Stăteau tăcuți în timp ce un val de tristețe îi învăluia.

– Am putea la fel de bine să depășim momentul și să ne vedem de viețile noastre în continuare, a rupt ea tăcerea. Cuvintele ei fuseseră pline de energie. Hanna nu era o persoană care să se complacă în propria suferință. Ai găsit jurnalul tatălui tău?

– Nu este în biroul lui. Cel mai probabil ar putea fi în camera lui de zi. Încă nu am avut curajul să intru acolo.

Ea a făcut o pauză, părând să se gândească la ceva.

– Mai am ceva timp la dispoziție până se întoarce Rafi. Până atunci, te pot ajuta să-l cauți.

– Ești sigură? Inima i-a săltat la perspectiva de a mai petrece ceva timp cu ea. Prezența ta mi-ar face cu siguranță mai suportabilă căutarea.

– Sunt sigură, s-a ridicat ea. Hai să mergem. Fratele meu s-ar putea întoarce în orice moment. E deja în întârziere.

– Bănuiesc că nu avem timp de pierdut, s-a ridicat el în picioare și fața i s-a luminat.

– Du-mă acolo.

Respirând adânc, Griff a condus-o în dormitorul părinților săi. Hanna a fost uimită de grandoarea apartamentelor familiei de la conacul Ashby. Camera de relaxare, care făcea legătura dintre apartamentele vicontelui și cele ale vicontesei era enormă, îmbrăcată în satin și catifea, cu picturi neprețuite, împodobind aproape fiecare centimetru de perete. În timp ce căuta, Hanna

Scanned with CamScanner

se temea să nu răstoarne vreo vază sau vreo figurină de porțelan care ar fi putut valora mai mulți bani decât ar fi putut spera să câștige ea vreodată. Cu toate acestea, era fericită să-l ajute pe Griff. Începuseră împreună această aventură de aflare a adevărului. Ar fi fost frumos să o și poată termina împreună. În timp ce Hanna cerceta o masă de scris din nuc cu blat de marmură, aflată în sufragerie, Griff a intrat în dormitorul tatălui său, care îi aparținea de acum lui Griff, deși preferase să stea în altă cameră din aripa destinată apartamentelor familiei.

– Ai găsit ceva? a întrebat-o Griff când ieșea din dormitorul vicontelui.

– Nimic. Am căutat peste tot.

– Poate că nu este aici la Ashby, s-a prăbușit el pe un scaun. Sau, dacă l-a ascuns într-una din zecile de camere sau saloane de aici, nu îl vom găsi niciodată.

– Doctorul Pratt a vrut să examineze actele tatălui tău la Haven House. Poate că a venit aici și a găsit jurnalul. L-ai întrebat dacă îl are?

– Și care ar fi probabilitatea să spună adevărul în cazul în care l-ar avea? i-a aruncat el o privire sceptică.

Cuvintele lui aveau sens.

– Nu am verificat camerele mamei tale. Poate că l-a lăsat acolo?

– Își petrecea majoritatea nopților în patul mamei, s-a îmbujorat el.

La fel și ea. Nu era nevoie de prea multă imaginație pentru a înțelege de ce împărțeau părinții lui Griff același pat.

– Hai să verificăm camera mamei, s-a ridicat Griff în picioare.

Hanna l-a urmat în dormitorul alăturat. S-a străduit din răsputeri să pară relaxată, ceea ce era imposibil, având în vedere că intrase într-un dormitor cu un bărbat de care era foarte atrasă. Patul imens cu baldachin, piesa centrală a camerei, nu o ajuta deloc. A încercat să-și distragă gândurile analizând decorațiunile. Păsări și flori strălucitoare, brodate pe un fundal alb, împodobeau faldurile de mătase care atârnau deasupra patului. De asemenea, păsările înfrumusețau tapiseriile de pe pereți și erau sculptate în marmura șemineului.

– Bănuiesc că mamei tale îi plăceau păsările.

– Foarte tare, a zâmbit el.

Scanned with CamScanner

– Cum este să fii din nou în acest dormitor?

– Ca să fiu sincer, nu atât de ciudat pe cât crezusem că ar putea fi, a cercetat el încăperea.

– De unde începem?

El s-a îndreptat spre partea opusă a patului.

– De ce de acolo?

– Aceasta a fost partea pe care dormea tatăl meu, s-a îmbujorat el din nou.

– O!

Fiind într-un spațiu atât de privat, atât de intim, pulsul Hannei a început să bată puternic prin vene. S-a simțit brusc disperată. În curând Rafi avea să se întoarcă de la plimbare, iar ea și Griff aveau să se despartă pentru totdeauna. Ea nu avea să mai fie sărutată, mângâiată sau ținută în brațe de el. Doar o proastă ar fi putut rata această ocazie de a fi cu el în cel mai intim mod.

– Este atât de nedrept.

Griff a ridicat privirea din sertarul pe care-l cerceta.

– Ce anume?

– Că nu voi mai fi sărutată de tine niciodată.

Griff a rămas mut de uimire.

– Hanna, a avertizat-o el. Nu ar trebui să vorbim despre astfel de lucruri. Am fost de acord cu asta.

– Nu pentru că așa am vrea noi.

– Nu, nu pentru că vrem noi, a aprobat el încet.

– Ceea ce facem este alegerea noastră.

– Dacă ar fi adevărat!

– Te vreau. Ea și-a umezit buzele. Vreau să fii tu acela.

A rămas nemișcat.

– Ce spui acolo?

– Vreau să știu ce înseamnă să te culci cu un bărbat. Dar nu cu orice bărbat. Cu *tine*.

– Este tot ce-mi doresc, a înghițit el cu greu. Dar nu pot să-ți fac asta, nu ar fi corect.

– Nu îți cer asta ca un legământ pentru restul zilelor. Îți cer să o facem doar acum. Nimeni nu trebuie să afle vreodată.

El a clătinat din cap.

– Nu mai gândești limpede. Te-ai lăsat dusă de val. Ea a simțit cum corpul lui atletic s-a tensionat. La fel ca mine.

Scanned with CamScanner

– Ai dreptate, așa mă simt. Ea s-a îndreptat spre locul în care se afla, pe partea de pat a tatălui. Sunt presată și de răstimpul scurt pe care îl avem la dispoziție. În momentul în care Rafi se va întoarce, nu vom mai avea nici o altă șansă.

– A fost o greșeală că te-am adus aici.

– Așa crezi?

Ea și-a pus brațele în jurul taliei lui și și-a pus obrazul pe pieptul lui. Inima îi bătea cu furie. Și-a trecut mâinile pe spatele lui, simțindu-i mușchii încordați. Își ținea mâinile rigide pe lângă corp.

El a gemut.

– Trebuie să ne oprim acum.

Cuvintele lui erau șoptite, răgușite și lipsite de convingere.

– De ce? S-a ridicat în vârful picioarelor pentru a-și pune buzele peste gura lui închisă. Gândește-te la situația noastră. Nu am de gând să mă căsătoresc. În acest moment, nu ai nici o obligație.

– Nu mai interpreta totul în așa fel încât să pară că este rezonabil ce-mi ceri, i-a răspuns și el cu greu la sărut, de parcă l-ar fi obligat.

– Nimic nu ne oprește. Ea i-a mușcat ușor partea inferioară a maxilarului puternic. Chiar ești atât de lipsit de suflet încât să-mi refuzi șansa de a afla ce înseamnă să te culci cu un bărbat?

– Sunt un gentleman.

Vocea lui părea tensionată, de parcă niște greutăți i-ar fi apăsat corzile vocale.

– Dacă nu vei fi tu, în cele din urmă va fi altcineva. Poate că Evan mi-ar satisface această plăcere.

– Nu este deloc amuzant, s-a încordat el.

– Problema este că singurele mâini care vreau să-mi atingă corpul sunt ale tale.

Ea l-a sărutat pe decolteul cămășii, simțindu-i căldura gâtului. Trupul lui tremura sub buzele ei.

– Te rog, Hanna.

Felul în care îi rostise numele suna în egală măsură ca un avertisment, dar și ca o rugăminte.

A făcut un pas înapoi pentru a se uita în ochii albaștri ca de oțel. Dar, ceea ce a văzut în privirea lui nu era deloc rece.

– Vrei să mă faci să cerșesc?

Scanned with CamScanner

Capitolul 24

A gemut încordat, cu maxilarul rigid.

– Îmi ceri să mă comport ca un bărbat lipsit de onoare.

– Nu este lipsit de onoare să refuzi o lady? Ea i-a mușcat ușor lobul urechii. Mă refuzi pentru că nu sunt o lady?

– Știi că nu este vorba despre asta. Nu-mi mai întoarce cuvintele pe toate fețele, așa cum faci cu oasele oamenilor.

Și-a mușcat buza, frustrată și jenată. Se făcuse de râs. Se dovedise a fi o seducătoare lipsită de experiență.

– Nu mă pricep deloc la asta. Se retrase cu obrajii în flăcări. Nu te-aș putea seduce nici dacă aș vrea.

– Greșit. A tras-o înapoi spre el și i-a cuprins fața cu mâinile lui mari. Ești cea mai seducătoare femeie pe care am întâlnit-o vreodată.

Ea s-a uitat în ochii lui fascinanți.

– Și totuși, iată că mă arunc în brațele tale, iar tu rămâi impasibil.

Căldura i s-a aprins în priviri.

– Sunt orice altceva, dar nu impasibil. Corpul meu este... foarte stârnit.

Și-a pus mâinile peste ale lui în timp ce el îi cuprindea obrajii.

– Dovedește-mi.

El a clătinat din cap, cu ochii strălucind de dorință.

– Îi este foarte greu unui bărbat să te refuze.

– Atunci, nu mă refuza, a gemut ea. Corpul meu este atât de plin de dorință, încât nu știu ce să mai fac.

– Șșșșt.

El a sărutat-o blând, dar profund, limba lui căutând și mângâind, dansând cu a ei. Sărutul lor a fost lung, lent și intens. El a savurat-o, așa cum l-a savurat și ea pe el. Fără limite sau constrângeri, punându-și amprenta unul asupra celuilalt.

Acest sărut nu se asemăna cu nici unul de dinainte. Era profund, plin de suflet și puternic. Sincer. O declarație nespusă a

Scanned with CamScanner

sentimentelor lui pentru ea, ceva ce ar fi fost mai bine să nu fie exprimat în cuvinte. Oprindu-se din sărut, el și-a pus fruntea pe a ei.

– Ești sigură? a șoptit el, cu respirația senzual de umedă. Nu vreau să regreți mai târziu.

– Nu am fost niciodată mai sigură de nimic altceva. Ea s-a oprit. Cu excepția vindecării vreunui os, desigur, sau când am pus la loc o articulație.

El a râs încet și i-a sărutat vârful nasului.

– Nu mi-am imaginat niciodată cât de seducătoare ar putea fi o femeie atât de talentată precum ești tu.

– Ești pe cale să afli. Doar dacă nu îți pierzi curajul.

– Doar un prost ți-ar refuza oferta, iar eu nu sunt prost, a chicotit el.

I-a îndepărtat șalul, dezvăluindu-i decolteul și s-a aplecat pentru a-și apăsa buzele de claviculă.

Ea s-a topit toată.

– Grăbește-te, să nu ratăm ocazia.

El s-a retras. Țintuind-o cu privirea, și-a scos cămașa, trăgând stofa albă peste cap și aruncând-o departe.

– Mi-ai spus că atunci când m-ai tratat nu ai avut ocazia să-mi atingi corpul așa cum ți-ai fi dorit. Atinge-mă acum.

Ea a uitat să respire pentru o secundă la vederea pieptului lui gol, a ridicăturilor și contururilor, a pufului de păr de pe piept, care cobora spre pântecului lui plat, dispărând în talia joasă a pantalonilor lui de piele.

– Încă ai prea multe haine pe tine ca să pot să fac asta.

Ochii lui s-au aprins.

– Ce neastâmpărată ești!

Mâinile i-au coborât spre nasturii pantalonilor. S-a oprit puțin de parcă i-ar fi dat timp să se răzgândească. De parcă ea s-ar fi putut răzgândi vreodată să-l vadă în toată splendoarea lui.

Ea și-a umezit buzele.

– Continuă. Apoi a adăugat: Te rog.

– Mă implori? a întrebat el răgușit.

– Vrei să mă pun în genunchi?

Ar fi făcut-o, fără să clipească. Dacă asta însemna să-și răsfețe ochii și mâinile cu toate părțile intime ale corpului lui pe care le ținea ascunse de cei din jur.

Scanned with CamScanner

– Mi-ar plăcea. A înghițit cu greu. Dar nu chiar acum.

Nu era sigură ce voia să spună cu asta, dar nu-i păsa. Ochii ei erau lipiți de mișcările degetelor lui lungi și abile în timp ce își descheia pantalonii, câte un nasture pe rând, cu o lentoare care o făcea să-și iasă din minți.

Și-a tras pantalonii în jos peste șoldurile înguste și a scos un picior, dezvelindu-și glezna cu câteva mișcări bruște și rapide.

L-a privit.

– O, Doamne!

Afișarea primordială de masculinitate era aproape copleșitoare. Aproape. Griff a rămas nemișcat în timp ce Hanna îl privea și se delecta cu ceea ce cuprindea cu privirea. Și-a trecut mâinile peste pieptul lui, insistând, pentru a-i simți bicepșii bine conturați. Radia căldură. El s-a tensionat și a tremurat în timp ce degetele ei se mișcau ușor peste pielea lui.

S-a mișcat în jurul lui, trecând cu degetele deschise în evantai peste omoplați, în jos până la șale și peste fesele ferme, bombate. Avea coapse groase și gambe proeminente. Membrul său era gros, lung și greu. Revenind în față, ea și-a strâns degetele în jurul organului și a încercat să și-l imagineze înăuntrul ei. Care ar fi fost senzația? Abia aștepta să afle. A murmurat când ea l-a atins atât de intim. Ea și-a mișcat mâinile pentru a-i cuprinde testiculele, simțind pielea aspră, dar moale la atingere, care le proteja.

– Dacă ar fi să mă lași să te ating așa cum vreau, aș începe cam așa, a spus ea, cu pulsul răsunându-i în urechi.

El a surprins-o mișcându-se brusc și rapid.

– Să dăm jos rochia asta de pe tine. A luat-o în brațe și i-a dat un alt sărut lung și flămând. Dacă e să ne luăm după ultimele noastre încercări, riscăm să fim întrerupți înainte de a ajunge la punctul culminant.

– Nu vrem să se întâmple așa ceva.

El a făcut o pauză, uitându-se la rochia ei.

– Cum se dă jos?

Ea a desfăcut panglicile din față, care i se legau sus pe talie, sub sâni.

– Odată ce le dezlegi pe astea, poți să-mi tragi rochia peste cap.

El a ajutat-o să renunțe rapid la toate hainele și apoi s-a întors să tragă cuverturile de pe patul mamei sale. Sărutând-o intens, a ajutat-o să se întindă pe pat, fără a-și lua buzele de pe ale ei.

Scanned with CamScanner

– Nu știi cât de mult am visat la asta, a spus el în timp ce o sărută pe gât, continuând în jos până când gura i-a ajuns peste vârful sânului ei.

– Și eu am avut aceleași vise. Ea s-a arcuit sub gura lui. Am adormit în multe nopți visând la tine.

– Nu am de gând să te las să adormi astăzi.

A coborât mai jos, peste abdomenul ei.

– O să te sărut acolo. El a atins locul extrem de sensibil dintre picioarele ei.

– Da? Ea s-a proptit în coate pentru a-l vedea mai bine. De ce?

În loc să-i răspundă, a trecut la fapte. A fost o senzație surprinzătoare. Îi simțea limba umedă în timp ce îi mângâia pliurile intime. Dar plăcerea caldă a început să-i invadeze pântecul.

– Ah. Ah!

A căzut pe spate pe pat. Toate terminațiile ei nervoase de jos s-au trezit la viață și au început să vibreze. Respirația lui era fierbinte în timp ce făcea lucruri cu limba și gura, pe care ea nu le cunoștea. Dar s-a simțit *minunat*. Limba o mângâia cu mișcări în sus și în jos, apoi în cercuri. Apoi a început să sugă. Tot interiorul îi vibra, iar ea a uitat să respire. El a gemut, iar ea a simțit vibrația acelui sunet adânc în interiorul ei. Mâinile lui îi cutreierau trupul, erau peste abdomenul ei, strângând-o de fese, trăgându-i de părul pubian.

Degetele lui s-au mișcat înăuntrul ei, *s-au strâns* înăuntrul ei. Era amețitor. La fel era și preocuparea lui Griff ca ea să atingă plăcerea maximă. Părea să-și găsească propria plăcere în plăcerea ei. Hanna s-a zvârcolit. Corpul o furnica peste tot. Tensiunea și neliniștea au crescut până într-un punct aproape insuportabil.

S-a mișcat brusc, venind peste ea, corpul lui apăsându-l pe al ei.

– Ești pregătită.

– O, *da*.

I-a simțit mâinile între picioarele ei și apoi încă ceva. A simțit cum o desfăcea, dar fără a o durea.

El o privea.

– Ești bine?

Ea l-a sărutat cu nerăbdare în loc de răspuns. S-a împins și mai tare în ea. A simțit o ușoară durere, un oarecare disconfort. Dar senzația copleșitoare era aceea de a se simți umplută de el.

El a început să se miște, intrând și ieșind din ea.

Scanned with CamScanner

– Eu ce trebuie să fac? a întrebat ea, dornică să înțeleagă mai bine.

– Fă doar ceea ce simți. Vocea lui era tensionată în timp ce se mișca în interiorul ei. Nu mai gândi. Lasă-te dominată de senzațiile trupului tău.

Ea a încercat să facă ceea ce îi spusese. Să nu se mai gândească și să concentreze pe ceea ce simțea în interiorul ei, pe căldura trupului lui care o împingea în saltea. S-a lăsat purtată de mișcarea ritmică și a început să-și miște șoldurile într-un mod care i-a permis să găsească un loc mai adânc în ea. El a gemut și s-a mișcat mai repede. Curând gemeau amândoi, pierduți atât în propriile dorințe, dar și în ale celuilalt. Hanna nu mai putea gândi limpede, chiar dacă ar fi vrut.

I-a simțit degetul acolo jos, jucându-se cu mănunchiul de nervi.

– Ah! *Este* plăcut.

El a zâmbit și a sărutat-o profund, rapid. O tensiune plină de senzualitate a început să crească în corpul ei, din ce în ce mai intens. Ca și cum ar fi fost o jucărie înfășurată în propriile ațe. Până când tensiunea a devenit aproape insuportabilă. Trupul ei tremura, așteptând un moment pe care nu-l înțelegea pe deplin. Până s-a rupt ceva. Tensiunea eliberată într-o cascadă de senzații, în valuri de plăcere, care au continuat să o străbată iar și iar.

Griff s-a retras spre capătul patului, vărsându-și sămânța în lenjeria de pat. Fiind ametită încă de plăcere, Hanna privea fascinată cum aceasta ieșea din el în jeturi albe ca laptele.

I s-a alăturat apoi pe partea ei de pat, trăgând-o în brațele lui. Au rămas tăcuți o vreme, respirând scurt și greu, inimile bătând cu putere, la unison.

– Ei bine? a întrebat-o el după ceva timp. A fost cum ți-ai imaginat?

– Îmi ceri să fac o evaluare a performanței? s-a ghemuit ea lângă el, radiind de bucuria de a fi împărtășit cu el o experiență atât de intimă.

– Mă aștept ca în orice moment să sari din pat și să începi să notezi în acel registru al tău.

– Ar fi dificil. Ea și-a apăsat buzele pe pieptul lui.

– De ce?

– Pentru că ar fi imposibil să-mi găsesc cuvintele care să descrie cât de spectaculoasă este copulația.

– Este. A sărutat-o pe creștet. În special cu tine.

Scanned with CamScanner

– Vrei să-mi spui că nu este la fel cu fiecare parteneră?

– Pentru mine nu a fost niciodată atât de plăcut. Între îndrăgostiți, nivelurile de atracție sunt diferite, modul în care cei doi reușesc să se conecteze variază. Uneori două trupuri se potrivesc aproape perfect, așa cum a fost și cazul nostru.

– Deci, spui că am fost bună?

Și-a trecut o mână peste fundul ei bombat.

– Mai mult de atât.

Ochii ei au privit spre locul în care ejaculase.

– Ce vor spune servitorii când vor descoperi că lenjeria de pat este deranjată și vor găsi dovezile – a făcut un semn către cearceaf – a ceea ce s-a întâmplat aici?

– Îmi voi chema valetul. El va curăța totul și va găsi și o scuză pentru toate acestea.

– Ai încredere în el?

– Îl cunosc pe Felix practic de când mă știu, a dat el din cap. Are multă experiență când vine vorba să mă acopere. Am avut câteva prostii la activ înainte de moartea părinților mei.

– Mă întreb de câte ori putem face asta din nou înainte să se întoarcă fratele meu.

El a chicotit, sărutând-o blând.

– Nu putem lipsi prea mult. Din câte știm, el s-a întors deja și răscolește toată casa în căutarea ta. A tras-o mai aproape. Încă câteva minute și apoi trebuie să ne întoarcem.

– Of, și-a îngropat ea capul în adâncitura brațului lui. Detest lumea reală.

Întinsă lângă Griff, după ce fuseseră atât de intimi, Hanna se simțea o altă persoană. Se schimbase fundamental, într-un mod pe care nu îl putea descrie. Viața ei devenise mai prețioasă. Mai dulce, dar și mai amară. Lumea ei se schimbase, dar lumea de dincolo de aceste uși rămăsese la fel. Înăuntrul ei totul era diferit. Cu toate acestea, în exterior, totul – regulile, așteptările – era neschimbat. Nu i se părea plauzibil.

Dar era.

– Haide. Trebuie să mergem.

Griff a îndepărtat-o pe Hanna fără tragere de inimă și s-a rostogolit în partea cealaltă a patului, punând suficientă distanță între

Scanned with CamScanner

ei, astfel încât să nu o poată atinge. Altfel, ar fi fost tentat să se întoarcă în pat și să facă din nou dragoste cu ea. Își dorea cu toată ființa să repete această experiență extraordinară.

– Cred că ai dreptate.

Însă ea nu a făcut nici un gest de a se ridica. În schimb, s-a rostogolit pe burtă și și-a strecurat mâinile pe sub pernă, ghemuindu-se mai adânc în pat.

– Nu ar trebui să te relaxezi, a avertizat-o el, cu ochii lipiți de spatele ei neted și gol.

– Încă câteva minute, a gemut ea.

S-a auzit o bătaie în ușă. Griff i-a aruncat Hannei o privire alarmată peste umăr. Ea s-a ridicat în grabă. Cu ochii măriți de spaimă, a smuls lenjeria de pat pentru a se acoperi și s-a îndreptat spre marginea opusă a patului. Pentru o secundă, el a privit-o. Era strălucitoare, cu părul desfăcut, cu umerii și brațele goale.

Oricine i-ar fi văzut și-ar fi dat seama cu ușurință ce făcuseră acolo. Ciocănitul s-a auzit din nou. Puțin mai insistent de data aceasta.

– Cine e? a strigat Griff.

– Felix, milord.

A simțit o ușurare; cel puțin nu era fratele ei.

– *Valetul meu*, i-a spus el Hannei în șoaptă. Trebuie să pleci.

– Domnul Zaydan a fost văzut întorcându-se de la plimbare, milord. Ar trebui să ajungă în aproximativ zece minute.

Sprâncenele bine conturate ale Hannei s-au ridicat. S-a dat jos de pe pat, înfășurată în continuare în cearșafurile de pe pat pentru a-și păstra un aer de decență, până când acestea s-au încurcat și le-a lăsat să cadă, întinzând grăbită mâna după haine. Griff nu s-a putut abține să nu-i admire curba frumoasă a fundului, picioarele cu forme pline.

– Și ce-i cu asta? a strigat la Felix în timp ce o privea pe Hanna.

– M-am gândit că ați dori să vă luați la revedere, milord, din moment ce domnul Zaydan și sora lui trebuie să plece.

– Da, e o idee excelentă.

El și Felix și-au jucat șarada, chiar dacă amândoi cunoșteau exact intenția valetului de a-i avertiza, de a evita scandalul. De unde știa valetul lui unde să-l găsească? Oricât de bine l-ar fi plătit Griff, nu i se părea că este de ajuns.

Scanned with CamScanner

– Mulțumesc, Felix. Asta e tot.

– Foarte bine, milord.

Hanna își pusese rochia pe ea.

– Măcar avem câteva minute pentru a ne aranja ținutele. Și-a legat panglica în talie. Slavă Domnului că valetul tău nu a folosit vreuna dintre acele intrări secrete. Slujitorii tăi par să iasă mereu din ziduri.

El și-a tras pantalonii, sărind de pe un picior pe celălalt.

– Casele mari au multe uși secrete. Ideea este că servitorii ar trebui să dispară în spatele lor când apar membrii familiei.

– De ce?

– Ca să nu stea în cale, presupun, a spus el închizându-și nasturii de la pantaloni.

– Pentru o femeie obișnuită cu case de dimensiuni normale, este un pic stânjenitor să te trezești cu oameni care apar dintr-odată de nicăieri. Ea a făcut o pauză, cercetând zidurile cu privirea. Există vreuna aici?

– Doar o ascunzătoare pentru preot. Dar nu duce nicăieri.

– Serios? Unde este?

Griff s-a îndreptat spre unul dintre cei doi pilaștri care încadrau ușa.

– Aici. A deschis-o dezvăluind un spațiu suficient de mare pentru a ascunde un bărbat matur. Mă ascundeam adesea înăuntru când eram băiat.

Ea a venit și a privit deschizătura.

– E ceva acolo. A întins mâna după obiect. Seamănă cu un registru.

Griff a privit fix la caietul vechi învelit în piele maro din mâinile ei.

– Acesta este.

– Ce?

– Jurnalul tatălui meu.

Ea s-a uitat în jos la obiect.

– Ești sigur?

– Absolut.

Cu palmele transpirate, a luat jurnalul și s-a întors să se așeze pe marginea patului. A recunoscut scrisul familiar al tatălui său în timp ce-l răsfoia. S-a oprit direct la ultimele însemnări și a citit pasajele. Apoi le-a recitit. A simțit cum se albește la față.

Scanned with CamScanner

– Griff! Hanna s-a așezat lângă el și și-a pus o mână pe umărul lui gol. Ce s-a întâmplat?

– Este Norman.

S-a uitat, nevenindu-i să creadă, la cuvintele tatălui său.

– Doctorul Pratt? Ce-i cu el?

– Tatăl meu a vrut să-l înlocuiască din funcția de medic-șef la Margate.

– Serios? Ea s-a apropiat mai mult pentru a citi peste umărul lui. De ce?

Griff a citit mai departe.

– Tata nu spune de ce. Sunt și eu oarecum implicat. El scrie că este îngrijorat de ceea ce a aflat despre Thomas și că Norman trebuie tras la răspundere.

– Ce a aflat în legătură cu Thomas?

– Nu știu. A șters cuvântul scris înainte de numele meu.

Au studiat împreună notițele.

Sunt îngrijorat de ceea ce am aflat despre [redacted] lui Thomas. Norman trebuie să fie tras la răspundere.

– Poți să te gândești la ceva care să-ți fi aparținut și care să fi fost luat de doctorul Pratt?

– Nu-mi vine nimic în minte. Un fior i-a trecut pe șira spinării. În tot acest timp, Norman s-a comportat ca și cum tata ar fi avut un secret care trebuia ținut ascuns de ochii lumii. Dar, dacă era disperat să treacă prin hârtiile tatălui meu pentru că știa că ar putea conține informații care l-ar putea distruge pe el și nu pe tata?

– Crezi că a încercat să găsească jurnalul?

– Este posibil.

Chiar dacă Norman ar fi reușit să percheziționeze aceste camere în zilele de după înmormântare, nu știa de ascunzătoarea preotului.

Griff fu șocat de încă o descoperire teribilă despre bărbatul care îi fusese ca un tată.

– Aceste dezvăluiri despre Norman răstoarnă tot ceea ce credeam că este adevărat despre viața mea. Ce este adevăr? Ce este minciună? Dacă Norman este un fel de monstru, eu cine sunt? El m-a crescut.

Hanna și-a încolăcit brațul în jurul taliei lui.

Scanned with CamScanner

– Tu ești un om bun. Un om decent. Respirația ei era caldă pe umărul lui. Ceea ce ești tu ca persoană este imaginea părinților tăi, nu a doctorului Pratt. Părinții tăi te-au crescut în primii cincisprezece ani de viață. O să-l întrebi pe doctorul Pratt despre asta?

– Va minți din nou. A pus jurnalul jos. Dar o să-l întreb; doar ca să văd ce-mi spune.

– Crezi că are vreo legătură cu motivul pentru care tatăl tău a făcut călătoria neașteptată la Ashby?

– N-am idee. Și-a masat tâmplele. Gândurile-i erau amestecate după ce descoperise încă o minciună din partea lui Norman. Este posibil să nu existe nici o legătură între cele două.

Hanna i s-a așezat în poală și și-a pus brațele în jurul lui, îmbrățișându-l cu putere. El și-a îngropat fața în părul ei, inspirând parfumul ei dulce. Cum putea să se despartă de Hanna, acum când avea atâta nevoie de ea?

– Deși nu mi-am ucis mama și tatăl, a mărturisit el, am o oarecare vină pentru moartea lor. Ea a scos un zgomot de protest, dar el a oprit-o. Te rog. Trebuie să vorbesc despre asta. Norman nu mi-a permis niciodată să vorbesc despre părinții mei.

– Te voi asculta ori de câte ori vei simți nevoia, l-a sărutat ea pe obraz.

– Când m-am furișat din casă ca să mă întâlnesc cu Selina, am lăsat o ușă laterală descuiată, ca să pot intra înapoi când mă întorc. Întotdeauna am crezut că ucigașii au intrat prin acea ușă lăsată deschisă.

– Ai trăit cu această vină în tot acest timp?

El a simțit o gheară în gât.

– Da.

– Nu ai de unde să știi cu certitudine că ucigașii chiar au intrat pe ușa aceea. Ea și-a lipit obrazul de al lui. Chiar dacă ar fi făcut-o, erai un tânăr care a făcut o șotie, ceea ce este absolut normal la vârsta aceea.

– Așa mi-a spus și Norman când i-am mărturisit, la aproximativ un an după ce mi-am îngropat părinții. Dar asta nu l-a făcut să nu se mai simtă vinovat. A spus că nu a fost vina mea, chiar dacă ucigașii au intrat prin ușa aceea descuiată.

– N-am crezut niciodată că voi fi de acord cu doctorul Pratt, dar aici are dreptate.

Scanned with CamScanner

Au fost întrerupți de o altă bătaie în ușă.

– Domnul Zaydan s-a întors, milord, s-a auzit din nou vocea înăbușită a lui Felix. Se află deja în casă și întreabă unde este sora lui.

– Mulțumesc, Felix, a spus Griff.

Spre regretul lui, Hanna s-a dat jos din poala lui și s-a ridicat în picioare.

– Trebuie să plec.

– Îți voi trimite un mesaj dacă detectivul meu descoperă ceva interesant cu privire la cine a furat bijuteriile mamei mele.

– Mi-ar plăcea, de asemenea, să știu cum merg lucrurile cu doctorul Pratt, dacă vrei să împărtășești asta cu mine.

Voia să împărtășească totul cu ea. Griff s-a ridicat, cu durerea în suflet la gândul că o va pierde. Ar fi putut foarte bine să se mai întâlnească și să vorbească din nou — chestiunea bijuteriilor rămăsese încă nerezolvată —, dar nu aveau s-o facă, nu mai puteau risca să împărtășească și alte momente la fel de intime.

A îmbrățișat-o și a sărutat-o intens și încet. Până când au rămas amândoi din nou fără suflare.

– La revedere, Lady Tămăduitoare de oase!

– La revedere, domnule Thomas, a zâmbit ea cu tristețe, dar apoi ochii i-au strălucit de neastâmpăr. Măcar am reușit să ajungem la partea plăcută de data asta.

– Într-adevăr, am reușit, a depus el un ultim sărut pe buzele ei.

– Poate că acum vei avea încă o amintire plăcută despre Ashby pentru a le compensa pe cele neplăcute.

Detesta faptul că ea deja se plasase în trecutul lui.

– Tu... în încăperea aceasta – a făcut un gest în jurul camerei – vei fi cea mai plăcută amintire dintre toate.

– Unde ai fost toată ziua? l-a întrebat Hanna pe fratele ei, preferând să facă orice numai să nu se mai gândească și să nu mai discute despre Griff, în timp ce se întorceau în oraș cu trăsura doamnei Rutland.

Rafi privea pe fereastră.

– Am călărit.

– Timp de șase ore? Ai plecat la ora nouă în această dimineață și nu te-ai întors decât după trei după-amiază. Riscam să nu ne mai putem întoarce în oraș.

Scanned with CamScanner

– Nu mi-am dat seama când a trecut timpul.

– Chiar cred că ești cel mai incompetent însoțitor. Nu se plângea de asta, însă Rafi se comportase într-un mod ciudat. Unde ai fost?

– Cum adică unde am fost? a mijit Rafi ochii la ea. Tocmai ți-am spus că am fost să călăresc. A făcut o pauză. M-am oprit să mă odihnesc puțin și cred că am adormit.

– Ai dormit șase ore?

– Nu am dormit prea bine aseară.

Hanna a scos un sunet sceptic. Fratele ei ascundea ceva, însă ei nu-i păsa ce anume. Mulțumită absenței lui Rafi, se bucurase de cea mai minunată după-amiază din viața ei. Lăsându-se pe spate, a închis ochii și a retrăit timpul petrecut cu Griff. Viziunea trupului lui gol i s-a întipărit în minte, iar ei îi făcea plăcere să o simtă din nou. Și felul în care au făcut dragoste, și limba lui abilă.

– Oprește-te! a bătut Rafi în acoperișul trăsurii, trezind-o pe Hanna din reveria ei. Stop!

– De ce ne-am oprit?

Ea s-a uitat pe geam. O femeie călare, într-un costum de călărie bine croit, cu detalii desprinse din ținutele militare, călărea în apropierea lor. Hanna a mijit ochii pentru a vedea mai bine, în timp ce trăsura se oprea.

– Aceea nu este Lady Winters? Ce caută aici?

– Locuiește în apropiere.

Rafi a deschis ușa.

– Unde te duci?

– Ar fi nepoliticos să nu o salutăm. O cunoaștem pe doamna.

Ea l-a privit.

– Regulile de politețe nu specifică faptul că trebuie să oprești o trăsură doar pentru a saluta o femeie pe care ai întâlnit-o o singură dată în viață. Probabil că nici măcar nu își amintește de tine.

Dar el ieșise deja din trăsură și se îndrepta cu pași mari în direcția în care se afla Lady Winters, care își oprise calul. Rafi a apucat căpăstrul calului, mângâindu-i fruntea și obrajii, în timp ce o privea radios pe Lady Winters. Hanna nu le-a auzit conversația, dar Selina lui Griff zâmbea și vorbea cu Rafi. Cu siguranță era politicoasă, având în vedere că era o contesă, iar Rafi era un simplu negustor. Nu că Rafi ar fi fost un om simplu. Era inteligent și un excelent om

Scanned with CamScanner

de afaceri; practic, el conducea afacerea familiei. Unchii lor mai bătrâni îl lăsau adesea pe Rafi să ia deciziile importante.

Rafi s-a îndepărtat în cele din urmă de cal și i-a făcut semn lui Lady Winters. A rămas o clipă privind-o cum se îndepărtează, apoi s-a întors și i s-a alăturat Hannei în trăsură.

– Ce a fost *asta*?

– Ce? El a răspuns de parcă a opri o contesă pe câmp ar fi fost cel mai firesc lucru din lume. Voiam doar să o salut.

Ea a râs, dându-și seama că fratele ei era îndrăgostit nebunește.

– Nu este de nasul tău, frățioare. E timpul să revii cu picioarele pe pământ.

Rafi s-a mulțumit doar să-i zâmbească, și-a încrucișat brațele peste piept și a închis ochii. În câteva minute, sforăia. Ceea ce era ciudat pentru un bărbat care susținuse că dormise toată după-amiaza.

Scanned with CamScanner

Capitolul 25

– Trebuie să recunosc, a spus Norman, am fost surprins să primesc bilețelul prin care îmi cereai să-ți fac o vizită.

– Nu e cazul, a spus Griff, aceasta nu este o vizită de curtoazie.

Se întâlneau în biroul de la Haven House în după-amiaza următoare revenirii lui Griff în oraș. Rămăsese la Ashby câteva zile după plecarea Hannei. Surorile lui mai mari, Winifred și Maria, li se alăturaseră lui și lui Dorcas acolo și-și petrecuseră timpul depănând amintiri și reînnodând legăturile de familie.

Griff fusese bucuros să le vadă, dar și dornic să se întoarcă în oraș. Se amăgise spunându-și că nu simțea asta pentru că voia să fie cât mai aproape de Hanna, chiar dacă nu putea fi cu ea.

– Cum a fost vizita ta la Ashby?

Norman s-a așezat, deși nu fusese invitat s-o facă. Griff a realizat că Norman își luase prea multe libertăți față de el de-a lungul anilor.

– Revelatoare.

– Da? Norman se străduia să discute cu naturalețe cu el, chiar dacă degetele îi erau încleștate de brațele scaunului. Cum așa?

– Am găsit jurnalul tatei.

Norman l-a urmărit cu atenție.

– Zău?

– Imaginează-ți cât de surprins am fost să aflu că tata a vrut să te schimbe din funcția de medic-șef la Margate.

– Și ce ai mai aflat?

– Că era supărat pe tine pentru ceva care avea legătură cu mine.

Griff a scris propoziția, așa cum apărea în jurnalul tatălui. Norman a studiat-o.

– „Al lui Thomas" ce?

– Speram că poți să-mi spui tu. Deși nu prea cred că pot să încredere în tine că o să-mi spui adevărul. De ce a vrut tata să fii îndepărtat?

Scanned with CamScanner

– Nu știam că avea de gând asta.

– Așa să fie oare? Nu ai părut surprins când ți-am dezvăluit asta acum câteva minute.

– Ce mai contează acum? După atât timp?

– Contează pentru mine. Descopăr tot felul de lucruri care mă fac să-mi pun întrebări în legătură cu persoana ta și cu intențiile tale. Este evident că tata a aflat ceva neplăcut.

– Așa cum am mai spus, sunt o persoană pragmatică. Și-a dat jos ochelarii și și-a scos o batistă din buzunar. Tatăl tău a fost un visător, așa cum numai un bărbat care s-a născut în bogăție și privilegii poate fi. Nu a putut să evalueze corect greutățile, realitățile funcționării unui spital de caritate.

– Ce legătură are asta cu faptul că a vrut să te îndepărteze pe tine, vărul și camaradul lui din copilărie, cel mai bun prieten din perioada de adult?

– Resursele spitalului sunt limitate, și-a șters Norman lentilele de sticlă. Jeffrey credea că trebuie să nu precupețim nici un bănuț pentru a salva orice viață. Eu credeam că e mai bine să-i lăsăm pe unii pacienți să moară, pentru binele suprem.

– Ai lăsat oamenii să moară?

– Doar când existau șanse foarte puține de a-și mai reveni. Și-a așezat ochelarii pe nas. Nu ne puteam permite să irosim medicamente și alte provizii pentru cei care era puțin probabil că vor supraviețui.

– Credeam că misiunea ta este să salvezi vieți.

– Să salvez cât mai multe vieți posibile, în general. Nu fiecare viață în mod special. Unele suflete trebuiau trecute la pierderi pentru binele general.

– De ce am impresia că îmi spui doar o parte de adevăr?

Griff și-a unit mâinile, cu vârfurile degetelor atingându-se.

– Nu știu. Norman s-a foit în scaun, aruncând o privire spre ușă. Nu am mâncat nimic de azi-dimineață. Apare și Wright cu tava de ceai mai repede?

S-a auzit o bătaie în ușă. Majordomul a intrat.

– A, a spus Norman. Iată-te, în sfârșit. Sunt lihnit.

Wright și-a îndreptat atenția către Griff.

– Vizitatorul pe care îl așteptați a sosit, milord.

– Foarte bine. Doctorul Pratt tocmai pleca.

Scanned with CamScanner

– Dar nu mi-am băut încă ceaiul.

Sprâncenele cărunte ale lui Norman s-au ridicat.

– Am o zi foarte încărcată. Griff s-a ridicat. Te rog să mă scuzi, doctore Pratt, majordomul meu te va conduce.

– Stai puțin, Griff, cu siguranță...

– La revedere, doctore Pratt.

Wright l-a condus afară Norman și s-a întors cu detectivul de pe Bow Street, pe care îl angajase Griff.

– Ei bine? l-a întrebat Griff pe omul mic și robust, cu privirea inteligentă și chelie strălucitoare.

– După cum știți, domnul Zaydan, răposatul tămăduitor de oase a primit bijuteriile mamei dumneavoastră de la un anume Gerard Loder, care este un plasator de bunuri furate. Loder a luat bijuteriile de la un bărbat, un anume Leonard Palk, care era dornic să scape de inel și colier pentru că avea impresia că erau blestemate.

– De ce a crezut Palk că bijuteriile sunt blestemate?

– Asta nu știu. Ceea ce știu este unde îl puteți găsi pe Leonard Palk.

Griff a zvâcnit în picioare.

– Unde?

– La Margate.

– La spital? Spitalul lui Norman.

– Da.

– Ce face acolo? Este medic?

– Nu, este administrator de secție. Din câte înțeleg, lucrează acolo de mulți ani.

– Câți ani are?

– Treizeci si trei. Griff a făcut un calcul rapid. Palk ar fi avut nouăsprezece ani la momentul crimelor. Era tânăr poate, dar destul de matur pentru a lua două vieți.

– L-ai văzut chiar tu pe Leonard Palk? Ești sigur că este încă angajat la Margate?

– Da, milord. L-am văzut cu ochii mei. Lucrează la spital.

Odată ce detectivul a plecat, Griff s-a așezat la biroul lui pentru a scrie un bilet scurt. Apoi a sunat după Wright.

– Milord? l-a întrebat majordomul când a intrat.

– Te rog să trimiți acest bilet la dispensarul domnișoarei Zaydan fără întârziere.

Scanned with CamScanner

– Foarte bine, milord.

– O să plec acum.

– Nu mi-ai spus că doamna Rutland este sora lordului Griffin, i-a spus Evan Hannei pe când se aflau în biroul din spatele dispensarului.

– Da, așa este.

Ea a rămas cu privirea concentrată pe înregistrarea observațiilor medicale de la ultima ei întâlnire.

– Presupun că nu ai uitat să menționezi asta, pur și simplu.

– Chiar nu este treaba ta.

Evan a făcut o pauză.

– Aș dori să fie și treaba mea.

De data aceasta, Hanna a ridicat privirea.

– Poftim?

– Ar trebui să ne căsătorim.

– Poftim?

– Noi doi ar trebui să ne căsătorim.

De data aceasta mesajul lui a fost clar.

– Dar suntem prieteni.

– Asta este deja cunoscut de toată lumea. Propun ca, pe lângă faptul că suntem buni prieteni și parteneri de afaceri, să devenim și soț și soție.

Ea a clipit, prea uluită ca să-și găsească cuvintele.

– Dacă acesta este un fel de sacrificiu nobil din partea ta...

– Mă îndoiesc că există vreun bărbat în lumea asta care ar crede că a te lua de soție ar fi un sacrificiu.

Hanna a studiat chipul lui Evan și și-a dat seama că vorbea serios, fiind chiar emoționat.

– Sunt flatată, dar, dacă ar fi să mă căsătoresc vreodată, familia mea se așteaptă ca soțul meu să fie un arab, din comunitatea noastră.

Evan a afișat o expresie sceptică.

– Familia ta mă cunoaște. Au fost întotdeauna foarte primitori. Bunica ta mă îndoapă cu mâncare și băutură ori de câte ori vin în vizită.

– Arabii sunt primitori, dar această generozitate se oprește atunci când vine vorba despre acceptarea în familie. Am mai discutat despre asta.

– Cred că i-am putea convinge.

Scanned with CamScanner

Hanna nu își dorea asta.

– Totul este atât de neașteptat.

– Nu cred că te surprinde. Cu siguranță demonstrația mea de gelozie la strângerea de fonduri pentru spital ți-a demonstrat intensitatea sentimentelor mele.

– Am crezut că ai vrut doar să mă protejezi, s-a foit Hanna pe scaun.

– Și asta. Dar adevărul este că țin foarte mult la tine. Am putea să lucrăm împreună și să avem și o familie împreună.

– Copii?

Broboane de transpirație îi străluceau pe buza superioară.

– Nu numai că sunt de acord cu profesia ta, dar îți admir și abilitățile. Ar fi o crimă dacă nu ai mai putea să practici.

– În viitorul destul de apropiat, probabil că nu voi mai putea practica la Londra.

– Ai putea dacă ai lucra aici la dispensar în calitate de soție și de asistentă a mea. Ai putea să-ți continui munca sub această acoperire, dacă e vorba de asta. Dar mă îndoiesc că se va întâmpla așa. Vărul tău, marchizul, se va ocupa de asta.

L-a cercetat pe Evan, studiindu-l ca și cum ar fi fost un necunoscut. A văzut un bărbat subțirel, cu trăsături frumoase. Majoritatea femeilor l-ar fi găsit atrăgător. Ideea de a avea relații intime cu Evan nu era complet dezagreabilă, dar și-o imagina ca fiind lipsită de pasiune. Retrăise amintirea acelei după-amiezi cu Griff iar și iar în mintea ei, în fiecare zi de când părăsise conacul Ashby. Nu se putea imagina cu un alt bărbat.

– Nimic nu s-ar schimba aici, la dispensar, a continuat Evan când ea nu a spus nimic. Cu excepția faptului că ai avea protecția numelui meu și nu ar mai fi nevoie de o însoțitoare permanentă.

– Evan, i-a spuse ea blând. Sunt flatată, dar nu mă pot căsători cu tine.

– Scuzați-mă. Annie a apărut pe pragul biroului. Hanna nu fusese niciodată atât de bucuroasă să fie întreruptă. A sosit un bilet pentru dumneavoastră, domnișoară. Bărbatul care l-a adus spune că este urgent.

– Ce bărbat? a întrebat Evan tăios. E încă aici?

– Nu, doctore Bridges. A plecat.

– Mulțumesc, Annie.

Scanned with CamScanner

Hanna a luat scrisoarea și a lăsat-o pe Annie să se întoarcă în dispensar. Simțind asupra ei privirea lui Evan, a deschis mesajul scris pe o hârtie scumpă. Pielea o furnica în timp ce citea.

Tocmai am aflat că bărbatul care a furat un anume set de bijuterii poate fi găsit la spitalul Margate, unde lucrează ca administrator de secție. Numele lui este Leonard Palk. O să vorbesc cu el în curând. Dacă, din întâmplare, ai timp să vii la Margate în această după-amiază, la ora trei, s-ar putea să ai ocazia să vorbești și tu cu el.

Hanna s-a uitat la ceas. Era trei fără douăzeci de minute. Împăturind scrisoarea, s-a ridicat în picioare.

– Trebuie să plec.

– Poftim? Acum? Evan a privit-o neîncrezător. Unde te duci? Nu am terminat de discutat.

– Vom vorbi mai târziu, i-a strigat ea peste umăr, deși răspunsul ei nu avea cum să se schimbe. Promit.

Când Hanna a ajuns la spital, a zărit un chip cunoscut care o aștepta în față.

– Bună ziua, domnișoară Zaydan.

– Bună ziua. Tu ești Felix, nu-i așa? l-a întrebat ea pe valetul lui Griff.

– Da, domnișoară. Dacă vreți să veniți după mine.

El a condus-o prin niște secții și coridoare din spate până au ajuns la câteva birouri. L-a găsit pe Griff așteptând într-unul din ele.

– Mulțumesc, Felix, i-a spus Griff valetului, care s-a înclinat și s-a făcut nevăzut în tăcere, închizând ușa în spatele lui.

– Aceste este lacheul care obișnuia să te acopere când erai mai tânăr?

– Da.

Hanna s-a desfătat sub căldura privirii lui. Îi fusese dor de el.

– După cum vezi, încă mă mai acoperă. Ce mai faci?

Mi-e dor de tine.

– Sunt bine. Am fost ocupată cu dispensarul. Ea a cercetat încăperea în care se afla – un birou, două scaune cu spătar și câteva obiecte de decor. Acesta este biroul tău? Membrii consiliului de conducere au birouri?

Scanned with CamScanner

– Nu chiar. Este doar de împrumut. Domnul Palk ni se va alătura în curând, a spus el și s-a oprit. Am ezitat dacă să-ți trimit sau nu un mesaj.

– Sunt bucuroasă că ai făcut-o. Este vorba despre problema noastră comună, rămasă nesoluționată. Trebuie să rezolvăm misterul legat de bijuteriile mamei tale.

– Nu este prea înțelept să fim singuri împreună.

– Doar n-o să ne urcăm pe birou și...

Ea s-a oprit brusc. Fața i-a luat foc când și-a amintit ce făcuseră data trecută pe biroul ei de la dispensar. Griff și-a întors privirea. Și el își amintea.

S-a auzit o bătaie în ușă. Bărbatul care li s-a alăturat avea treizeci de ani, părul nisipiu și ondulat, o față plinuță, ca a unui băiețel.

– Milord, am înțeles că m-ați chemat?

– Da, intră, Palk. Ia loc.

Palk și-a umezit buzele.

– Consiliul de conducere are să-mi reproșeze ceva legat de activitatea mea?

– Nu, nu nimic de genul acesta. Nu sunt aici pentru chestiuni ce țin de consiliu.

– Înțeleg. Atunci, cu ce vă pot fi de folos, milord?

Griff a scos din buzunar colierul și inelul mamei sale și le-a pus pe birou.

– Poți să îmi spui de unde le-ai luat?

Fața lui Palk a devenit lividă.

– Nu le-am mai văzut până acum.

– Decât să ne irosim timpul și să intri și în alte necazuri, nu ne spui mai bine adevărul, în loc să negi și să minți?

Vocea lui Griff era rece ca gheața.

Palk s-a uitat de la Griff la Hanna și înapoi.

– Nu știu la ce vă referiți, milord.

– Ai vândut aceste piese, bijuteriile *mamei* mele, unui plasator, pe nume Gerard Loder, care, la rândul său, le-a dat unui tămăduitor de oase din Red Lion Square. Știu că aceste piese se aflau în posesia ta. Te mai întreb o dată și, de data aceasta, vreau să aud adevărul.

Palk s-a foit pe scaun.

– Nu am știut nimic despre ele până acum vreo patru ani. Erau în posesia tatălui meu. Cuvintele au început să curgă. După ce a

Scanned with CamScanner

suferit un atac de apoplexie, în timp ce era pe patul de moarte, mi-a spus despre colier și inel. M-a pus să-i promit că voi scăpa de ele cât mai curând posibil.

Hanna s-a aplecat înainte.

– Ți-a spus și cum a ajuns în posesia bijuteriilor?

Palk s-a uitat la ea. Habar n-avea cine era ea. Griff nu o prezentase.

– Răspunde-i! s-a răstit Griff.

– Nu. Dar a spus că i-au adus doar necazuri din ziua în care au ajuns în mâinile lui. Mi-a spus că sunt blestemate și că ar trebui să scap cât mai repede de ele. Am făcut cum mi-a cerut tatăl meu. Le-am vândut unui tip care se ocupa cu astfel de negoț. Nu știam cum să procedez altfel.

Griff și Hanna au schimbat priviri. Dacă bătrânul Palk decedase, asta putea să fie o nouă fundătură.

– Ce făcea tatăl tău? a întrebat Hanna.

– Nu știu ce a făcut ca să pună mâna pe aceste bijuterii, a răspuns Palk.

– Nu, întrebam ce fel de muncă a făcut tatăl tău?

– Ah, a părut Palk ușurat. A fost angajat aici. Slujba lui era să spele podelele și să se îngrijească de focul din căminele din saloane. Puteți întreba pe oricine de aici și vă va spune că nimeni nu a curățat o podea mai bine decât Fred Palk. El mi-a asigurat acest loc de muncă.

– Și de cât timp lucrezi în spital? l-a întrebat Griff.

– Am început când aveam nouăsprezece ani, a răspuns el, adăugând serviabil, cu paisprezece ani în urmă.

– Îți amintești luna în care ai început să lucrezi aici? a întrebat Griff, cu vocea încordată.

– Da, desigur. Era vară, la sfârșitul lunii iunie.

Griff a simțit că i se face rău.

– Nu poate fi o coincidență, a spus el după ce Leonard Palk a plecat să se ocupe de îndatoririle sale.

– Sunt de acord, a spus Hanna. Domnul Palk a fost angajat la aproximativ două săptămâni după ce părinții tăi au fost uciși.

– Ce crezi că înseamnă toate acestea?

Și-a pus mâna peste gură și bărbie.

Scanned with CamScanner

– Poate că există o legătură între moartea părinților tăi și acest spital. Bătrânul domnul Palk știa despre asta și cineva i-a cumpărat tăcerea.

– Nu poate fi Norman, nu-i așa?

Posibilitatea ca el să fi locuit sub același acoperiș cu ucigașul părinților săi ar fi fost o lovitură teribilă.

– Nu ar trebui să pornim de la prezumția că doctorul Pratt ți-a ucis părinții. Ea a vorbit sigură pe ea, calmându-l pe Griff în timp ce acesta simțea cum toată existența îi scăpa de sub control. Oricât de mult aș dori să-l învinovățesc.

– Totuși, ar avea sens, nu-i așa? Nu le era teamă de Norman, iar el i-ar fi putut lua pe amândoi prin surprindere.

Ea s-a gândit la spusele lui.

– Îmi displace foarte mult acest om, dar îl vezi capabil să folosească un cuțit... în acest mod?

– Norman *este* medic. S-a ridicat în picioare și s-a îndepărtat, cuprins de agitație. El ar ști mai mult ca sigur care tăieturi sunt cele mai profunde și mai eficiente.

Ea s-a cutremurat.

– Știi unde a fost doctorul Pratt în noaptea în care au murit părinții tăi?

– Mi-a spus că a fost undeva aici, în Londra, că a fost văzut de alte persoane. Îl voi pune pe detectiv să investigheze.

– Care este scenariul tău? Ea l-a privit cum mergea înainte și înapoi prin cameră. Se pare că ai deja unul.

– Fie tatăl lui Palk este ucigașul, fie știa cine mi-a ucis părinții. Acea persoană, ucigașul, este asociată cumva cu cineva aflat într-o poziție de conducere în acest spital. Atacatorul l-a plătit pe bătrânul Palk în schimbul tăcerii lui, dându-i bijuteriile mamei mele. De asemenea, a fost de acord să-l angajeze pe fiul lui Fred Palk, care nu avea să mai fie doar un simplu angajat care se ocupă de curățenie.

– Este un scenariu perfect valabil. Să fii administrator înseamnă o poziție superioară celei de om de serviciu și de fochist.

Griff s-a prăbușit în scaun.

– Fie am interpretat totul greșit și nu este nimic altceva decât o coincidență teribilă, fie nu pun eu corect cap la cap informațiile.

– Poate că atacatorul a fost cineva din consiliul de conducere al acestui spital, care a avut un conflict cu tatăl tău.

Scanned with CamScanner

– Ce conflict ar putea fi atât de puternic încât să conducă la o crimă?

Ea a ridicat din umeri.

– Îi vei spune doctorului Pratt ce ai aflat?

– La ce bun? Va persista în minciună.

– Totuși, aș fi curioasă de reacția lui.

– O să mă mai gândesc la asta. El i-a zâmbit obosit. Cel puțin tatăl tău este absolvit de orice vină. Nu există nici o legătură între el și Palk sau regretatul tată al lui Palk.

– Este o ușurare. Dar nu m-am îndoit niciodată de nevinovăția lui.

Au rămas tăcuți o vreme, întrebându-se ce însemnătate ar putea avea această ultimă descoperire, încă reticenți să părăsească biroul mic, fără ferestre, pentru că asta ar fi însemnat să se despartă din nou.

– Se apropie audierea în fața comisiei. Cum te simți? a studiat-o Griff.

– M-am pregătit cât de bine am putut. Pacienții mei sunt gata să vorbească în favoarea mea.

– Voi fi primul care te va apăra.

– Dar tu? Cum ți-a fost în tot acest timp?

– Am fost frământat de nehotărâre și vinovăție.

– Din ce cauză?

– Din cauza Selinei.

Stomacul i s-a strâns.

– Tu și Lady Winters ați vorbit?

– Nu încă. Dar nu va trece mult până o să ne întâlnim și o să aflu decizia ei.

– Îți place de ea, nu?

– Îmi place mult mai mult de tine.

– Ai protejat-o pe Selina timp de paisprezece ani. Ai fi preferat să intri mai degrabă în mormânt, permițând oamenilor să te acuze că ești un ucigaș, doar pentru a-i salva onoarea.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Undeva în adâncul tău, cred că nutrești niște sentimente intense pentru Lady Winters. Ai renunțat la atâtea doar pentru a o proteja.

– Ce faci? De ce încerci să mă convingi că aș fi îndrăgostit de o altă femeie?

Scanned with CamScanner

– Nu este orice femeie. Este cea mai apropiată prietenă a ta. Ați împărtășit multe experiențe, probabil te vei căsători cu ea. Ar putea fi mai ușor dacă te-ai putea reconecta cu acele sentimente de dragoste pe care trebuie să le fi simțit cândva pentru ea. Măcar puțin.

– Voi încerca.

– Evan mi-a cerut astăzi mâna.

– De ce nu-mi arunci mai bine o lamă ascuțită direct în inimă? i-a aruncat el o privire tristă.

– Nu i-am acceptat oferta.

– Dar te gândești la asta.

– Nu. Familia mea nu ar fi niciodată de acord.

– Și tu nu-l iubești.

Bridges, sau vreun alt bărbat arab, ar fi putut să se aleagă într-o zi cu tot ceea ce reprezenta Hanna: zâmbetul natural care îl făcea pe un bărbat să simtă că a câștigat la loterie; neobosita ei eficiență și competență; atitudinea ei neînduplecată, care, de fiecare dată, îl făcuse să-i clocotească sângele; căldura trupului ei în patul lui. Un viitor soț ar fi putut avea parte de toate astea. Însă Griff voia în mod egoist să păstreze inima Hannei doar pentru el.

– Poate că ar trebui să-i cer familiei mele să încerce să-mi găsească un soț arab, destul de deschis la minte ca să mă lase să-mi fac meseria, a răsuflat ea prelung.

– Nu ai găsit până acum un astfel de bărbat, ce te face să crezi că o să reușești acum?

– Dacă aș fi promisă altcuiva, ar putea fi mai ușor pentru amândoi să ne continuăm relația.

– Nimic nu este ușor în relația noastră.

– Nu, dar am știut de la început că aici se va ajunge.

– Ești mereu atât de sigură de toate? a studiat-o el.

S-a auzit o bătaie în ușă. Palk a reapărut.

– Îmi cer iertare. Am uitat niște hârtii.

S-a îndreptat spre birou ca să le recupereze.

– Când a murit tatăl tău? l-a urmărit Griff cu privirea.

– Tatăl meu? Din fericire, este încă printre noi.

– Mi s-a părut că ai spus că tatăl tău a murit, s-au îngustat ochii lui Griff.

Scanned with CamScanner

– Aproape că l-am pierdut de câteva ori, dar tata este un bărbat încăpățânat. Este țintuit la pat, dar are o dorință puternică de a trăi.

– Aici este.

Griff a ajutat-o pe Hanna să coboare din trăsură. Veniseră direct de la spital la casa mizerabilă a familiei Palk din Wapping. Străzile erau aglomerate, iar aerul era plin de duhoarea care se ridica din canalele deschise.

Hanna privea cu teamă la casa murdară din fața lor.

– Nu ar fi trebuit să-i anunțăm că venim?

– Nu am vrut ca Palk cel tânăr să-și avertizeze tatăl.

O femeie mai în vârstă a deschis ușa. Au intrat într-o cameră întunecată, cu puțin mobilier. Puținul avut al familiei Palk era strâns și stivuit lângă un perete. Femeia, sora lui Fred Palk, a devenit cooperantă imediat ce Griff a plătit-o, în schimbul deranjului.

– Să nu stați prea mult, i-a avertizat ea. Dormitează aproape tot timpul.

Camera bolnavului, încărcată de o atmosferă umedă și acră, mirosea a boală și a trupuri nespălate. Spațiul era în mare parte gol, cu excepția unor haine așezate de-a valma și a altor articole de uz casnic înghesuite într-un colț. În lumina slabă, puteau distinge, pe un pat îngust, o siluetă fragilă acoperită cu pături. Griff a înaintat un pas, cu inima bătându-i cu putere. Venise oare momentul confruntării cu ucigașul părinților săi?

– Domnule Palk?

– Cine întreabă?

O pereche de ochi cenușii, încețoșați, pe o față plină de riduri, îl priveau din grămada de pături.

– Eu te întreb. Sunt Griffin.

– Vicontele?

– Da.

Lipsa aerului și duhoarea i-au provocat lui Griff o senzație de greață.

– Îi puțin cam târziu să mă trimeți la Newgate.

– Acolo ar trebui să fii?

– De ți-am ucis părinții. Da' n-am să mărturisesc de asta.

Griff s-a simțit ametit.

– De ce crezi că sunt aici pentru asta?

Scanned with CamScanner

– Pen'că te-am așteptat.

– De ce?

– De am făcut așa ceva, am simțit o mare povară. Am avut numa' necazuri de atunci.

Toți acești ani de dubii, de căutări, fuseseră reduși la acest moment? Mărturisirea îi confirmase cele mai grave suspiciuni. S-a forțat să pună întrebarea, deși îi era teamă să audă răspunsul.

– Te-a pus cineva să-mi omori părinții?

– De m-am gândit să fac așe ceva, o fost pentru bijuterii, pentru comori. N-am fost niciodată ucigaș plătit.

– Atunci, a fost vorba doar de o spargere? A înghițit până când a simțit că-i alunecă nodul din gât. De unde ai aflat de Ashby?

– Am fost în vizită la văru' nevestii, care stătea în sat. Era o petrecere de nuntă. Mi-o spus că servitorii de la casa mare erau plecați să se distreze la nuntă. Casa era goală, așa mi-o spus. Familia ar fi trebuit să fie în oraș și avea să fie o treabă ușoară. Dar familia era acolo. Lucrurile o scăpat de sub control.

Griff a simțit un gust amar. Părinții lui fuseseră măcelăriți, familia distrusă, din cauza unor vorbe aruncate întâmplător unei persoane care se afla în trecere prin sat.

– Vrei să spui că nimeni nu te-a angajat să-mi ucizi părinții? Ai acționat din proprie inițiativă?

Bătrânul a dat din cap.

– Am simțit că-i o ocazie bună și am profitat de ea. Nu o fost ceva pus la cale cu mult înainte.

– De ce ne spui asta acum? a făcut Hanna un pas înainte.

Bătrânul a închis pentru moment ochii.

– Îi o povară să omori pe cineva.

– Și nimeni nu ți-a cerut să le faci rău părinților mei? l-a întrebat Griff din nou.

– Nu.

A simțit cum îl cuprinde o senzație de ușurare și au început să-i tremure genunchii. Norman nu îi ucisese părinții. Fostul lui tutore putea fi arogant, duplicitar și nemilos, dar cel puțin nu era un ucigaș. Palk a tușit slab.

– De atunci mi-o părut rău în fiecare zi. S-ar putea să fiu un hoț, dar nu m-am gândit niciodată că am să ajung și un ucigaș. Dacă te face să te simți mai bine, îmi plătesc păcatele. Nu pot să mă mai

Scanned with CamScanner

dau jos din patul ăsta. Soră-mea o trebuit să aibă grijă de mine de când o murit doamna Palk.

– Nu, a spus Griff tăios. Nu mă face să mă simt mai bine. Cum a obținut fiul tău postul de administrator la spital?

Pe chipul uscățiv al lui Palk s-a citit confuzia.

– Îi deștept, cred. Nu ți-aș purta pică dacă ai vrea să mă omori chiar aici.

– Și să-ți curm agonia? Nici să nu te gândești, nu voi face așa ceva.

Griff nu mai avea aer. Trebuia să iasă de acolo. A părăsit încăperea cu pași repezi, traversând și camera din față, cu Hanna urmându-l în grabă.

În timp ce deschidea ușa de la intrare dând de lumina binefăcătoare a zilei, a auzit-o pe Hanna vorbind cu sora lui Palk.

– Vă mutați?

– Da, a răspuns femeia mai în vârstă. Leonard insistă să ne mutăm într-o locuință mai bună. Îl plătesc bine la spital.

Au ieșit și s-au urcat direct în trăsură. Griff s-a trântit în scaun tremurând, apoi a răsuflat prelung. Și-a trecut o mână peste față.

– Am aflat răspunsul pe care-l căutam. Palk mi-a ucis părinții.

– Crezi că a acționat de unul singur?

– Nu am nici un motiv să mă îndoiesc de asta.

Ea a făcut o pauză.

– Poate că acum, odată ce ai aflat adevărul, îți vei găsi în cele din urmă liniștea.

Privea absent pe geam.

– Sunt ușurat că povestea lui Palk îl absolvă pe Norman. Este vinovat de multe lucruri, dar cel puțin nu-l putem acuza că ar fi un ucigaș.

– Mă bucur că asta te liniștește.

– În rest, sincer, nu știu cum mă simt. Amorțit. Îmi este rău de la stomac.

Ea l-a luat de mână.

– Ai suferit un șoc.

– Nu te confrunți în fiecare zi cu ucigașul părinților tăi și nici nu constați că este mai degrabă un bătrân neputincios, decât monstrul înfricoșător pe care ți l-ai imaginat întotdeauna. El i-a strâns mâna înmănușată. Prezența ta mi-a fost de mare ajutor.

Scanned with CamScanner

Ea a ridicat mâinile lor împreunate și și-a lipit buzele de dosul mâinii lui.

– Nici nu mi-aș fi dorit să fiu altundeva.

Scanned with CamScanner

Capitolul 26

Când s-a întors acasă, *Citi* și Rafi o așteptau în salonul din față.

– *Salam*.

Și-a scos pălăria în timp ce i-a salutat. S-a oprit brusc, simțind o tensiune în aer. *Citi* era și mai încruntată decât de obicei. Rafi avea o expresie sumbră.

– *Salam*? a spus *Citi*. Cum să putem avea parte de pace cu tine, care ne faci de rușine familia?

Nu aveau de unde să afle că fusese cu Griff.

– Ce s-a întâmplat?

– Ce s-a întâmplat? *Citi* a ridicat vocea. De ce trebuie să-ți faci de lucru cu bărbați *ajnabi*?

Hanna s-a încordat.

– Nu este nimic între noi.

– Atunci, ar trebui să te gândești să-i spui asta și doctorului Bridges, i-a sugerat Rafi.

– Doctorului Bridges? a dat ea un pas înapoi.

– La cine credeai că se referă *Citi*? a înclinat Rafi din cap.

– Evan a fost aici? Ce a spus?

– A cerut permisiunea de a se căsători cu tine, a spus Rafi.

O senzație de ușurare a cuprins-o pe Hanna, simțind cum se eliberează de tensiune. Dar apoi a început să se enerveze.

– A venit astăzi aici să-mi ceară mâna?

Rafi a dat din cap.

– A venit să-mi ceară permisiunea, deoarece *baba* nu mai este printre noi.

– Fie ca Dumnezeu să aibă milă de sufletul tatălui tău, a spus *Citi*, vorbind în arabă. De abia am scăpat de viconte, că te-ai și înțeles cu alt *ajnabi*?

– Nu m-am înțeles cu nimeni.

– Mai întâi Ochi-Albaștri și acum doctorul, a țâțâit dezaprobator *Citi* în timp ce trăgea din narghilea, învăluindu-se într-un nor

Scanned with CamScanner

de fum. Ar fi trebuit să te forțăm să închizi dispensarul imediat ce l-ai deschis.

– Evan nu avea dreptul să vină aici. Nu am fost niciodată de acord să mă căsătoresc cu el. Și nici nu am de gând să-i accept oferta.

– Așa mă gândeam și eu, a spus Rafi. Ar fi surprinzător dacă ai accepta vreo propunere. Venită de la doctorul Bridges, a adăugat el.

– Evan nu merită să-mi pierd familia sau prietenii din comunitatea noastră. Și apoi, pentru că nu se punea problema ca Griff să devină soțul ei și nici nu s-ar fi putut pune vreodată, ea a continuat: Nici un bărbat nu merită asta.

– Nu vrei să terminăm discuția pe care am început-o? a întrebat Evan nervos. Nu se întâmplă în fiecare zi să te cer de soție.

Tocmai ajunseseră la dispensar și se pregăteau pentru ziua care stătea să înceapă. Hanna s-a abținut să nu-i dea o replică tăioasă. În perioada scursă începând cu ziua în care Evan a mers la familia ei fără s-o anunțe și următoarea audiere a comisiei, ea dormise puțin și devenise destul de agitată.

– Ai măcar amabilitatea de a-mi răspunde? a întrebat-o el, pe un ton tăios.

– Este surprinzător că tu ceri din partea mea să dau dovadă de amabilitate în vreme ce tu nu ai făcut asta când a fost vorba despre mine.

– Ce vrei să spui?

– Ți-am spus că familia mea nu va accepta căsătoria noastră. Și cu toate acestea te-ai dus la fratele meu și m-ai cerut în căsătorie, fără acordul meu.

– Am făcut-o doar pentru a ne fi mai ușor. Tu ai spus că familia ta este singura noastră piedică.

– Nu am spus niciodată așa ceva. Dar poate că asta ai vrut să auzi. Ea s-a oprit din ceea ce făcea și l-a înfruntat. Nu vreau să te rănesc, Evan, dar adevărul este că nu vreau să mă căsătoresc cu tine.

O venă a pulsat pe fruntea lui.

– Este vorba despre vicontele tău?

A străbătut-o un val de furie.

– Nu ai nici un drept să mă întrebi despre Griff sau despre orice altceva care nu are legătură cu acest dispensar. Nu am de gând să-ți răspund. Fusese nevoită să dea deja mult prea multe explicații în

Scanned with CamScanner

fața familiei ei. Suntem parteneri la dispensar. Asta e tot. Dacă nu poți accepta asta, va trebui să ne reconsiderăm parteneriatul.

– Înțeleg, a strâns el din buze.

Ea îl rănise, dar Evan nu avea dreptul să-i pună la îndoială alegerile. Își permisese să facă asta de cam prea mult timp.

– Acum, te rog să mă scuzi, a spus el ofuscat, îndreptându-se spre ieșire.

A închis ușa în urma lui mai tare decât ar fi fost necesar.

La câteva minute după plecarea lui Evan, s-a auzit din nou clopoțelul de deasupra ușii. Hanna nu o cunoștea pe femeia plinuță, de vârstă mijlocie, îmbrăcată în haine simple, care își făcuse apariția.

Femeia a scanat dispensarul, părând pierdută.

– Aici a fost o băcănie.

– Da, dar după cum puteți vedea, acum este un dispensar.

– Da, a răspuns ea, cu o expresie tulburată pe chip. Cred că am greșit. Îmi cer scuze că v-am deranjat.

– Nu este nici un deranj. Hanna s-a îndreptat spre ea. Sunt domnișoara Zaydan. Pot să vă ajut cu ceva?

– Nu vreau să deranjez. Una dintre mâinile ei frământa materialul fustei, degetele strângând și eliberând bucățile de stofă. Sunt doamna Florence Gould.

– Cu ce vă pot ajuta, doamnă Gould?

– Îmi caut sora.

– Sora?

– Doamna Lockhart. Claudia Lockhart. Aceasta a fost băcănia ei.

Inima Hannei a tresărit.

– Îmi pare rău. Ea a făcut o pauză, încercând să-și găsească cuvintele potrivite. Sora dumneavoastră... ă... s-a îmbolnăvit.

– Știu că Claudia este moartă, a spus femeia cu o expresie blândă. Dar nu am aflat unde a fost îngropată. Nici nu vreau să mă gândesc că ar putea fi îngropată în cimitirul săracilor.

– Infirmiera-șefă de la spitalul unde a murit sora dumneavoastră a spus că familia doamnei Lockhart a venit după cadavru.

– Familia răposatului domn Lockhart nu fost deloc interesată să o vadă pe sora mea — fie ea vie sau moartă, și noi, rudele de sânge ale doamnei Lockhart, am cerut spitalului să ne spună unde pot fi găsite rămășițele ei, dar nimeni nu pare să știe. Sau dacă știu,

Scanned with CamScanner

refuză să ne spună. Lacrimile au început să curgă pe fața roșie a femeii. Nu știu pe cine să mai întreb.

– Voi încerca să vă ajut, s-a decis Hanna.

– Sunteți atât de amabilă. Chipul femeii s-a luminat. Dar cum m-ați putea ajuta?

– O cunoștință de-a mea face parte din consiliul de conducere al spitalului. După audierea de la comisie, programată pentru a doua zi, avea să-l abordeze pe Griff pe acest subiect. Cred că îl voi convinge să ne ajute.

Comisia s-a întrunit în aceeași sală ca data trecută. Hanna era tensionată și nu reușea să-și țină nervii sub control, dar s-a străduit să rămână nemișcată și inexpresivă. Evan o însoțea ca și la audierea precedentă, numai că, de data aceasta, a păstrat distanța dintre ei. Furia și dezamăgirea se citeau pe fața lui.

Griff, așezat vizavi de ei, i-a zâmbit încurajator. Arăta foarte elegant într-un frac albastru cadrilat, la două rânduri, care îi punea în evidență culoarea ochilor.

În timp ce așteptau să înceapă audierea, ea a început să-i cerceteze pe cei prezenți în sală. Mansfield a intrat în urma tatălui său. Privirea Hannei s-a oprit pe o față oarecum familiară: domnul Lockhart, nepotul binefăcătoarei Hannei. Și-a înclinat bărbia în direcția ei, fără îndoială nerăbdător ca cei din comisie să se pronunțe în defavoarea ei, astfel încât să-și poată revendica spațiul ocupat acum de dispensar.

Atâția oameni influenți își uniseră forțele împotriva ei, hotărâți să o vadă la pământ. Hanna își simțea pulsul bătându-i nebunește în gât. Panica amenința să o cuprindă. Încercă însă să se liniștească, amintindu-și că și ea avea oameni influenți de partea ei.

Unul dintre ei, marchizul de Brandon, și-a făcut apariția în momentul în care aproape toți ceilalți erau deja așezați la locurile lor. Avea o expresie aspră și un costum negru de lână, croit perfect pe silueta sa puternică. Brandon a dat scurt din cap către Hanna, apoi nu a mai privit deloc în direcția ei. Vărul ei era o enigmă. Un om cu poziție și influență, din eșaloanele superioare ale societății, totuși fără a se considera unul dintre ei, fiul unei mame care se trăgea dintr-o familie de negustori arabi.

Scanned with CamScanner

Griff a vorbit primul, descriind durerea teribilă de care suferise și modul în care Hanna îl tratase. Și-a mișcat brațul, demonstrând amplitudinea mișcării pe care și-a recăpătat-o în urma tratamentului aplicat de vindecătoarea de oase.

A urmat doamna Rutland. William, fiul ei, nu o însoțea, dar sora lui Griff a vorbit în detaliu despre cât de ușor pusese Hanna degetul băiatului înapoi, după ce fusese dislocat.

Odată ce ea și-a încheiat mărturia, un membru al comisiei i-a cerut doctorului Pratt să facă o evaluare medicală profesională a faptelor prezentate.

– Știu că lordul Griffin chiar crede că domnișoara Zaydan l-a vindecat, a vorbit el pe un ton neutru. Dar, părerea mea de specialist este că rana s-a vindecat de la sine, așa cum i-am spus atât eu, cât și alți medici că se va întâmpla. Cât despre doamna Rutland, și-a dus fiul să fie tratat de domnișoara Zaydan exact în ziua în care degetul îi fusese dislocat. După toate probabilitățile, era doar învinețit și s-ar fi vindecat de la sine într-o zi sau două. Regret să spun că, pe baza acestor două relatări, nu sunt convins că domnișoara Zaydan nu reprezintă un pericol pentru pacienții ei.

– Să auzim și ultimul pacient, a gesticulat nerăbdător Brandon.

Doamna Peele a intrat în încăpere.

Ochii doctorului Pratt s-au mărit.

– Doamna Peele? Este absolut neobișnuit.

– O cunoașteți pe această femeie? a întrebat Brandon.

– Da, desigur. Fața doctorului Pratt s-a îmbujorat. Este menajera mea.

Brandon și-a îndreptat atenția către doamna Peele.

– Vă rugăm să poftiți și să ne spuneți de ce ați ajuns la domnișoara Zaydan.

Doamna Peele a aruncat o privire îngrijorată către stăpânul ei înainte de a vorbi.

– Fata mea, Annie, avea coloana vertebrală curbată. Toți medicii au spus că nu se mai poate face nimic pentru ea, că suferința ei o să fie pe viață.

– Înțeleg, a spus Brandon. Și doctorul Pratt s-a numărat printre medicii care au spus că nu există leac pentru fată?

– Da, domnule, și el.

Doamna Peele a evitat să se uite în direcția medicului.

Scanned with CamScanner

– Spuneți-ne ce s-a întâmplat când ați fost să o vedeți pe domnișoara Zaydan?

– Mi-a spus că Annie ar putea fi vindecată. Ea i-a masat spatele, a apăsat și a tras de corpul ei. A reușit cumva să-i îndrepte coloana vertebrală.

– Și cum se simte Annie acum?

Doamna Peele radia de fericire.

– Convingeți-vă singuri.

Ușa s-a deschis și Annie a intrat îmbrăcată în hainele ei cele mai bune, de duminică, țanțoșă, cu spatele drept și cu o expresie mândră pe chip. Încăperea s-a animat. Toți au început să vorbească deodată. Câțiva medici din comisie și-au părăsit locurile pentru a o examina pe Annie mai îndeaproape.

– Nu poate fi vorba despre nimic altceva decât despre un miracol, a spus unul dintre ei câteva minute mai târziu. Nu am auzit niciodată ca o curbură a coloanei vertebrale să fie corectată.

– Am văzut destule, a spus Brandon pe un ton plictisit. Este evident că domnișoara Zaydan ar trebui să aibă în continuare dreptul de a vindeca pacienții pe care medicii nu reușesc să-i trateze.

După ce s-au consultat puțin, majoritatea membrilor comisiei au fost de acord cu decizia lui Brandon. Hanna nu mai era atentă la ce se întâmpla în continuare în sală. Toată lumea vorbea. Lordul Payton protesta, Mansfield blestema, Lockhart striga, fiind supărat de decizia neașteptată. Toți detractorii ei dezamăgiți vociferau.

Apoi Brandon a vorbit din nou și, înainte ca Hanna să înțeleagă cu adevărat ce se întâmplă, ședința a fost suspendată. Și, printr-o minune, ea a rămas o tămăduitoare de oase cu drept de practică în Londra.

Un grup mic s-a strâns în jurul ei. Griff, doamna Rutland, doamna Peele și Annie au felicitat-o.

– Nici nu-mi vine să cred. Hanna era uluită. Nu m-am așteptat niciodată să am parte de un proces echitabil.

Doamna Peele nu-și mai încăpea în piele de bucurie.

– Acum poți continua să ajuți oameni precum Annie a mea.

Doctorul Pratt s-a apropiat de ei. Hanna s-a încordat, însă el nu s-a uitat la ea.

– Doamnă Peele, a spus el.

Doamna Peele a pălit.

Scanned with CamScanner

– Da, doctore. Tocmai plecam acasă ca să mă ocup de cină.

– Nu te mai deranja. Nu mai am nevoie de serviciile dumitale.

S-a îndepărtat fără să mai arunce o privire nici unuia dintre ei. Doamna Peele era pe punctul de a izbucni în plâns.

– Știam că se va supăra. Dar a trebuit să spun adevărul. O cunoaște pe Annie de când s-a născut. Bărbia îi tremura. M-am gândit că poate ar fi fericit dacă va vedea că s-a vindecat.

– Doamnă Peele, a spus Griff. Am nevoie de o menajeră. Sper că vei lua în considerare propunerea mea și vei accepta să vii la Haven.

În acel moment doamna Peele a izbucnit în lacrimi, însă de data aceasta erau lacrimi de fericire. După câteva minute de discuții, au ieșit cu toții împreună, cu excepția lui Evan. Hanna habar n-avea unde se dusese, dar era ușurată să scape de îmbufnarea lui. Doamna Rutland, doamna Peele și Annie și-au luat rămas-bun.

– Felicitări! a spus Griff după plecarea celorlalți.

– Acest lucru nu ar fi fost posibil fără ajutorul tău.

El era cel care o adusese pe Annie la ea și o convinsese pe doamna Rutland să depună mărturie în favoarea ei.

– Talentul tău vorbește de la sine, i-a aruncat el o privire plină de admirație.

– Doar atât timp cât un viconte și sora lui pun și ei umărul.

– Lumea este nedreaptă cu cei care s-au născut în alte circumstanțe decât ale mele.

– Faptul că te-ai amestecat cu cei din clasa de mijloc ți-a oferit o altă perspectivă, nu-i așa?

– Serviciul militar mi-a schimbat perspectiva. Dar este și meritul tău.

– Ce mai faci? l-a cercetat ea cu privirea.

– Mă descurc. Este o ușurare să știu în sfârșit ce s-a întâmplat cu părinții mei. Dar am retrăit toată tragedia de parcă ar fi fost ieri, auzind mărturisirea lui Palk. El i-a aruncat o privire tristă. Prin urmare, sunt deschis la orice subiect care mi-ar abate atenția de la toate astea.

– Ei bine, din moment ce ești interesat să fii distras de la gândurile tale, întâmplător am ceva pentru tine.

Ochii lui străluceau.

– Nimeni nu mă poate distrage de la gândurile mele așa cum o faci tu.

Scanned with CamScanner

– Nu este nimic de genul asta, l-a avertizat ea. Sora doamnei Lockhart a venit astăzi la mine.

– Și cine este doamna Lockhart? a înclinat el capul.

– Proprietara băcăniei, cea care mi-a lăsat spațiul pentru dispensar.

– A, înțeleg.

– Sora doamnei Lockhart nu a reușit să afle unde este îngropată sora ei. Familia este nerăbdătoare să-i asigure doamnei Lockhart o înmormântare decentă.

– Și cum aș putea să o ajut?

– Spitalul nu i-a oferit nici o informație legată de locul unde s-ar afla rămășițele doamnei Lockhart.

– Și când a murit doamna Lockhart?

– Cu câteva săptămâni în urmă. Crezi că, în calitate de membru al consiliului de conducere, ai putea să-ți folosești influența pentru a afla ce s-a întâmplat cu cadavrul?

– Cu siguranță. Aș putea să fac asta acum, din moment ce sunt deja aici. A făcut o pauză, aruncându-i o privire întrebătoare. Presupun că nu te-ar deranja dacă ai veni cu mine? Prezența ta m-ar ajuta, deoarece știi mai multe decât mine despre doamna Lockhart și despre boala de care suferea.

Părea evident că toate eforturile lor erau inutile. Fiecare funcționar, medic sau infirmieră-șefă îi privea absenți înainte de a-i îndruma către altcineva.

În timp ce vorbeau cu o infirmieră-șefă, un bărbat mai în vârstă, care ștergea podelele, s-a apropiat de ei. Fiecare pas părea un efort, de parcă ar fi cărat o greutate mare pe umeri, dar chipul bărbatului era vioi, iar expresia lui era una plină de curiozitate.

După o oră de investigații lipsite de succes, Hanna și Griff au renunțat și au plecat de la spital.

– Nu prea am avut succes. Griff și-a așezat pălăria pe cap. Aș putea, dacă aș trece peste orgoliu, să-i cer ajutorul lui Norman.

– Trebuie să existe un protocol pe care spitalul îl urmează atunci când oamenii mor, un loc unde țin trupurile.

– Pst! Excelența Voastră!

Scanned with CamScanner

Vocea care strigase venea dinspre o alee îngustă, chiar în timp ce treceau pe lângă ea. Hanna l-a recunoscut pe omul care curăța podelele în spital. Ea s-a oprit. La fel și Griff.

– Tu lucrezi la spital, i-a spus el. Te-am văzut acolo.

Bărbatul în vârstă a dat din cap.

– Io știu ce fac ei cu morții.

– Vorbește, a băgat Griff mâna în buzunar și a scos câteva monede.

– Nu acilea, a spus bărbatul. Mi-aș pierde slujba de mă văd vorbind cu dumneata.

L-au urmat înapoi pe aleea îngustă.

– Cum te cheamă? l-a întrebat Griff în timp ce îl plătea pe bărbat.

– Eu sunt Bartlow.

– Foarte bine, domnule Bartlow. Te rugăm să ne spui ce fac cu cadavrele.

– Dacă familiile nu le iau imediat, le vând groparilor.

– Doamne! a spus Griff.

Hannei i s-a întors stomacul pe dos. Doamna Lockhart fusese disecată[1]?

– De unde știi?

– Pentru că io îi ajut să scoată morții afar' din spital. De ești sărac și mori în spital, nu ai parte de îngropăciune.

– Dar femeia pe care o căutăm nu era săracă, a spus Hanna.

– Nu contează. Când oaminii nu-s ceruți de îndat', doctorii le vând la hoții de cadavre.

– Colegiile de medicină *sunt* în permanență în căutarea cadavrelor pentru a le folosi la disecții, a spus Hanna.

Era o problemă bine cunoscută în comunitatea medicală.

– Nu-s niciodat' destule trupuri, a dat bărbatul din cap. Tot timpul găsești doritori. Morții de la Margate îs duse la Thomas.

– La Thomas? a ridicat Griff din sprâncene.

– Colegiul Medical Sfântul Thomas, a răspuns bărbatul.

– Cine hotărăște ce cadavre merg la hoții de cadavre? a întrebat Griff.

– Nu știu, s-a apropiat el, duhoarea lăsată de muncă grea, transpirația și hainele nespălate asaltându-le simțurile. Hanna a făcut

[1] Disecarea cadavrelor în scopuri medicale era ilegală în epoca Regenței, iar medicii nu aveau acces decât la cele ale deținuților care fuseseră executați.

Scanned with CamScanner

instinctiv un pas mic înapoi. Griff a rămas pe loc. Se zice că vine de sus.

– Ai mai spus asta vreodată cuiva? l-a întrebat Griff.

– O dată, demult, i-am zâs la un bogătaș care ave mereu un cuvânt bun pentru cei ca mine. O fo bun cu noi. L-o pus pe doctoru' Pratt să ne plătească bine.

– Și a făcut ceva în legătură cu ce i-ai spus? l-a întrebat Hanna.

– Nu, o murit la zece zile după ce i-am zâs. El și doamna lui. După aia, am învățat să-mi țân gura. Până amu.

Griff s-a albit.

– Și de ce ne spui acum?

– Pentru că ești băietu' lui. Privirea lui umedă a susținut-o pe a lui Griff. Și cred că tată-tău ar vre ca fiul lui să știe adevăru'.

Scanned with CamScanner

Capitolul 27

Griff s-a îndepărtat cu paşi mari, dornic se distanţeze cât mai mult de spital, de Norman şi de bătrânul spălător de podele a cărui mărturisire dusese la uciderea părinţilor săi.

Simţea cum razele soarelui îi ardeau faţa, deşi era o zi răcoroasă. Stomacul îi bolborosea şi îi dădea arsuri în piept, ameninţând cu regurgitarea. A traversat, ajungând în parc, repezindu-se pe poteca mărginită de bănci şi de flori care îl zeflemiseau cu veselia lor.

– Eşti bine? s-a grăbit Hanna să-l ajungă din urmă. Mergi puţin mai încet. Unde te duci?

Griff îşi menţinea însă ritmul alert al paşilor. Dacă s-ar fi oprit, ar fi putut să cedeze. Dacă ar recunoaşte adevărul, ar fi forţat să înfrunte inimaginabilul. Că fusese trădat de o persoană pe care o iubise, o respectase şi o admirase. Un bărbat pe care îl considerase de încredere, cineva care îl făcuse să se simtă protejat. Grotescul situaţiei îl făcu pe Griff să-şi dorească să rupă totul în cale.

– Griff! Cuvintele erau rostite aproape fără suflu. Nu pot să ţin pasul cu tine. Mă voi împiedica în fuste.

Griff s-a oprit brusc şi s-a aplecat, cu mâinile pe genunchi. Respirând lung şi profund, s-a străduit să-şi stăpânească emoţiile.

– Nu cred c-a fost uşor să auzi aşa ceva.

Vocea Hannei era foarte îngrijorată când a ajuns lângă el.

– A fost Norman. Norman mi-a ucis părinţii.

Ultimul cuvânt i s-a desprins de pe buze ca un suspin.

Ea l-a condus către o bancă din apropiere.

– Uite, vino aici să te aşezi.

Griff nu se putea opri din tremurat.

– Nenorocitul acela mi-a ucis părinţii.

S-a aşezat lângă el, dar nu prea aproape.

– Nu ştim asta. Fred Palk a mărturisit crima.

– Da, el a făcut-o. Probabil pentru că Norman l-a plătit. Poate de aceea şi-a permis familia Palk să se mute departe de Wapping,

Scanned with CamScanner

pentru că Norman se temea că ne apropiem prea mult și că vom afla adevărul și a vrut să se asigure că orice dovadă a legăturii lui cu crimele dispare.

– Poți să-mi spui de ce crezi că doctorul Pratt este vinovat? a întrebat ea cu blândețe.

– Jurnalul.

– Ce-i cu el?

– Nu înțelegi? Am presupus că referirea aceea la Thomas avea legătură cu mine. Dar dacă nu este așa? Dacă tata se referea la Colegiul Medical Sfântul Thomas? Locul unde ajungeau cadavrele de la Margate.

Hanna a închis ochii și a rememorat în șoaptă cuvintele din jurnalul. *Sunt îngrijorat de ce am aflat despre Thomas.... Norman trebuie să fie tras la răspundere.*

– Dacă cuvântul care a fost șters nu are de fapt nici un sens? a insistat Griff. I-am acordat o semnificație anume, dar poate a fost doar o greșeală irelevantă, pe care tata a șters-o în timp ce scria.

Ea s-a albit la față.

– Dar am crezut că doctorul Pratt era în oraș când părinții tăi au fost atacați.

– Probabil că Norman l-a angajat pe Fred Palk, tatăl administratorului, să-i facă treaba. S-a lăsat pe spate pe bancă și și-a înclinat capul pe spate, holbându-se la cerul fără nori. Fred Palk a mințit. Nu a dat peste părinții mei din întâmplare. Norman l-a trimis la Ashby să-i omoare.

Hanna a inspirat brusc.

– *Ibn al kalb*. Disprețul i-a însoțit cuvintele. Fiu de câțea nenorocit!

– Omul acela m-a alinat, m-a luat sub acoperișul lui, mi-a dat să mănânc. A simțit un gust amar în gură. M-a liniștit mereu spunându-mi că nu eram deloc responsabil pentru moartea părinților mei. Am fost atât de recunoscător pentru faptul că a avut încredere totală în mine.

– Nu pot să înțeleg. E cu adevărat diabolic.

Griff s-a ridicat în picioare.

– Griff, stai. Hanna s-a ridicat, cu o expresie îngrijorată pe chip. Unde te duci?

– Să termin ceea ce a început tatăl meu.

Scanned with CamScanner

S-a năpustit pe potecă, lăsând-o în urmă. Era o chestiune pe care trebuia să o rezolve singur.

– Norman! Norman! s-au făcut auzite ca un ecou strigătele lui Griff prin casa fostului său tutore.

A intrat pe ușa din față, care era descuiată. Casa era tăcută, cu excepția zgomotului făcut de cizmele lui Griff, în timp ce verifica biroul lui Norman și apoi bucătăria goală. Doamna Peele nu era aici. Nici Annie nu era. Reușiseră să-și strângă lucrurile doar în câteva ore?

Griff se dusese la Wapping să-l revadă pe Fred Palk, dar familia Palk se mutase deja, iar vecinii nu știau unde. Griff se întorsese apoi la spital și aflase că Leonard Palk demisionase recent. Nimeni de la Margate nu știa nimic despre locul unde se afla tânărul funcționar. Dar Norman ar fi putut ști. Griff era foarte sigur că fostul său tutore se ocupase de mutarea subită a familiei.

O inspecție rapidă a casei lui Norman i-a indicat că nu era nimeni acolo. Griff s-a hotărât să-l aștepte pe doctor. Aceasta avea să fie ultima lor întâlnire. Dar, mai întâi, trebuia să audă adevărul din gura lui Norman, să aibă confirmarea că bărbatul orchestrase crimele părinților săi, lăsându-l pe Griff orfan, un proscris al societății și al propriei sale familii.

S-a lăsat pe un scaun tapițat din birou, locul în care savurase nenumărate pahare de băutură după cină și discutase cu omul vinovat de moartea părinților săi. Cu certitudine, nu aveau să mai fie băuturi sau discuții antrenante.

Griff fu cuprins de un sentiment de calm. Oricât de îngrozitor, de neînțeles ar fi putut părea, aceasta era realitatea. Găsise în sfârșit răspunsul adevărat și complet la întrebarea care-l măcinase vreme de paisprezece ani. *Norman.*

Moartea ar fi fost o pedeapsă prea blândă pentru acest netrebnic. Griff și-ar fi dorit nici mai mult, nici mai puțin decât să asiste la punerea fostului tutore la stâlpul infamiei. Să-l vadă cum pierde tot ceea ce era important pentru el. Poziția lui la spital, reputația lui, renumele lui în comunitatea medicală. Și apoi, odată realizată defăimarea lui publică și cu reputația făcută praf, Griff voia să-l vadă spânzurat.

Scanned with CamScanner

A început să bată cu nerăbdare cu cizmele în covorul vechi în timp ce aștepta. Se întuneca. Unde naiba era Norman?

Hanna a aprins două felinare în timp ce le aștepta pe Annie și pe mama ei să sosească. Doamna Peele trimisese vestea că Annie avea dureri groaznice, ceea ce o surprinse pe Hanna. Fata se simțea atât de bine.

A rămas până târziu la dispensar așteptându-le. Spera că Griff avea să treacă mai târziu pe acolo. Poate că voia să vorbească și cu ea după ce se confruntase cu doctorul Pratt. Tremura. Întotdeauna îl disprețuise pe doctor, dar nu și-ar fi putut imagina vreodată că era atât de malefic.

Își scoase din minte gândurile referitoare la doctorul Pratt. Traversând dispensarul, s-a uitat cu atenție la ceea ce o înconjura: podelele curate și mesele de examinare ordonate, scaunele organizate în zona de așteptare. Efectele deciziei comisiei se făceau simțite. Acesta era dispensarul ei. Nimeni și nimic nu putea să i-l ia de acum. Annie lăsase un coș cu lenjerie din bumbac proaspăt spălată pentru a fi împăturită și așezată la locul ei, a doua zi dimineața.

Hanna a început să împăturească lenjeria de pat, stivuind-o cu grijă deasupra mesei de toaletă, pentru a face timpul să treacă mai ușor, până când aveau să sosească mama și fiica.

Clopoțelul a sunat deasupra ușii.

– Ați ajuns.

Hanna s-a întors pentru a le întâmpina pe doamna Peele și pe Annie. Zâmbetul i-a dispărut când a văzut cine era vizitatorul.

– Presupun că ai impresia că ai câștigat, a spus doctorul Pratt.

S-a îndreptat.

– Dacă îl cauți pe lordul Griffin, nu este aici.

– Tu ești persoana pe care vreau să o văd.

– Nu am timp pentru asta. Aștept un pacient.

– Annie și doamna Peele? Nu vin. Zâmbetul lui i-a dat fiori. Eu ți-am trimis biletul.

– De ce? O senzație de panică a furnicat-o pe șira spinării. Orice discuție dintre noi s-a încheiat.

– Ți-ai fi dorit să fie așa, nu? S-a îndreptat spre ea. Totul era bine înainte să apari în viața lui Griff. Genul de oameni ca tine distrug acest oraș. Străini murdari.

Scanned with CamScanner

– M-am născut în Anglia. Aceasta este țara mea natală.

– Cu toate acestea, nu vei fi niciodată considerată cu adevărat ca fiind una de-a locului.

– Ce vrei?

– Ți-ai făcut mulți dușmani.

– Orice femeie care își spune părerea își face în mod automat și dușmani.

– Comisia a refuzat să facă ceea ce trebuia făcut. Fața lui strălucea. Transpira abundent. Sunt aici să îndrept greșeala comisiei.

Ea și-a tras umerii, hotărâtă să nu-i arate că i-ar fi frică de el.

– Vrei să-mi faci rău?

– Proprietarul acestei clădiri își vrea spațiul înapoi. Mansfield și tatăl lui sunt dornici să te facă să plătești pentru dislocarea încheieturii lui Mansfield. Își ștergea transpirația de pe buza superioară cu dosul mâinii. Vor fi atât de încântați de dispariția ta, încât, fără îndoială, vor face niște donații consistente spitalului.

– Mi-ai face rău doar pentru a-ți asigura bani de la donatorii tăi?

– Pentru binele suprem, categoric. Și-a ridicat maxilarul. Margate are nevoie de fonduri. Toate aceste donații sunt direcționate către spital, pentru a ajuta oamenii.

– Cu excepția celor foarte săraci, a subliniat ea, sau a celor fără familii. Acei pacienți pe care, în mod special, îi ajuți să moară puțin mai devreme, ca să le poți vinde cadavre la Sf. Thomas.

– A, ți-ai dat seama, nu-i așa?

Ceva care părea a fi o urmă de admirație i-a însoțit cuvintele.

– Griff și-a dat seama. El știe totul. S-a străduit să nu-i tremure vocea. Și, dacă mi se întâmplă ceva, te va suspecta imediat.

– Poate. Dar pentru restul Londrei, va fi doar un accident tragic – dispensarul ar arde cu tămăduitoarea de oase prinsă sub dărâmături. Doctorul Pratt i-a aruncat un zâmbet batjocoritor. Chiar dacă Griff m-ar suspecta, nu va putea dovedi că sunt responsabil. Relația noastră este deja compromisă, mulțumită ție.

– Nu am avut nimic de-a face cu asta. I-ai ucis părinții. Asta ți-a distrus relația cu Griff.

Hanna se forța să rămână calmă și rațională. *Ibn il-haram* stătea între ea și ușă, prinzând-o efectiv în capcană. Ar putea să-și facă loc pe lângă ticălos, dar dacă era înarmat? Avea nevoie de un plan.

Scanned with CamScanner

– Nu eu i-am ucis pe Jeffrey și Caroline, a informat-o doctorul Pratt. L-am trimis pe Fred Palk.

A simțit cum i se face pielea de găină.

– Griff a avut dreptate în privința ta.

– Dar nu mă așteptam să fie Caroline acolo. Nici Griff. *A fost* o tragedie.

– Dar măcelărirea tatălui lui Griff nu a fost?

El și-a ridicat un umăr.

– Am preluat eu rolul de tată pentru Griff, în locul lui Jeffrey, dar nu am putut să țin loc și de mamă. Moartea lui Caroline a fost regretabilă. Din păcate, cea a soțului ei a fost absolut necesară pentru binele suprem.

– Ți-ai asumat responsabilitatea de a decide cine trăiește sau moare în funcție de ceea ce consideri tu că este cel mai bine pentru societate?

– Cineva trebuie s-o facă.

– Și tu ai decis că ești singura persoană în măsură să faci asta. Hannei nu-i venea să creadă că purta această conversație. Era ca și când ar fi schimbat replici cu un infractor, chiar pe scena de la Covent Garden. Știam că unora dintre medici le place să se joace de-a Dumnezeu. În cazul tău, s-a dovedit a fi chiar adevărat.

– Cineva i-a spus lui Jeffrey că vând cadavre. M-a înfruntat și a spus că se va asigura că voi fi tras la răspundere pentru presupusele mele crime. Lumina lămpii îi scotea în evidență strălucirea transpirației pe frunte. Omul ăsta nu era în stare, pur și simplu, să înțeleagă realitățile dure ale vieții. Dacă e nevoie ca o mână de oameni să fie sacrificați pentru binele suprem, pentru progresul medicinei, atunci, lasă-i în plata Domnului. Știi câte descoperiri medicale au fost posibile datorită studiului științific asociat cu disecția cadavrelor?

– Multe.

– Exact. L-am rugat pe Jeffrey să-mi mai dea o șansă să mă explic. Am insistat să ne întâlnim la Ashby, unde am fi putut avea puțină intimitate. Și-a scos ochelarii și a întins mâna spre una dintre cârpele împăturite. Apoi l-am trimis pe Fred Palk să facă ceea ce trebuia făcut. Drept răsplată, Palk a păstrat bijuteriile furate și l-am angajat pe fiul său pe postul de administrator. Și-a șters cu cârpa fața umezită de transpirație. L-am plătit de curând ca întreaga lui

Scanned with CamScanner

familie să părăsească Londra, pentru a-i ține departe de Griff și de întrebările lui infernale.

– De ce a ucis-o Fred Palk pe Lady Griffin? Hanna s-a străduit să fie în continuare rațională, să nu cedeze sentimentului de groază care o cuprinsese. De ce nu a cruțat-o?

– Caroline a încercat să-l apere pe soțului ei. A aruncat cârpa pe cea mai apropiată masă de consultație și și-a reașezat ochelarii pe nas. Palk a transformat totul într-un coșmar. Nu am vrut niciodată să-l las pe Griff orfan de ambii părinți, întotdeauna mi-a plăcut băiatul.

– Ai un mod ciudat de a-l arăta. Ea s-a îndepărtat de el. Cum a intrat Palk în casă?

– Era o fereastră defectă în camera de muzică. I-am spus lui Palk unde era.

– Cu toate acestea, l-ai lăsat pe Griff să creadă că ucigașul a intrat pe ușa laterală pe care o lăsase el descuiată. Furia a făcut-o să se sufoce. Cum ai putut să fii atât de crud?

O strălucire de nebunie a licărit în ochii doctorului.

– Nu puteam să-i spun adevărul, nu?

Hannei i s-a întors stomacul pe dos, dar s-a forțat să rămână calmă.

– Am nevoie de o băutură pentru a mă calma. Vrei să-ți torn și ție una?

– Aceasta nu este o vizită de curtoazie, în cazul în care nu ți-ai dat seama.

– Te asigur că m-am prins. Tocmai de aceea aș vrea să beau niște whisky. În realitate, ea nu consuma nici un fel de băuturi alcoolice, dar doctorul Pratt nu avea de unde să știe asta. Trebuie să-mi calmez nervii.

– Foarte bine. Se pare că ne-ar folosi amândurora câte un pahar de băutură.

Evan pusese whisky-ul în sertarul de jos al biroului. Dispensarul era acum aproape complet învăluit în întuneric. Hanna a întins mâna după un felinar ca să-și lumineze drumul, gândindu-se să-l arunce în direcția lui, în timp ce ar fi încercat să fugă.

Însă doctorul Pratt i l-a smuls din mână.

– Lasă-mă pe mine.

Scanned with CamScanner

Cuvintele îi erau încărcate de dispreț. Flacăra a pâlpâit în timp ce felinarul se legăna.

A urmat-o înapoi la birou. Cu degetele tremurânde, a scos sticla de whisky și a turnat câte un pahar. S-a apropiat mai mult de doctorul Pratt și i-a oferit băutura, poziționându-se astfel încât el să fie nevoit să-și întindă brațul pentru a lua whisky-ul.

Când a făcut-o, Hanna a profitat de șansa ei. A dat drumul paharului, lăsându-l să se spargă pe podea și a apucat antebrațul doctorului Pratt cu ambele mâini.

Acesta s-a împleticit, făcând câțiva pași în spate, luptându-se să-și elibereze brațul, să scape de ea.

– Dă-te la o parte, cățea.

Dar Hanna era puternică, grație anilor în care se ocupase cu punerea la loc a oaselor și articulațiilor oamenilor. Și, deși doctorul Pratt nu își dăduse încă seama, ea avea deja un avantaj asupra lui.

Prinzându-i încheietura mâinii în mâna ei stângă, ea și-a alunecat rapid degetul mare sub palma lui și i-a tras brațul spre ea pentru a-l menține drept.

– Dă-mi drumul la mână, a urlat el, încercând să se îndepărteze.

– Nu prea cred. Hanna s-a apropiat, răsucindu-i brațul până când s-a poziționat lângă el, apăsând deasupra cotului lui, lăsându-se cu toată greutatea corpului și cu toată forța de care mai era capabilă. Poziția incomodă a brațului și a umărului l-a forțat pe doctorul Pratt să se aplece din talie, cu brațul sus în aer. Suferea și se afla la cheremul Hannei.

Nu a avut însă parte de bunăvoința ei.

Folosindu-se de greutatea corpului și exercitându-și toată puterea, ea i-a împins în jos brațul, undeva deasupra cotului până când a auzit cum trosnește.

Doctorul Pratt s-a prăbușit la podea cu un țipăt agonizant, exact așa cum se așteptase ea. Cu toate acestea, nu a mai observat felinarul pe care îl aruncase peste biroul ei și care aprinsese un teanc de dosare ale lui *baba*, pe care Hanna le avea încă de studiat.

Focul a izbucnit pe birou, alimentat de registre, iar flăcările au cuprins lemnul. Hanna s-a repezit la doctorul Pratt.

– Ridică-te, a spus ea grăbită. Trebuie să ieșim de aici.

Pratt încă gemea.

– Ce mi-ai făcut la umăr?

Scanned with CamScanner

– L-am dislocat. Ea a încercat să-l ridice de jos. Vino!

El s-a agățat de ea și a tras-o în jos. S-a prăbușit peste el.

– Vei arde aici cu mine, târfă arabă.

Tușind și cu ochii arzând, Hanna a încercat orbește să-l dea la o parte pe doctorul Pratt. Se ținea strâns de unul dintre picioarele ei. Căldura i-a atins fața. O imagine a lui Griff i-a trecut prin fața ochilor și a cuprins-o tristețea. O să-l mai vadă vreodată?

– Mai bine nu te-ai mai agita atât, a strigat doctorul Pratt în timp ce flăcările se îndreptau spre ei. Vom muri împreună.

– *Iniqbir*! a mârâit ea, spunându-i să meargă să se îngroape în mormântul lui. Nu poți să hotărăști *tu* când se termină viața *mea*.

Cu piciorul liber, ea l-a lovit cât a putut, țintind spre umărul lui dislocat. El s-a retras în urma loviturilor, urlând de durere, în timp ce o elibera din strânsoare.

S-a târât spre ieșire pe genunchi și în mâini, cu fumul orbind-o. A sărit în picioare și a alergat, lovindu-se de un perete. Nu, nu era un perete, era un bărbat.

– Hanna! a strigă Griff. Slavă Domnului! Hai să te scoatem de aici.

– Doctorul Pratt este acolo, pe podea.

– Te scoatem mai întâi pe tine. Să mergem!

Cu fumul care îi mistuia plămânii, Hanna s-a lipit de Griff în timp ce se îndreptau împleticindu-se spre ieșire. Au năvălit în stradă, iar Hanna a căzut în genunchi, tușind și inspirând aerul proaspăt de afară.

– Domnul Rafi este încă înăuntru, a țipat o voce feminină panicată. Era Lucy.

Hanna a privit-o cu neîncredere.

– Nu este în dispensar.

– *Este*, domnișoară. Disperarea i-a marcat chipul tinerei. A fugit direct înăuntru ca să te salveze.

Hanna a scos un suspin în timp ce se uita la flăcările care învăluiau dispensarul.

– Nu! s-a chinuit ea să se ridice în picioare. Rafi!

Trebuia să ajungă la fratele ei.

– Rămâi pe loc, i-a poruncit Griff.

Ochii lui i-au întâlnit pe ai ei și a privit-o doar o clipă. Apoi s-a întors și a fugit înapoi în clădirea în flăcări.

Scanned with CamScanner

Capitolul 28

Hanna privea neputincioasă focul care se extindea până când a cuprins întreaga clădire cu trei etaje.

Locuitorii din apartamentele de sus ieșiseră deja afară. Dar nu era nici urmă de Griff sau de Rafi. Fumul ieșea din clădire sub forma unor nori denși și cenușii. Flăcările au izbucnit pe ferestre. Căldura radia din pereții.

Panica a cuprins-o pe Hanna, care avea lacrimi în ochi. Cum ar fi putut să supraviețuiască cineva infernului?

– Uite-i! a strigat Lucy când a apărut Griff, pe jumătate târând, pe jumătate purtând trupul moale al lui Rafi.

Hanna a alergat spre ei.

– Rafi. Hanna s-a lăsat în genunchi lângă fratele ei. Avea ochii închiși, fața acoperită de funingine. Mă auzi?

Pleoapele lui Rafi au tremurat.

– *Yalla*, a murmurat el. Hai să mergem acasă.

Râsul ei a semănat cu un suspin de ușurare. Griff și Rafi erau amândoi în siguranță.

– *Yalla*, a repetat ea, lacrimile încețoșându-i vederea. Hai să mergem acasă.

– Cum se mai simte? a întrebat-o Griff pe Hanna în timp ce închidea ușa dormitorului fratelui ei, o oră mai târziu.

– Medicul îl examinează chiar acum.

Ea părea complet epuizată și, deși își ștersese fața, dungi negre îi acopereau bărbia și urechea. Și-a strâns neglijentă părul într-un coc jos, dar câteva șuvițe îi cădeau pe obraji. Sub ochii ei erau pete întunecate. Totuși, era cea mai frumoasă apariție pe care Griff o văzuse vreodată.

Hanna i-a aruncat o privire recunoscătoare.

– Îți mulțumesc că l-ai trimis pe medicul personal al ducelui de Huntington.

Scanned with CamScanner

– Nici nu aveam cum să ți-l trimit pe al meu. Vino să te odihnești un pic. A condus-o către scara îngustă despre care a presupus că ducea la o mansardă. Arăți de parcă ești pe punctul de a leșina.

Ea s-a lăsat să cadă pe scări.

– Am avut o zi nebună.

– Îmi pare rău că ți-ai pierdut dispensarul. Știu cât de important era pentru tine.

– Mă pot întoarce oricând în biroul tatălui meu.

– Îmi place mai mult biroul tatălui tău. Îmi amintește de prima noastră întâlnire. Profesionalismul tău remarcabil m-a sedus din primele cinci minute.

– Nu ai lăsat să se vadă asta, tot ce am văzut a fost disprețul tău. Și-a trecut o mână peste față. Sunt dezamăgită din cauza dispensarului, dar suntem în viață. Tu, eu și Rafi. Ea și-a șters o lacrimă. Când ai dispărut în clădirea aia, am crezut că nu vei mai ieși.

– Ar fi nevoie de mai mult decât un incendiu și de un văr criminal ca să mă împiedice să ți-l aduc înapoi pe fratele tău. S-a așezat lângă ea, foarte aproape. Șoldurile lor de atingeau, căldura corpului lui amestecându-se cu a ei.

– Te-a rănit Norman?

– Nu. Ea a reușit să schițeze un zâmbet răutăcios care l-a umplut de căldură. *Eu l*-am rănit. I-am dislocat umărul înainte de a putea... să facă tot ce avea de gând să-mi facă.

Griff a chicotit.

– Norman nu și-a dat seama niciodată că nu trebuia să se măsoare cu tine.

– Știi, mi-a mărturisit totul despre părinții tăi.

Spaima i s-a instalat în vintre. Ea l-a luat de mână, iar el a prelungit această îmbrățișare, primind puterea și alinarea pe care i le oferea, în ciuda tuturor evenimentelor prin care trecuse.

– Spune-mi.

– Tatăl tău l-a confruntat pe doctorul Pratt în legătură cu vânzarea cadavrelor la Sfântul Thomas. Doctorul Pratt i-a cerut tatălui tău să se întâlnească cu el la Ashby pentru a discuta problema, însă doctorul Pratt nu s-a dus acolo. În schimb, l-a trimis pe Fred Palk la Ashby.

– Deci, toate acestea au fost adevărate. Fred Palk mi-a ucis părinții.

Scanned with CamScanner

– Da. Și nu a intrat pe ușa pe care ai lăsat-o descuiată. Doctorul Pratt i-a spus despre o fereastră defectă.

– Adevărat?

– Da. Ea i-a strâns brațul. Este adevărat.

– Nu a fost vina mea.

În toți acești ani, vinovăția îl apăsase ca o menghină strânsă în jurul pieptului. În sfârșit, Griff putea să respire normal.

– Faptul că Norman a încercat să mă țină departe de surorile mele capătă sens acum, a spus Griff. Erau hotărâte să-l găsească pe ucigașul părinților mei, în timp ce Norman m-a descurajat să mă mai gândesc la crime.

– Cred că i-a fost teamă că ai putea descoperi ceva. Doctorul Pratt știa că investigațiile vor duce direct la el.

Amintirile despre discuțiile cu Norman i-au revenit proaspete în memorie.

– Norman a insistat mereu să folosesc laudanum pentru a-mi calma durerea de la umăr. Acum mă întreb dacă a făcut asta în speranța că mă va aduce în stadiul în care aș fi devenit aproape inconștient.

– Cu siguranță îl văd pe doctorul Pratt în stare să te facă dependent de el.

– De ce a venit Norman la tine în seara asta?

– A avut impresia că m-am insinuat între voi. De asemenea, credea că poate câștiga bunăvoința lui Mansfield și a tatălui său eliminându-mă pe mine.

– Norman era de-a dreptul nebun. S-a frecat la ochii care-l usturau. Cum de nu mi-am dat seama până acum?

– Tatăl tău a crescut cu doctorul Pratt și nu a observat asta. A fost medic-șef la unul dintre cele mai mari spitale de caritate din Londra și nimeni din consiliu nu și-a dat seama de asta.

– Nu știu ce aș fi făcut dacă te-ar fi rănit. I-a mângâiat mâna. Slavă Domnului că am decis să vin să te văd la dispensar. Am vrut să împărtășesc cu tine tot ce aflasem în cursul zilei. Nici măcar nu pot concepe o lume fără tine.

Norman dispăruse. Surorile lui se întorseseră în viața lui. Misterul referitor la cel care le-a ucis părinții fusese rezolvat, însă senzația care-l copleșea pe Griff în acest moment era de profundă recunoștință că nu o pierduse pe Hanna în această noapte.

Scanned with CamScanner

Nu ar fi putut suporta gândul că nu se va mai bucura de compania ei.

– O, Griff. Ea s-a sprijinit de el. Și-a pus brațul în jurul umerilor ei și a tras-o mai aproape. Ce o să se întâmple cu noi?

– O să găsim noi o soluție, a spus el hotărât. Îți promit.

– Griffin. Selina și-a turnat ciocolata în ceașcă. Ești nepoliticos de matinal. Ce este atât de important încât să consideri de cuviință să-mi întrerupi masa de dimineață?

Griff a dat buzna peste Selina, care lua micul dejun în camera ei de la etaj. Dar nu mai putea aștepta nici măcar un moment în plus fără să-și pună în ordine viață. Începând chiar din acest punct, de la vechea lui prietenă.

– Îmi cer scuze pentru că am dat buzna în felul acesta, dar nu-mi puteam găsi liniștea până nu clarificăm lucrurile între noi.

Ochii ei de un albastru marin s-au aprins de interes.

– Am convenit să nu ne vedem timp de șase săptămâni.

– De fapt, nu am convenit nimic. *Tu* ai stabilit acești termeni, iar eu am fost de acord cu această cerință.

– Ce s-a schimbat?

– Totul.

I s-a alăturat la masă.

– Este mai bine că ai venit. Și-a uns cu unt pâinea prăjită. M-am decis. Nu mă voi căsători cu tine.

S-a oprit brusc.

– Poftim?

– M-am căsătorit o dată cu un bărbat pe care nu l-am iubit. Nu mai vreau să iau aceeași decizie a doua oară. Ea a sorbit din ciocolata ei. Ar fi plictisitor, nu crezi? Și urăsc să fiu plictisitoare.

– De ce am impresia că nu ai avut niciodată de gând să te căsătorești cu mine?

– Ești atât de încăpățânat, încât am insistat asupra perioadei de șase săptămâni pentru a-ți oferi suficient timp să-ți vină mintea la loc.

– Dar dacă aș fi insistat să mă căsătoresc cu tine după cele șase săptămâni?

– Te-aș fi refuzat oricum. Prima dată mi-am ascultat părinții și m-am căsătorit pentru titlu și avere. Ea a lăsat cana jos. Acum, că le am pe amândouă, dacă mă voi căsători din nou, va fi din dragoste.

Scanned with CamScanner

– Dar mă iubești.

– Desigur. Dar ne iubim ca prieteni, nu ca niște îndrăgostiți. Și-a luat pâinea prăjită. Acum, spune-mi de ce ești aici.

– Trebuia să aflu care este decizia ta.

– Acum că ai aflat, poți să-ți vezi de tămăduitoarea ta de oase.

A luat o mușcătură din felia de pâine prăjită. El a rămas cu gura căscată.

– Este atât de evident?

– Poate doar pentru cei mai vechi și dragi prieteni ai tăi.

– Aseară a avut loc un incendiu la dispensarul ei. Aproape că am pierdut-o.

Îngrijorarea i-a ridicat sprânceana delicată.

– Se simte bine?

– Da, dar fratele ei a fost rănit.

Selina s-a oprit din mestecat.

– Rafi? Ă... domnul Zaydan? Ce s-a întâmplat?

– A intrat să-și salveze sora, dar a fost prins sub dărâmături de niște bucăți de moloz care s-au desprins din tavan. Din fericire, am reușit să-l scot din clădire. O să fie bine.

– A avut noroc.

Selina a început să mestece din nou.

S-a lăsat pe spate pe scaun, încântat că Selina a redevenit mai degrabă o prietenă și o confidentă, decât o potențială soție.

– N-ai de gând să-mi spui cât de prost sunt pentru că vreau să mă căsătoresc cu o vindecătoare dintr-o familie de negustori arabi?

– Nu, deloc. Ea și-a tamponat delicat colțul gurii arcuite cu un șervețel alb de in. Pot să înțeleg de ce ești atras de ea.

– Aseară, au fost câteva momente când am crezut că aș putea muri. M-a făcut să realizez ce prost am fost că nu am luptat pentru un viitor cu Hanna, chiar dacă s-ar putea să nu mă vrea, în continuare.

– Ești viconte. Mă îndoiesc că trebui să te străduiești prea tare pentru a câștiga favorile iubitei tale, mai ales acum că am ieșit din competiție.

– Ai crede că așa este, nu-i așa?

– Nu se întâmplă în fiecare zi ca o fată de condiția ei să fie curtată de un viconte bogat, tânăr și destul de frumos.

Scanned with CamScanner

– Familia ei nu este de acord. S-a jucat cu argintăria pe masă. Vor să o căsătorească cu unul din neamul ei, un arab din comunitatea lor.

Ea a râs în hohote.

– Ce este atât de amuzant?

– Că o familie de negustori ar considera că nu ai fi suficient de bun pentru fiica lor, mai ales că cei din înalta societate cred că toată Londra se învârte în jurul nostru.

– Nu mi-a trecut niciodată prin minte înainte ca Hanna să-mi explice că familia ei s-ar împotrivi acestei relații.

– Întotdeauna mă amuză să văd cum un nobil este redus la condiția de simplu muritor. Ceva ce se întâmplă foarte rar.

– Și chiar te amuză mai tare decât ar fi cazul, a pufnit el.

– Este posibil așa ceva?

– În afară de familia ei, Hanna însăși mi-a spus în repetate rânduri că nu are de gând să se căsătorească. Este devotată profesiei ei, dar am motive să cred că poziția ei cu privire la subiectul căsătoriei s-ar putea schimba.

– Spune-mi, cum ai de gând s-o cucerești? a sorbit Selina din ciocolată.

Ideea îi venise în acea dimineață.

– O să-i fac o ofertă de nerefuzat.

– Ce interesant!

S-a ridicat în picioare. Era timpul să-și pună planul în aplicare.

– Sper că asta va fi și părerea Hannei.

După ce doctorul a plecat, chiar înainte de a se crăpa de ziuă, Hanna s-a întors în camera ei să doarmă câteva ore. Când s-a trezit, era deja dimineața târziu. S-a îmbrăcat și s-a dus glonț să-l verifice pe Rafi.

L-a găsit sprijinit pe o pernă, cu pieptul gol și cu lenjeria de pat albă strânsă cu grijă în jurul taliei. Lucy se înfipsese lângă patul lui pentru a-l hrăni cu linguri pline cu *freekeh*, o fiertură pe bază de supă de pui, amestecată cu germeni de grâu, despre care *Citi* era convinsă că vindecă toate bolile. Întrucât *freekeh*-ul era delicios, Hanna și frații ei îmbrățișaseră bucuroși acest leac. În timp ce-i servea supa cu lingura, privirea visătoare a lui Lucy plutea peste pieptul gol al lui Rafi. Era slab, prea slab, dar asta nu o împiedica pe Lucy să-i admire silueta zveltă.

Scanned with CamScanner

– Văd că Lucy are grijă de tine destul de bine, a remarcat ea.

– Foarte bine. Rafi i-a făcut vesel cu ochiul lui Lucy. Este suficientă supă. Mulțumesc.

– Sunteți sigur, domnule? Mai este.

Fata nu și-a ascuns dezamăgirea că i se spusese să plece când se bucura mai mult de priveliște.

– Sunt sigur.

Lucy a zăbovit în timp ce se ridica fără tragere de inimă și părăsea încăperea, cu vasul cu supă în mână. Hanna s-a așezat pe scaunul de lângă patul lui Rafi.

– Arăți bine.

– Așa îmi spun toate fetele. Vocea îi era răgușită.

– Văd că stima ta de sine nu a avut de suferit.

El a râs, scoțând un sunet hârșâit.

– Îmi pare rău pentru dispensarul tău.

Hanna a înghițit în sec, pentru a-și calma senzația de usturime din gât.

– Sunt recunoscătoare că suntem cu toții în viață.

– Totuși, ai muncit atât de mult, iar dispensarul fusese inaugurat doar cu câteva săptămâni înainte de incendiu.

– Mi se pare nedrept. Mai ales după ce comisia a decis că pot ține dispensarul deschis, dar nu se mai poate face nimic în privința asta. De abia acum începea să conștientizeze grozăvia pierderii suferite. Pot să mă întorc oricând doresc să-mi tratez pacienții în cabinetul lui *baba*.

Dar asta o percepea ca pe un eșec după succesul amețitor conferit de senzația de a-și conduce propriul dispensar.

– Vicontele tău a fost aici.

– Da, aseară, a aprobat ea din cap. Și-a trimis medicul ca să te îngrijească.

– A fost aici nu cu mult timp în urmă.

– Griff? A fost aici? Azi?

– A plecat acum aproximativ o oră.

A simțit un val de dezamăgire că a ratat vizita lui Griff.

– A fost frumos din partea lui că a venit să vadă cum te simți.

– Evident că a fost dezamăgit că nu te-a văzut.

– Ți-a salvat viața, ești conștient de asta?

– Sunt conștient. Ți-a lăsat un bilet.

Scanned with CamScanner

– Griff? Unde?

– Pe dulap.

– Am înțeles. Hanna s-a forțat să nu traverseze în fugă camera pentru a citi mesajul lui Griff. Dar cum te mai simți?

– Sunt bine. Trebuie să mă odihnesc. Acum poți să nu te mai prefaci că nu mori de nerăbdare să citești ce este scris în bilet.

– Nu mor. Ea a sărit de pe scaun. Dar abia aștept să-l citesc. Ea a despăturit hârtia și a citit biletul lui Griff. Vrea să mă întâlnesc cu el la spital într-o oră.

– De ce? a întrebat Rafi, dar expresia de pe chipul lui sugera că știa exact despre ce era vorba.

– Ești un mincinos patetic.

– Ce am spus?

– Nimic. Dar expresia aceea plină de satisfacție de pe chipul tău spune totul.

– Dă-i drumul, atunci. Du-te să te întâlnești cu vicontele.

Ea l-a lăsat și s-a oprit în salonul de la intrare în drum spre Griff.

– Cum se mai simte fratele tău? a întrebat *Citi*.

Lumina de după-amiază se strecura în cameră.

– Tocmai a terminat de mâncat supa făcută de tine, așa că va dansa *dabke* în cel mai scurt timp.

Hanna a luat un loc aproape de bunica ei, cu gândurile împrăștiate. Incendiul îi schimbase total perspectiva asupra lumii. Se trezise deodată în fața unor opțiuni pe care nu le-ar fi luat în considerare niciodată înainte de incendiu, niște opțiuni lipsite de pragmatism.

– Doctorul a spus că Rafi se va recupera complet, i-a spus ea bunicii. Trebuie doar să se odihnească.

– Da. *Citi* trăgea din narghilea, cu un sentiment de ușurare pe chip. Mulțumesc lui Dumnezeu! S-a uitat la Hanna. Nu arăți prea bine.

Citi era sinceră, ca de obicei.

– Am dormit doar câteva ore. Am stat trează toată noaptea cu Rafi și cu doctorul.

– A murit *hayee*?

– Șarpele? O, vrei să spui doctorul Pratt. Da, cred că da.

– *Ajnabi*-ul tău l-a salvat pe Rafi.

Hanna a dat din cap, simțind un nod în gât. Nu va uita niciodată imaginea lui Griff târându-i fratele afară din clădire. De asemenea,

Scanned with CamScanner

nu va uita niciodată teama îngrozitoare pe care a simțit-o când a crezut că s-ar putea să nu-l mai vadă pe Griff.

– Despre viconte, a început ea. Nu vreau să te dezamăgesc, *Citi*.

– Atunci să n-o faci, a spus *Citi* în arabă.

Nu era stilul lui *Citi* să poarte discuții profunde și importante. O făceau să se simtă stingheră, la fel ca orice manifestare de emoție.

– Am început să văd altfel lucrurile din viața mea, alegerile pe care le-am făcut sau pe care le voi face.

Citi nu a întrebat-o ce a vrut să spună cu asta, dar Hanna a sesizat că pe chipul bătrânei apăruse un semn de înțelegere a situației în care se afla. S-a uitat la nepoata ei mai lung decât de obicei. În cele din urmă, bătrâna a ridicat din umeri.

– *Indari, Citi*. Nu știu. Sunt o femeie bătrână. Pe vremea mea, noi, fetele, făceam ceea ce ne cerea familia.

– Rafi nu a murit în incendiul ăsta datorită lordului Griffin.

– Când cineva salvează viața unei persoane dragi, devine parte din familie. Îi suntem îndatorați. *Citi* a tras lung din narghilea. Și ești foarte bătrână, mult prea bătrână pentru a te căsători cu un băiat arab drăguț. Sau cu oricine altcineva. Probabil că nimeni altcineva nu te va vrea.

– Adevărat grăiești, a strâmbat Hanna din buze.

– Când eu voi muri și mama ta se va duce și ea, iar frații tăi vor fi căsătoriți și vor avea familiile lor, ar fi mai bine pentru tine să ai pe cineva.

Ea s-a ridicat și s-a dus să sărute obrazul bunicii ei.

– Mulțumesc.

Când a ajuns la Margate, Hanna a dat de valetul lui Griff care o aștepta.

– Bună ziua, domnișoară. Dacă sunteți amabilă să mă urmați.

Felix a condus-o într-o secție de la parterul spitalului, pe care nu o mai vizitase niciodată.

– Unde mergem? a întrebat ea în timp ce ocoleau un colț, intrând pe un coridor scurt.

– Excelența Sa vă așteaptă.

S-a oprit în fața unei uși închise și a deschis-o.

– Distracție plăcută, domnișoară! a adăugat el înainte de a pleca, lăsând-o singură.

Scanned with CamScanner

S-a aventurat înăuntru și a observat un spațiu destul de mare, mai degrabă gol, cu excepția câtorva scaune împrăștiate prin cameră. Ca și celelalte secții pe care le vizitase la Margate, și această cameră avea ferestre mari și un șemineu, al cărui foc era întreținut de cineva cu o față cunoscută.

– Domnule Bartlow, l-a recunoscut ea pe lucrătorul care le povestise despre hoții de cadavre și despre Sfântul Thomas. Ce cauți aici?

– Nă ziua, donșoară, s-a îndreptat bătrânul. Purta haine curate și evident se îmbăiase de când îl văzuse ultima oară. Lucru pentru Excelența Sa. Bogătanul ista samănă cu tată-său. Are grijă de oamenii mai săraci ca el.

– Ce fel de muncă o să faci pentru el?

– Nu pot spune, donșoară, dacă mă iertați, i-a aruncat el un zâmbet știrb.

– Nu-mi poți spune? L-a privit ieșind din cameră. De ce nu?

A zâmbit stingher, în timp ce închidea ușa în tăcere în urma lui.

– Griff? a strigat ea, sunetul izbindu-se de pereți.

– Aici.

Ea i-a urmărit vocea până când l-a găsit așteptând-o în fața unei uși închise. Toate terminațiile ei nervoase o furnicau. Era proaspăt îmbăiat, îmbrăcat într-un frac bleumarin din lână super fină cu nasturi de alamă și pantaloni deschiși la culoare.

– Ce căuta domnul Bartlow aici? Mi-a spus că lucrează pentru tine. Și de ce suntem aici?

– Descoperă și singură, a zâmbit el și a împins ușa.

Ea a intrat într-o încăpere proaspăt vopsită într-un verde pal, cu un birou de mahon impunător și o fereastră generoasă, cu un pervaz de piatră. Un scaun confortabil era așezat lângă fereastră și o vază plină de flori proaspete împodobeau masa laterală. Privirea Hannei s-a îndreptat către un desen reprezentând un schelet atârnat pe peretele din spatele biroului. Ochii i s-au mărit.

– Este Bidloo. Era pictura pe care o admirase atât de mult în colecția privată unde o dusese Griff să o vizioneze. Ce caută aici?

În spatele lui, în colț, a zărit o sculptură familiară, în mărime naturală, care i-a tăiat răsuflarea. Era piesa pe care o apreciase cel mai mult din colecție. Jumătatea stângă a corpului femeii era un schelet de ceară plin de culoare, incluzând mușchi și ligamente. Cealaltă jumătate reprezenta o femeie vie, îmbrăcată în haine frumoase.

Scanned with CamScanner

– Ți-o amintești? a întrebat-o. Te-ai folosit de ea pentru a-mi arăta mușchii și articulațiile umărului meu.

– Sigur că mi-o amintesc. Este magnifică.

– Frumusețea este subiectivă, s-a strâmbat el. În orice caz, sper să am parte de mai multe lecții practice de anatomie pe viitor. Ambele piese sunt ale tale.

– Sunt pentru mine? a făcut ea ochii mari.

– Pentru cine altcineva? Eu cu siguranță nu le vreau. Mi-ar da coșmaruri dacă aș fi nevoit să mă uit la ele tot timpul.

– Nu pot accepta cadouri atât de scumpe de la tine.

– Sunt câteva dintre cadourile mele de nuntă pentru tine.

– Cadou de nuntă?

– Dacă ești de acord să fii soția mea, desigur. Am vorbit deja cu fratele tău.

– Stai puțin. Ce-ai spus? Se străduia să proceseze noutățile. I-ai cerut lui Rafi permisiunea de a te căsători cu mine?

– Se pare că l-a mai înmuiat faptul că l-am scos afară dintr-o clădire în flăcări. A spus că oricărui om care ar intra într-un infern pentru a-i face pe plac unei femei ar trebui să i să acorde șansa de a se să căsători cu ea.

– Îți mulțumesc că l-ai salvat.

– Și apoi a trebuit să discut cu bunica ta.

– Ai vorbit cu *Citi*? a tresărit ea.

El a dat din cap.

– Cred că a spus ceva despre cum ai fi mult prea bătrână ca oricare alt bărbat să te mai ceară de nevastă, fie el arab sau nu. Ochii lui albaștri ca oțelul străluceau. De asemenea, mi-a dat de înțeles că sunt un prost dacă mă căsătoresc cu o femeie de douăzeci și șase de ani, când sunt o mulțime de fete de optsprezece care abia mă așteaptă.

– Asta sună a *Citi*. Și-a încrucișat brațele peste piept. Dacă aceasta este o cerere în căsătorie, nu este tocmai cea mai romantică pe care am auzit-o vreodată.

– Ești o femeie pragmatică. M-am gândit că ai aprecia o propunere pragmatică.

– Foarte bine. Să analizăm situația în care ne găsim. Eu sunt o tămăduitoare de oase. Chiar dacă familia mea te va accepta cu brațele deschise, lumea *ta* nu mă va accepta niciodată.

Scanned with CamScanner

– Lumea mea nici măcar nu *mă* accepta până acum aproximativ o săptămână. Sunt obișnuit să fiu un proscris. Mie nu-mi pasă de înalta societate, nu mi-a păsat niciodată.

– Dar nici măcar nu știu ce înseamnă să fiu o vicontesă. Tot ceea ce știu este cum să fiu o tămăduitoare de oase.

– Și cea mai bună din toată Londra, în acest moment.

– Deci unde vrei să ajungi?

– Chiar aici, a luat-o el de mână și a condus-o la ușa biroului. S-a uitat la plăcuța gravată cu numele ei, atârnată de ușă, pe care ea nu o observase la început.

– Ce-i cu asta? De ce este trecut numele meu pe ușa asta?

Griff părea teribil de încântat de faptele sale.

– Pentru că acesta este biroul tău. A făcut câțiva pași în spațiul mare și gol și și-a întins larg brațele. Toate acestea sunt ale tale.

– Ce vrei să spui? Fumul de la incendiu ți-a afectat mintea?

– Incendiul mi-a limpezit mintea. Și, de aceea, acum te afli chiar în spațiul ce va fi în curând noul dispensar al spitalului Margate pentru tratamentul pacienților externi.

A rămas cu gura căscată.

– Poftim?

– Care va fi condus de tine și de Bridges, dacă insiști, și-a dat el ochii peste cap. L-am angajat pe Bartlow pentru a ajuta la curățenie, pentru a face comisioane și toate chestiunile de genul acesta. Este familiarizat cu funcționarea internă a spitalului și ar putea fi un avantaj pentru tine. Totuși, dacă preferi să-ți alegi singură personalul, voi găsi ceva de făcut pentru Bartlow la Haven.

– Nu, sunt de acord ca el să lucreze cu mine. Dar consiliul de conducere nu-mi va permite niciodată să deschid un dispensar aici.

Era un vis imposibil.

– Aici greșești, am vorbit deja cu Brandon. Din moment ce noi doi am căzut de acord asupra acestui proiect, restul consiliului ni se va alătura automat. Firește, vom angaja un nou medic principal care să fie de acord cu viziunea noastră privind Margate.

Ea a cercetat camera, imaginându-și deja unde vor fi puse mesele de consultații.

– Vrei să mă căsătoresc cu tine și să conduc un dispensar în acest spațiu?

S-a apropiat, cu privirea tandră țintuită pe chipul ei.

Scanned with CamScanner

– Nu-mi pasă dacă alegi să te numeşti Lady Griffin sau Lady Tămăduitoarea de oase. Atât timp cât eşti a mea, voi fi cel mai fericit om din lume.

Din ochi au început să-i curgă lacrimi.

– O, Griff.

– Mă vei face cel mai fericit bărbat din lume? Când am realizat că era posibil să te pierd, am fost disperat. Dar, mai mult decât atât, eram nervos şi furios pe mine însumi pentru că am pierdut timpul, chiar şi pentru faptul că m-am gândit să te las să pleci.

– Şi eu am simţit la fel.

– Tu m-ai vindecat. Şi nu este vorba doar de umărul meu, ci şi de inima mea. Ai fost cea care m-a ajutat să mă întorc acasă, la surorile mele, la responsabilităţile mele. Orbecăiam prin întuneric până în momentul în care te-am văzut prima oară la cafenea.

– Chiar eşti convins cu adevărat că putem face asta?

– Dacă întrec măsura, poţi oricând să-mi disloci ceva.

– Niciodată. S-a dus spre el. Nu aş putea să-ţi fac rău.

Braţele lui puternice s-au strâns în jurul ei. Gurile lor s-au întâlnit într-un sărut flămând, dar tandru.

– Spune da, i-a şopti el la ureche. Te rog. Să nu mă părăseşti niciodată.

Respiraţia lui caldă îi sufla în ureche şi îi înfierbânta sângele.

– Da. O, da. Voi rămâne lângă tine. Pentru totdeauna.

– Mulţumesc.

Vocea lui era plină de uşurare. Ea i-a simţit muşchii relaxându-se. Şi-a pus braţele în jurul lui, savurându-i puterea şi căldura. Îmbrăţişarea lor i-a unit, începând de la piepturile lor, sânii ei presaţi de pieptul lui puternic, până spre şoldurile lor, unde i-a putut simţi erecţia apăsând-o.

– Acum, aş vrea să trecem direct la lecţia aceea de anatomie. A sărutat-o în timp ce o ducea înapoi în birou şi închidea uşa cu piciorul în urma lor. O lecţie de anatomie foarte lungă, foarte lentă şi foarte relaxată, în care să explorăm toate părţile importante ale trupului.

– Chiar aici? a spus ea cu buzele lipite de buzele lui.

– De ce nu? Acolo este biroul. El a ridicat-o în braţe. Şi ştim deja cum să ne folosim foarte bine de birouri.

Scanned with CamScanner

– Suntem într-un spital plin de oameni, a spus ea fără suflare în timp ce el o aşeza pe suprafaţa tare şi rece. Mâna lui caldă a alunecat sub fustele ei, ajungându-i pe coapsă. Ea tremura, simţind cum toată pielea i se înfioară. Dacă dă cineva peste noi?

A sărutat-o lung şi încet.

– Le spui că vicontele te-a obligat să faci asta.

Scanned with CamScanner

Epilog

– Unde este Griff? Hanna a cercetat saloanele aglomerate de la conacul Ashby. Sunt căsătorită de mai puțin de o oră și mi-am pierdut deja soțul.

Mama ei a venit lângă ea.

– Încă mai sunt de părere că ar fi trebuit să te căsătorești cu Nabeel. Este un băiat bun.

– Hanna. Lângă ea a apărut vărul ei Adel. Sau ar trebui să-ți spun de acum Lady Griffin? a întrebat-o el cu o infatuare exagerată.

– Poți să-mi spui chiar prințesă, l-a tachinat ea.

Nu era ușor să te faci auzit pentru că trebuia să acoperi muzica arabă plină de viață care curgea din sala de bal.

– Cine cântă muzică arabă?

– Khalo Adnan și Umo Sameer și-au adus oudul și tobele. Adel și-a ridicat mâinile la nivelul feței și a făcut o mișcare specifică dansului arab, cu degetele arătătoare glisând dintr-o parte în alta. Când orchestra a luat o pauză, unchii noștri au decis să profite și să facă o demonstrație de muzică arabă, care chiar te îndeamnă să te miști.

– Îmi pot imagina ce impresie le-a lăsat surorilor lui Griff.

Ea s-a mișcat prin mulțime, acceptând entuziasmată felicitările și sărutările primite pe ambii obraji de la rudele ei.

– Lady Griffin.

Cineva s-a apropiat prin spatele ei. Hannei i-a luat un moment să-și dea seama că acesta era titlul ei de acum. După o secundă de gândire, s-a întors.

– Da?

Sora lui Griff, Lady Dorcas, a îmbrățișat-o cu căldură pe Hanna.

– Nu am avut ocazia să îți urez bun venit în familie.

– Mulțumesc. Ea a făcut o pauză. Îmi dau seama că nu sunt tocmai vicontesa pe care ți-ai imaginat-o pentru fratele tău.

Scanned with CamScanner

– Nu mi-am imaginat niciodată că cineva l-ar putea face pe Griff atât de fericit cum ai făcut-o tu. Și, după tot ce i s-a întâmplat, fericirea lui este tot ceea ce contează. Ochii ei au sclipit. În plus, am patru băieți foarte activi. Să ai o vindecătoare de oase în familie s-ar putea dovedi util.

– Sper că și surorile tale vor fi de aceeași părere.

Deși surorile mai mari ale lui Griff fuseseră exagerat de politicoase cu Hanna, i se păruseră, în egală măsură, reci și distante. Lady Dorcas a bătut-o pe umăr.

– Maria și Wini își vor schimba atitudinea după ce vor vedea cât de fericit îl faci pe Griff.

S-au despărțit, iar Hanna s-a îndreptat spre sala de bal, unde a descoperit că verișorii ei începuseră o rundă energică de dans *dabke*, bărbații în frunte, femeile la mijloc și copiii, care învățau încă pașii, în spatele lor. Așezați umăr lângă umăr, cu mâinile împreunate cu vecinii lor din rând, dansatorii și-au încrucișat piciorul stâng peste cel drept de două ori, pe măsură ce rândul s-a mișcat, după care au făcut o mică săritură.

Fratele Hannei, Elias, un dansator priceput de *dabke*, conducea rândul, controlând tempo-ul. Uneori se rupea de ceilalți dansatori pentru a prezenta mișcări mai complicate. Spre surprinderea ei, William, nepotul lui Griff, era la capătul rândului, lângă cei mai mici veri și nepoți ai Hannei, care încercau să prindă ritmul.

Ochii Hannei s-au mărit când a observat un alt dansator neobișnuit în rând. Griff stătea între doi dintre verișorii ei, aproape de primul rând. Ochii lui erau ațintiți pe picioarele celorlalți, în timp ce încerca stângaci să le copieze mișcările.

– Griff dansează?

Mama ei, care o ajunsese din urmă, a încercat să nu se arate impresionată.

– Dacă te-ai fi căsătorit cu Nabeel, ai fi avut un soț care știa deja să danseze *dabke*.

Hanna a sărutat-o pe mama pe obraz și s-a dus să se alăture șirului, întrerupându-l, astfel încât să-l aibă pe Griff de o parte și pe verișoara ei, Saba, de cealaltă.

– Aici erai, a strâns-o Griff de mână.

– Nu aș putea să te las singur cu verii mei. Cei care nu sunt obișnuiți cu stilul nostru ne consideră un pic cam obositori.

Scanned with CamScanner

Ea l-a ajutat să-și perfecționeze jocul de picioare, strigând: „Încrucișare. Încrucișare. Săritură. Încrucișare. Încrucișare. Săritură", până când a prins ritmul. În curând dansau amândoi și râdeau, transpirați și obosiți.

Când dansul s-a încheiat, el a furat-o din mijlocul dansatorilor.

– Hai să luăm puțin aer, a spus el și a condus-o pe terasă.

La ieșire, Hanna a observat cum Rafi intra în sala de bal prin alte uși ale terasei, aflate mai jos. Când s-au apropiat de terasă, Lady Winters s-a strecurat și ea înăuntru.

– Mircle și mireasa. Ochii ei scânteiau. Pot să vă mai felicit încă o dată?

– Poți, a spus Griff în timp ce treceau pe lângă ea. Avem nevoie de puțin aer. Ce făceai afară, Selina?

– Luam niște aer, a spus Lady Winters în timp ce se îndepărta, la fel ca și tine.

– Haide, a tras-o Griff pe Hanna, înainte să ne oprească cineva. Nu am mai fost singuri de o lună.

Hanna tânjea după atingerea lui.

– Familia mea este foarte strictă când vine vorba de clipele de intimitate ale unui perechi de logodnici. Cine știe ce s-ar putea întâmpla?

– Știm amândoi exact ce s-ar fi întâmplat dacă tu și cu mine am fi reușit să rămânem un moment singuri.

A condus-o pe terasă. Era o noapte frumoasă, senină. Aerul era rece.

– E frig aici.

A condus-o într-un colț liniștit, ferit, și a luat-o în brațe.

– O să te încălzesc.

S-a lăsat în voia lui bucuroasă.

– Dacă ne vede cineva?

– Vor vedea un bărbat disperat să-și sărute soția.

Gura lui a întâlnit-o pe a ei, flămândă și solicitantă. Ea și-a lipit corpul de al lui și i-a răspuns la sărut cu aceeași intensitate.

– Nu cred că se va termina prea curând această petrecere, a spus ea, apăsându-și buzele de maxilarul lui și mușcându-l ușor de ureche.

– La fel cred și eu. I-a mângâiat sânul, buzele lui atingându-i decolteul. Cât de repede putem să-i dăm afară pe oaspeți?

Scanned with CamScanner

– Nu putem, a chicotit ea.

Sunetul produs de un bărbat care își dregea glasul a fost urmat de apariția majordomului, care și-a ținut privirea concentrată asupra unui punct invizibil, în spatele lui Griff și al Hannei.

– Ce s-a întâmplat, Wright? l-a întrebat Griff brusc.

– Este timpul să servim cina, milord și milady.

Griff a gemut în timp ce mâna lui mângâia gâtul Hannei, trimițând valuri de plăcere prin corpul ei.

– Ziua asta nu se mai sfârșește odată?

– Cu cât luăm cina mai devreme, cu atât totul se va termina mai repede, i-a amintit Hanna.

– Excelentă observație. Vom veni și noi imediat.

– Prea bine, milord, s-a înclinat Wright.

– Și Wright?

– Da, milord.

– Câte feluri de mâncare a gătit bucătarul?

– Șase, milord.

– Servește rapid toate felurile. Vă voi răsplăti cu câțiva șilingi în plus pe fiecare dacă cina va fi servită în mai puțin de două ore.

Un colț al gurii majordomului s-a ridicat.

– Îi voi anunța care sunt ordinele dumneavoastră, milord.

După ce majordomul s-a făcut nevăzut, Griff o luat-o înapoi pe Hanna în brațe. Ea s-a opus.

– Trebuie să ne întoarcem la oaspeți, altfel mama va spune că sunt o mireasă nerăbdătoare.

– Și asta este o problemă?

– O mireasă nu ar trebui să pară niciodată nerăbdătoare să ajungă în patul conjugal. Oamenii vor crede că este o ușuratică.

El i-a dat drumul.

– Nu aș vrea să stârnesc furia mamei tale. S-ar putea să fie și mai dură decât bunica ta. Dar am ceva pentru tine înainte să intrăm. A scos niște obiecte din buzunar. Un inel de aur și un colier de safir.

Hannei i s-a tăiat respirația.

– Bijuteriile mamei tale.

– Nu mai sunt ale ei. El i-a luat mâna și i-a strecurat inelul de aur pe deget. Acesta este gravat cu numele lui Lady Griffin, iar tu ești actuala deținătoare a titlului.

Simțea greutatea inelului pe degetul ei.

Scanned with CamScanner

– Este frumos.

– Și acesta îți aparține tot ție. El i-a pus safirul în jurul gâtului. Este al tău de când te-am văzut pentru prima dată purtându-l la cafenea. Mi-a luat ceva timp să-mi dau seama.

– Trebuie să mă gândesc la o modalitate potrivită de a-ți mulțumi.

– Ce-ar fi să nu porți decât bijuteriile când voi reuși, în sfârșit, să te duc în pat în seara asta?

Ea l-a privit printre gene.

– Am și alte surprize pentru tine în seara asta.

A rămas nemișcat.

– Serios? Cum ar fi?

Ea s-a înroșit fără să vrea, când și-a amintit că își epilase cu zahăr întregul corp.

– Există anumite obiceiuri în credința arabă prin care o mireasă își pregătește trupul pentru noaptea nunții.

Ochii i s-au aprins.

– Ce obiceiuri?

– Va trebui să ai răbdare și o să vezi, a refuzat ea să-i răspundă..

– Ai de gând să mă omori.

– Am putea oricând să transformăm cina într-un bufet.

– O idee excelentă! El a prins-o de mână. Hai să mergem, iubirea mea.

– Ce-i vei spune bucătarului când va afla că meniul lui minunat de nuntă este acum un bufet?

El a zâmbit, trecându-și brațul în jurul taliei.

– O să-i spun că vicontesa m-a obligat.

Scanned with CamScanner

Nota autoarei

La începutul anilor 1800, tămăduitorii de oase erau consideraţi nişte şarlatani. Persoanele cu luxaţii sufereau adesea ani întregi pentru că medicina tradiţională nu îi putea ajuta. Cartea din 1871, *On Bone-setting*[1], mi-a fost foarte utilă pentru a descrie scenele în care Hanna îi tratează rănile lui Griff.

Alegerea profesiei Hannei a fost inspirată de Sally Mapp, o vindecătoare de oase care a devenit faimoasă în anii 1700. Sally a reuşit să prospere într-o profesie dominată de bărbaţi. Cel mai faimos caz al ei a fost cel în care a vindecat deformarea coloanei vertebrale a nepoatei lui Sir Hans Sloane, un medic şi naturalist proeminent.

În cazul în care vă întrebaţi dacă au existat cu adevărat arabi în Anglia în timpul Regenţei, răspunsul este da. Produsele din bumbac originare din Lancashire au fost exportate în lumea arabă prin Manchester. Anuarele arată că, până în 1798, existau patru case de comerţ arabe în Manchester, care erau implicate în exporturile de bumbac.

Mulţumiri speciale editorului meu, Carrie Feron, care mă învaţă câte ceva nou despre arta scrisului şi a povestirii de fiecare dată când vorbim sau schimbăm e-mailuri. De asemenea, vreau să-mi exprim aprecierea editorului asistent Asanté Simons şi tuturor celor din echipa Avon. Şi sunt mereu recunoscătoare că-l am mereu aproape de mine pe agentul meu, Kevan Lyon.

Prietena mea, Megann Yaqub, citeşte tot ce scriu şi multe dintre evenimentele şi ideile povestite în aceste pagini sunt rezultatul sesiunilor noastre de brainstorming. Joanna Shupe este o prietenă veche şi mă inspiră mereu în arta scriitoricească. Sunt copleşită de generozitatea şi susţinerea lui Sarah MacLean, nu doar faţă de mine, ci şi faţă de mulţi dintre autorii de romane de acest gen. Şi nu mi-aş fi putut dori o asistentă mai bună decât Sophie Jordan

[1] Despre aşezarea la loc a oaselor

Scanned with CamScanner

pentru ziua lansării. Nici una dintre aceste cărți nu ar fi fost posibilă fără sprijinul constant al soțului meu Taoufiq. Îți mulțumesc că m-ai sprijinit în toți acești ani.

Și nu în cele din urmă, voi — cititorii, bloggerii, librarii și bibliotecarii — sunteți cei care îmi permiteți să continui să fac ceea ce îmi place. Vă mulțumesc că v-ați alocat din timpul vostru pentru a petrece câteva ore cu mine prin intermediul cărților mele!

Scanned with CamScanner